

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



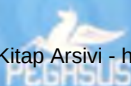
Sisters Planet

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

SUSAN
MALLERY

Tatlı Kaçamak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



En Tatlı Hayat Bile Aşk Olmadan Sıkıcıdır!

Nicole Keyes i kısaca "Bayan Sorumluluk" olarak tanımlayabilirsiniz. Neticede çoğu insan onun gibi hem aile pastanesini işletip hem de kardeşini büyütmek için kendi hayatını yaşamaktan vazgeçmez. Ancak kız kardeşi mutlu bir evlilik yapan, kız kardeşiyle giderek fattan bir güzele dönüşen süper güvenilir Nicole, başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koymaktan bıkmaya başlamıştır.

İşte, tam da bu noktada hayatına Hawk girer. Eski bir Amerikan futbolu yıldızı olan genç adam, Nicole'e özlemini duyduğu özgürlüğü tattırır. Hawk gözleri kapalıyken bile genç kadının dizlerinin bağına çözebilecek biridir ama Nicole onu, kalbini kırabileceği kadar yakınına sokmaya isteksizdir. Nicole ve Hawk korku ve tereddütlerini aşp aşkı bulabilecek midir?

"Mallery, insanın içini ısıtan bu romanda tüm dünyaya kızgın bir kadının yaşamı kabullenmesi, hatta bazen sevmeyi öğrenmesini, aile bağları ve Nicole'un ilhamı ilhamlı üzerinden ortaya koyuyor."

Shelley Mosley



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tatlı Kaçamak

Pegasus Yayınları: 1263
Bestseller Roman: 557

Tatlı Kaçamak
Susan Mallery
Özgün Adı: Sweet Spot

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2016
ISBN: 978-605-343-799-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Susan Macias Redmond, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SUSAN MALLERY

Tatlı Kaçamak

İngilizceden çeviren:

Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nicole'ün Vişneli Burgonya Şarabı Turtası

- 1 fincan su
- 1/4 fincan şeker
- 1 paket vişneli jelatin (88 ml)
- 2 fincan çekirdekleri çıkarılmış tatlı vişne
- Yarım litre vanilyalı dondurma
- 3 yemek kaşığı kaşığı Burgonya şarabı
- 1 çay kaşığı limon suyu
- 1 turta tabanı (23 santimetrelilik)

Suyu kaynatın ve şeker ile jelatini ekleyin. Vişneleri ekleyip karıştırın. Erimesini bekleyerek her seferinde bir kaşık dondurma koyun. Burgonya ve limon suyunu da ilave edip karıştırın. Turta tabanına dökün ve eşit şekilde yayılana kadar sallayın. Su yerine maraska kirazı suyu ya da vanilyalı dondurma yerine böğürtlenli dondurma kullanabilirsiniz. Burgonya şarabı yerine badem ya da vanilya özütü kullanılabilir. Turtanın üstü kremşanti ve vişnelerle süslenebilir.

Editörüm, Tara Parsons'a. Çünkü ikimiz de bu kitabı seviyoruz! Çünkü seninle çalışmak bir zevk. Çünkü kitaplarımı çok daha iyi bir hale getiriyorsun. Binlerce kez teşekkürler.

BİRİNCİ BÖLÜM

NICOLE KEYES her zaman, hayat ona limon verdiyse, onları tezgâhın içindeki kaba koymaya ve sonra daha iyi zamanları hatırlatması için gidip Danimarka çöreği ile kahve almaya inanmıştı. Bu da zaman çizelgesinin niçin yapış yapış olduğunu ve oldukça etkili bir kafein nöbetinin devam ettiğini açıklıyordu.

Vitrine bir göz attı, vişneli ve peynirli Danimarka çöreği hiç durmadan, yumuşakça adını fısıldıyordu; sonra dizindeki atele ve hemen yanındaki bastona şöyle bir baktı. Hâlâ kısa süre önceki ameliyatının iyileşme dönemindeydi, bu da fazla fiziksel aktivite yapmaması anlamına geliyordu. Eğer kot pantolonlarının biraz daha daralması riskini almak istemiyorsa, ikinci Danimarka çöreğini es geçmek zorunda kalacaktı.

Kendine, “Bir erkeğe kapılacağına çöreğe kapılmak daha iyidir,” diye hatırlattı. Hamur işi pişirmek bir kadını şişmanlatabilirdi fakat bir adam kalbini söküp çıkarabilir ve seni yaralı, kanar bir halde bırakabilirdi. Bir öncekinin çaresi, yani diyet ve spor hoş olmasa da, başa çıkabileceği bir şeydi. Fakat ikincinin bir çaresi olduğu şüpheliydi. Mesafe koymak, kafa dağıtmak, harika seks. O anda hayatında bunların hiçbirisi yoktu.

Pastanenin ön kapısı açılarak üzerindeki zilin çalmasına sebep oldu. Liseli bir çocuk kasaya yürüyüp beş düzine donut isterken, Nicole dönüp bakmadı bile. Parmaklarını yalayıp kâğıt peçetesine sildi, ardından bu öğleden sonra muhasebecisine teslim edilebilmek için çizelgeleri paraflamaya başladı.

Tezgâhın arkasındaki kasada çalışan Maggie üç büyük kutuyu tezgâha bıraktı, sonra sipariş için zili çalmaya başladı. Tam o sırada telefon çaldı. Maggie cevaplamak için döndü.

Nicole, tam o anda dönüp bakmasını sağlayan şeyin ne olduğunu söyleyemezdi. Altıncı his? Şans? Gencin durmadan kıpırdanmasının dikkatini çekmesi?

Nicole, çocuğun şortunun ön cebine cep telefonunu sıkıştırdığını, donut kutularını aldığını ve kapıya yöneldiğini gördü. Ödeme yapmadan.

Nicole, doğası gereği aksi bir insan olduğunu kabul ediyordu. Herhangi bir durumun parlak yanını nadiren görürdü ve zaman zaman fazla tepki vermesiyle tanınırdı. Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey onu aptal yerine konulmaktan daha fazla kızdırmazdı. Son zamanlarda hayatında birçok şey olmuştu ve bu çocuğun da kendisini o listeye eklemesinin hiç yolu yoktu.

Hareketlerini gerçekten de planlamadan bastonunu öne uzattı, çocuğa çelme taktı, sonra da bastonu sırtının ortasına indiriverdi.

“Hiç sanmıyorum,” dedi çocuğa. “Maggie, polisleri çağır.”

Çocuğun fırlayıp kaçmasını bekliyordu. Nicole onu durduramazdı fakat çocuk kıpırdamadı. On dakika sonra kapı tekrar açıldı fakat Seattle’ın polis teşkilatının en iyilerinden biri içeri gireceğine, Nicole başını kaldırdı ve kolayca bir iç çamaşırı modeli ya da film yıldızıyla karıştırılabilecek birinin girdiğini gördü.

Adam uzundu, bronz tenli ve sıkı spor yapıyor olmalıydı. Spor konusunu rahatça söyleyebilirdi çünkü adam kırmızı şort ve bel kısmının hemen üzerinde Pasifik Lisesi yazan gri bir tişört giyiyordu.

Adam hareket ettikçe, Nicole'ün insan bedeninde olduğunu bile bilmediği kaslar kıvrılıyor ve bükülüyordu.

Aynalı güneş gözlüğü gözlerini kapatıyordu. Nicole'ün hâlâ bastonuyla yerde tuttuğu çocuğa, etrafa saçılmış donut'lara baktı, sonra güneş gözlüğünü çıkardı ve Nicole'e gülümsedi.

Nicole o gülümsemeyi daha önce görmüştü.

Ah, bizzat bu adamda değildi. Pierce Brosnan'ın James Bond'u canlandırırken hafifçe soluğu kesilmiş sekreterlerden bilgi almak için kullandığı gülümsemedendi. Nicole'ün eski kocasının birden fazla kez beladan kurtulmak için kullandığı gülümsemedeydi. Nicole bunun aşısını kendi icat etmiş olsaydı bile bundan daha çok bağışıklığı olamazdı.

“Merhaba,” dedi adam. “Ben Eric Hawkins. Bana Hawk diye bilirsiniz.”

“Benim için büyük bir zevk. Ben Nicole Keyes. Bana Bayan Keyes diyebilirsiniz. Polisle birlikte misiniz?” Nicole adama baştan aşağı baktı, bu kadar ufacık alanda böylesine çok erkeksi kusursuzluktan etkilenmemeye çalıştı. “Üniformanız kuru temizlemede mi?”

Adamın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ben Pasifik Lisesi'nde Amerikan futbolu koçuyum. Aramanızı merkezdeki dostlarımdan biri cevaplamış ve beni aradı.”

İnsan da Seattle'ın büyük bir şehir olduğunu düşünürdü ama bir sürü ufak mahalleden oluşuyordu. Nicole yaşadığı yerle ilgili en çok bundan hoşlanıyordu. Ama bugün değil.

Tiksinen Nicole, tezgâhın arkasındaki kadına baktı. “Maggie, polisi bir kez daha arar mısın?”

“Maggie, bu öneriyi sonraya sakla,” dedi Hawk. Nicole'ün bastonunu kenara doğru itti, böylece çocuk sendeleyerek ayağa kalkabilirdi. “Raoul, sen iyi misin?”

Nicole gözlerini devirdi. “Ah, lütfen. Ona bir şey olabilmesinin ihtimali ne ki?”

“O benim yıldız oyun kurucum. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım. Raoul?”

Çocuk kem küm edip başını eğdi. “Ben iyiyim, Koç.”

Hawk çocuğu kenara çekti ve onunla fısıltılı bir konuşma yaptı. Nicole temkinli bir şekilde izledi. Washington, bir Teksas olmayabilirdi ama lise futbolu burada da epey büyük olaydı. Galip oyun kuruculardan biri olmak, neredeyse Paris Hilton olmaya eşdeğerdi. Muhtemelen Hawk, Nicole’ün onun şüpheli çekiciliğine yenik düşmesini ve sanki bir yanlış anlaşılma yaşanmış gibi çocuğun gitmesine izin vermesini bekliyordu. Öyle bir şey olmayacaktı.

Nicole sesini mümkün olduğunca sertleştirerek, “Bakın,” dedi. “Beş düzine donut çaldı. Sizin dünyanızda bu tamamıyla normal olabilir fakat benimkinde değil. Polisi çağırıyorum.”

Hawk, “Onun suçu değil,” dedi. “Benim suçum.”

Nicole az önce gözlerini devirdiğine üzüldü. Bu, aynı şeyi şu anda yapamayacağı anlamına geliyordu. “Çünkü ona çalmasını mı söylediniz?”

Hawk, “Raoul, beni kamyonetimde bekle,” dedi.

Nicole de bağırdı: “Raoul, kıpırdamayı aklından bile geçirme.”

Nicole, Hawk’ın hoş mizacının değişimini izledi. Adam Nicole’ün yanına bir sandalye çekip oturdu ve ona doğru eğildi.

Nicole, adamın fazla yer işgal eden şu heriflerden biri olduğunu düşündü. Geriye çekilme ihtiyacına karşı savaştı. Yine de, adam fazla yakınında durmasına rağmen Nicole yerinden kıpırdamadı; adamın irislerini oluşturan kahverengi, yeşil ve altın sarısı tonları görebiliyordu.

Alçak bir sesle, “Anlamıyorsun,” dedi. Nefesi nane kokuyordu. “Raoul ikinci kaptan. Her cuma kaptan, çocuklara donut getirir.”

Adamın ellerinin kocaman olduğunu düşündü, boyutlarından dolayı dikkati dağılmıştı. Büyük ve güçlü görünüyordu.

Dikkatini tekrar konuşmaya vermeye zorladı. “O zaman ücreti ödemeliydi.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hawk yumuşakça konuşmaya devam ederek, “Yapamaz,” dedi. “Raoul iyi bir çocuk. Koruyucu aileyle yaşıyor. Normalde bir işte çalışıyor ama antrenmanlar yüzünden yapamıyor. Anlaşmamıza göre ben ona donutlar için birkaç papel veririm ama dün unuttum ve o da istemeyecek kadar gururlu. Bugün cuma. Donutları getirmek zorundaydı. Kötü bir tercih yaptı. Sen hiç hata yapmadın mı, Nicole?”

Nicole’ü neredeyse ele geçirmişti. Zavallı Raoul’un üzücü hikâyesi resmen Nicole’ün iyiliğe inanmayan yüreğine dokunmuştu. Sonra Hawk sesini samimi bir tona düşürmüştü ve genç kızın ismini gerçekten onu sinirlendirecek bir şekilde söylemişti.

Nicole, “Benimle oynama,” diye bağırdı.

“Oynamıyorum...”

“Ve sanki ben aptalmışım gibi davranma.”

Hawk ellerini havaya kaldırdı. “Davranmıyorum...”

Nicole dik dik bakarak onu kesti.

Onun istediğini yaptırmaya alışkın biri olduğuna bahse girebilirdi, özellikle de kadınlara. O öldürücü gülümsemeden bir fiske ve bir çift X kromozomu olan herkes güneşteki tereyağı gibi erirdi. Ama Nicole başkaydı.

Genç kız ayağa kalktı, sonra dengesini sağlamak için bastonunu kavradı. “O çocuk karakola gidiyor.”

Hawk ayağa fırladı. “Lanet olsun, bu adil değil.”

Nicole hâlâ etrafa saçılmış halde duran donutları işaret etti. “Bunu hâkime anlat.”

Hawk üzerine gitti fakat Raoul aralarına girdi. “Koç, sorun yok. Hatalyıldım. Çalmanın yanlış olduğunu biliyordum ve yine de yaptım. Hep yaptığımız şeylerin sonuçlarını kabul etmeyi öğrenmemiz gerektiğini söylüyorsunuz. Bu onlardan biri.”

Çocuk Nicole’e döndü, gözlerini yere indirdi. “Paramın olmaması bir bahane değil. Yapmamalıydım. Takımın önünde utanmaktan korktum.” Omzunu silkti. “Üzgünüm, Bayan Keyes.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nicole ona inanmak istemesinden nefret etti. Raoul'un duruşunda öylesine yenilgiye uğramış bir hâl vardı ki. Nicole kendine, çocuğun da onunla oynayabileceğini, adamla ikisinin gerçekten iyi bir takım olabileceğini söyledi fakat bir şekilde çocuğun doğruyu söylediğini sezdi. Utanmıştı ve üzgündü.

Ne yapacağı konusunda düşünüp taşındı. Çalmanın yanlış olduğunu bilse de, sırf Bay Kendini Beğenmiş'e gününü göstermek için Raoul'u cezalandırmak istemedi. Koçunun bir kadın avcısı/muhtemelen eski bir iç çamaşırı modeli/spor delisi olması Raoul'un hatası değildi.

Sabah olduğunda kendinden nefret edeceğini bilerek konuştu: "Seninle bir anlaşma yapacağım. Çaldığının ederi kadar çalışabilirsin. Yarın sabah saat altıda burada ol."

Ona çelme taktığından beri, Raoul ilk kez başını kaldırıp ona baktı. Kapkara gözlerinde umuda çok benzeyen bir şey parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama gelmezsen, seni bir taziye gibi takip ederim ve doğduğuna pişman olmanı sağlarım. Anlaştık mı?"

Raoul sırtıttığında, Nicole içini çekti. Birkaç yıl sonra tıpkı koçu gibi ölümcül olacaktı. Bunun neresi adıldı?

"Burada olacağım," diye söz verdi. "Erkenden geleceğim."

"Ben öyle yapmayacağım."

Hawk, Nicole'e döndü. "Artık kamyonette beni bekleyebilir mi?"

"Tabii." Tabii Nicole'e kalsaydı, Koç Hawkins de gidebilirdi. Birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Nicole adama baktıktan sonra gözlerini ovalamak istedi. Belki de ışığın bir oyunuydu ama adamın daha iyi görüldüğüne yemin edebilirdi. Sinir bozucu olmaktan bahsetmişken...

Hawk, kendisine dik dik bakan kadını süzdü. Ona, yıllar önce kızının eve getirdiği başıboş kediye hatırlatıyordu. Tüm tıslamaları ve tavırlarıyla.

Nicole mantıklıydı. Bunu tam olarak dizlerine kadar gelen koyu renk kot eteğinden, basit tişörtünden, makyaj yapmamasından ve uzun, sarı saçlarına atkuyruğu yapmaktan fazlasıyla uğraşmamasından söyleyebilirdi. Kolayca etkilenen tarzda bir kadın değildi. Hawk'ın endişelendiğinden değildi tabii.

"Teşekkürler," dedi kadına. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Haklısın. Değildim. Ayrıca bu şekilde gitmesine izin verdiğim için pişman olacağımı biliyorum."

Mavi gözlerinde öfke vardı. Sanki birisine vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Hawk bunu yapmayı teklif etmeyi düşündü. Genç kadın onun canını yakabilecek değildi ya. Ama onunla alay ettiğini düşüneceğini hissetti. Ve alay ediyordu... birazcık.

"Olmayacaksın. İyi bir çocuktur. Birçok yeteneği var, her şeyi yapabilir."

"Onda kendini görüyorsun, değil mi?"

Hawk sırttı. "Evet."

"Bu o kadar tipik ki." Saatini kontrol etti. "Senin olman gereken bir yer yok mu?"

"Antrenman var. Çocuklar bekliyor." Cüzdanını çıkardı. "Donutlar için borcum ne kadar?"

Nicole kaşlarını çattı. "Dinlemiyor muydun? Raoul ağır cezasıyla onların parasını ödeyecek. En azından fantezim o yönde."

"Takım için hâlâ beş düzineye ihtiyacım var."

Nicole tezgâhın arkasındaki kadına baktı. "Maggie, koça donutlarını getirebilir misin, böylece buradan çıkıp gidebilir."

Hawk eğildi ve donutları yerden toplamaya başladı. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Öyle mi dersin?"

"Ama ben gününün en güzel kısmıyım."

"Belki daha sonra kıymık batarsa, o da en parlak noktam olabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hawk kahkaha attı. “Kolay değilsin.”

“Bu söylediğin ilk akıllıca şey.”

Hawk buruşmuş kutuları ve donutları masalardan birinin üstüne bıraktı. “Oldukça akıllıyım, Nicole.”

“Kendine bunu söylemeye devam edersen bir gün gerçekleşebilir.”

Hawk istikrarlı bir bakışla gözlerini ona dikti, ta ki genç kadın kıvrınmaya başlayıncaya kadar. “Benden hoşlanmamak için neden bu kadar çok çabalıyorsun?” diye sordu. “Gözünü mü korkutuyorum?”

“Ben... Sen... Sadece git.”

Bununla birlikte genç kadın bastonuyla dengesini sağladı ve pastanenin arka tarafına doğru hareket etti.

Hawk onun arkasından, “Ters bir cevap yok mu?” diye seslendi. “Bu benim kazandığım anlamına mı geliyor?”

Nicole dönüp ona dik dik baktı. “Hayattaki her şey kazanmak ve kaybetmekle ilgili değildir.”

“Tabii ki öyle.”

Genç kadının çenesi kasıldı. “Git.”

“Gideceğim çünkü çocuklar bekliyor. Ama geri döneceğim.”

“Zahmet etme.”

“Zahmet değil. Eğlenceli olacak.”

Hawk pastaneden çıktı, ön tarafa park ettiği kamyonetine yürürken ısıkl çalışıyordu.

Nicole’ün son sözü söylememekten hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Kontrolde olmaya ve istediğini yaptırmaya alışkın olduğu açıktı. Futbol, Hawk’a hayat hakkında çok şey öğretmişti. Bazen takımlar bir şeyde gerçekten iyi olduklarıyla ilgili fazla böbürlenirlerdi. Eğer onlardan o tek iyi şeyi alabilirsen, tökezlerlerdi. Kadınlar için de aynısı geçerliydi. Özellikle kadınlar için.

Donutları Raoul’a uzatıp motoru çalıştırırken, *bu iyi bir gün olacak*, diye düşündü. Aniden bir sürü olasılık belirivermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Claire, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Nicole askıdaki gömlekleri karıştırmaya devam etti. “Hayır.”

“Haydi ama. Bu pembe.”

“Hı hı.”

“Bakmıyorsun bile.”

Nicole gülümsedi. “Bakmam gerekmiyor. Hayır. Uymuyor.”

“Nasıl biliyorsun?”

“Çünkü belki üç aylık hamilesin ve sadece iki kilo aldın. Hamile kıyafetlerine ihtiyacın yok.”

“Ama bir şey satın almak istiyorum.”

“Bebek battaniyesi al.”

“Giyebileceğim bir şey istiyorum.”

Nicole başını kaldırıp baktı ve kız kardeşinin parlak pembe bir tişörtle aynanın önünde durduğunu görünce inledi; tişörtün üzerinde pullarla işlenmiş bir ok karnını işaret ediyordu ve insanların kafasının karışması ihtimaline karşı Bebek kelimesi vardı.

Nicole, “Dalga geçiyorsun,” diye homurdandı.

“Belki bunu almam ama insanların hamile olduğumu bilmelerini istiyorum.”

“Kart bastır. Gördüğün herkese dağıtabilirsin.”

“Yardımcı olmuyorsun.”

“Delirmek için yardıma ihtiyacın yok. Kendi başına harika iş çıkarıyorsun.”

Claire uzun sarı saçlarını omzunun üzerine savurdu. “Çok iyi bir kardeş değilsin.”

Nicole gülümsedi. “Ben senin en iyi kız kardeşin ve favori ikizininim.”

“Tek ikizim ve favori kız kardeşim olup olmadığına karar vermedim. Üzerinde ördekler olan tişörtlere ne dersin?”

“Hayır.”

“Tavşanlar?”

“Bebegin boyu kurşun kalem silgisi kadar, Claire. Belki de bir üzüm kadardır. Üzüm taşıdığın için özel kıyafetlere ihtiyacın yok.”

“Ama ben hamileyim.”

“Birkaç ay içinde, dört kilo aldığında, konuşuruz. O zamana kadar giyeceğin her hamile kıyafetinin içinde patates çuvalı gibi görüneceksin.”

“Ama heyecanlıyım.”

“Biliyorum ve olmalısın da. Bu çok havalı bir haber.”

Claire ışıık saçtı.

Nicole, kız kardeşinin hamileliği için hissettiği samimi heyecanın iyi karakterinin göstergesi olduğunu düşündü. Kendi çocuğunun olma şansının, lotoyu kazanması kadar olduğunu bilse de, Claire için mutlu olabilirdi... tabii daha önce loto için bilet aldığından değildi. Eğer işin içine bilimin dâhil olmasını istemiyorsanız, hamilelik demek, genel olarak etrafınızda bir adamın olması demektir. Nicole erkeklerden vazgeçmişti. Kalıcı olarak.

Claire, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Drew’u düşünüyorsun, değil mi?”

Nicole irkildi ve bastonuna daha çok ağırlık verdi. “Bunu nasıl yapıyorsun? Ne düşündüğümü nasıl biliyorsun?”

“Biz ikiziz.”

“Aynı yumurta ikizi.”

“Olsun. Seni tanıyorum.”

Nicole bunun ucubeliğin sınırında olduğunu düşündü. Ve sinir bozucuydu. O hiçbir zaman Claire’in ne düşündüğünü bilmiyordu.

Nicole ona, “Drew’u düşünmüyorum,” dedi. Düşünecek vaktini ya da enerjisini yakında eski kocası olacak adama harcamayı reddetti.

“Genel olarak erkeklerle ilgili düşünüyordum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Claire, "Birini bulacaksın," diye söz verdi, kulağa rahatsız edici şekilde acınası geldi.

"Ben kimseyi istemiyorum. Daha yeni ayrıldım ve kendi başıma olmaktan son derece memnunum." Ya da etrafındaki herkes, kocasını küçük kız kardeşiyle yatakta bastığı için duygusal yıkımla kavrandığını varsayıp durmasaydı olacaktı.

Evet, bu korkunçtu, aşağılayıcıydı ve hatta kalp kırıcıydı. Ama başa çıkıyordu.

Nicole, "Yalnız olmaya alışmam gerekiyor," dedi.

"Niye? Daha önceden de yalnızdın, Drew'la evliyken."

"Ah, bu canımı yaktı."

Claire içini çekti. "Üzgünüm. O şekilde söylemek istemedim."

"Sorun değil." Nicole incindiğini göstermezdi. Kız kardeşine bile.

Claire ona nazik bir gülümseme gönderdi. Şefkatten ve bunu daha sonra tekrar açacağını gösteren içsel karardan bahseden bir gülümsemeydi. Nicole'un duygusal olarak daha güçlü olduğunu hissettiğinde yapacaktı.

Ah, harika. *Şimdi* de ikizinin zihnini okuyabilen Nicole müydü? Ne hoş.

Nicole saatine göz attı. "Gidip Wyatt'la buluşmamız lazım."

"Ah. Saat. Acele edeceğim."

Claire tekrar soyunma odasına fırladı. Nicole kız kardeşini kandırarak trajik hayatından bahsettiklerini unutturduğu için kendisine kızsamı, kızsamı bilemedi ama sonra ertelemeyi hak ettiğine karar verdi. Sonuçta, işte buradaydı, bir cuma gecesinde alışveriş merkezindeydi, ikili olması gerekenlerin üçüncü tekerleği. Ama ona sormuşlardı ve Nicole de geceyi yalnız geçirmek istememişti.

Nicole soyunma odasına doğru seslendi: "Seninle ön tarafta buluşurum."

Claire, "Bir dakika içinde geleceğim," diye söz verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nicole hamile dükkânından dışarı çıktı ve Wyatt'ı vitrinin önünde beklerken buldu. Hamile olduğu bariz olan bir mankeni incelerken rahatsız görünüyordu.

"Selam," dedi Nicole. "Bana borçlusun. Az önce nişanlım korkunç bir şey almaktan kurtardım."

Wyatt, "Kendin için yaptın," dedi. "Sen benden daha çok önem verirsin."

Nicole bunun doğru olduğunu biliyordu, o yüzden yorumu duymamış gibi davrandı. Wyatt'ın elindeki torbaya bir bakış attı. Kitapçıydı.

Nicole, "Hamilelik üzerine bir kitap daha," diyerek takıldı. "Zaten elinde olmayan kitap kaldı mı ki?"

Wyatt, "Doğru şekilde yapmak istiyoruz," dedi. "Sanki sen çok farklı olacaksın."

Nicole olmayacağını biliyordu ama konu o değildi. Tam bir filme gitmelerini teklif edeceği sırada, Wyatt, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Nicole ona gözlerini kırptırdı. "Affedersin?"

"Uzun zamandır konuşmuyoruz. İyi misin? Bilirsin. Olaylarla?"

"Olaylar" duygusal şeylerle alakalı erkek adam konuşmasıydı.

Wyatt, Claire'e âşık olmadan uzun zaman önce Nicole'ün arkadaş ve kayınbiraderiydi. Genç kadının sırlarının çoğunu biliyordu. Drew'un onu aldattığını öğrenince ağzını burnunu dağıtmayı teklif etmişti. Nicole onu kardeşi gibi seviyordu. Şu an hariç, şu anda kafasının arkasına bir tane yapıştırmak istiyordu.

"Claire'le benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" diye sordu. "Şu 'zavallı Nicole'le ne yapacağız?' konuşmalarınızdan birinin konusu muyum? Çünkü eğer öyleysem, hemen son vermeniz gerekiyor. İkinizin de yardımına ihtiyacım yok. Ben iyiyim. İyiden de öteyim."

Wyatt onun patlamasından etkilenmemiş göründü. "Çoğunlukla evde kalıyorsun, kimseyle görüşmüyorsun. Normalden daha aksisin ki bu da bir numara."

“Birisiyle çıkacak durumda değilim. Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama öyle.”

“Herkesi Drew’a göre yargılama, tamam mı? Dışarıda harika erkekler var. Tekrar yola çıkman lazım.”

“Bana az önce bunu demediğini söyle. Yola çıkmak mı? Bisikletimden düşmedim. Kocam beni küçük kız kardeşimle aldattı. Benim evimde. Bu ‘tekrar yola çık’ anlarından birisi değil. İnsanın cinsel tercihleri konusunda tekrar düşünmesini sağlayan tarzda bir şey, tamam mı?”

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Ona mı öyle geliyordu, yoksa burası sıcak mıydı? “Bak, gitmem gerekiyor. Akşam yemeğinde peşinize takılmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Sizinle sonra konuşurum.”

Döndü ve uzaklaştı.

“Nicole, bekle.”

Yürümeye devam etti. Tabelayı gördüğünde, park alanına doğru elinden geldiğince hızla ilerledi ve onlarla alışveriş merkezinde bulunduğu minnettar oldu. En azından kendi arabası vardı.

Otuz dakika sonra, sessiz, tanıdık ve kimsenin ona aptalca sorular sormadığı ya da onun için üzülmediği evindeydi. Ayrıca çok fazla anı ve ona bir *sitcom* buldurana kadar kanalları gezmesine sebep olan bir boşluk vardı. Gözlerini ekrana dikti ve Drew yüzünden ağlamayacağına yemin etti. Ne şimdi ne de daha sonra.

İKİNCİ BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHI, Nicole pastaneye Raoul'un vardiyasının başlamasından on dakika önce geldi. Gencin gelmesini beklediğinden değildi. Anm gerektirdiği gibi davranmıştı, iyi biri olmuştu. Ve hiçbir iyiliğin cezasız kalmayacağına yürekten inanan biriydi. Yani çocuk gelmeyecekti ve Nicole kızacaktı, daha çok kendine.

Pastanenin arka kapısına doğru yürüdüğünde, uzun boylu, siyah saçlı çocuk ona katıldı.

Raoul kibarca, "Günaydın," dedi.

Nicole ona bir göz attı. "Erkencisin."

"Geç kalmak istemedim."

"Buraya gelmeden bile etkilendim."

"Gelmemi beklemiyor muydunuz?"

"Hayır, beklemiyordum."

"Size söz verdim."

"Donutları çaldın. Bu, senin sözünü şüpheli hale getiriyor."

Nicole konuşurken tam olarak ona bakmıyordu, o yüzden emin olamadı ama göz ucuyla çocuğun irkilmiş gibi görüldüğünü fark etti. Nicole ondan şüphelendi diye mi? Çalmasından bahsetti diye mi? Harika. Her sabah güne aşırı duyarlı pasta hırsızıyla başlamalıydı.

“Ayrıca bir sporcusun,” diye ekledi, niye onun kendisini iyi hissetmesini sağlamaya mecbur hissettiğinden emin değildi. “Sporculara karşı böyleyim. Sebebi ta liseye kadar uzanıyor, bütün âşık olduğum adamların beni görmezden geldiği zamana.”

“Buna inanmam.”

Nicole içini çekti. “Etkileyici olmaya mı çalışıyorsun?”

“Sadece birazcık. Pratik yapıyorum.”

Nicole onun hangi ustadan öğrendiğini tahmin edebilirdi. “Daha kolayca etkilenen biri için sakla. Benim bağışıklığım var.”

“Fark ettim. Koç Hawkins’ten pek hoşlanmadınız.”

Bu doğru olsa bile, Nicole, “Öyle demezdim,” diye mırıldandı. Hawk’m olağanüstü olduğunu ve kendisinin bütün varlığını alevler içinde bırakmaya yetecek kadar muhteşem bir vücudu olduğunu düşünüyordu ama bu, adamdan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Adamın o çalışılmış gülümsemesine ve büyük ihtimalle küresel ısınmaya sebep olacak kadar cızırdayan cinsel sıcaklığına kapılması söz konusu değildi.

Raoul pastanenin kapısını açık tuttu. Nicole içeri girip Phil’e el salladı.

“Günaydın,” diye seslendi.

Önlüğü de dahil, her şeyiyle bembeyaz giyinmiş yaşlı bir adam olan Phil, aceleyle onlara doğru geldi.

“Günaydın,” derken, Raoul’u süzüyordu. “Çalışmaya hazır mısınız?”

“Evet, efendim.”

Phil ikna olmuş görünmedi. “Bu kolay olmayacak ve şikâyetlerinle ilgilenmiyorum. Beni duyuyor musun? Sızlanmak yok.”

Raoul dimdik durdu. “Ben sızlanmam.”

“Göreceğiz.”

Phil ona yolu gösterdi.

Nicole onların gidişini izledi. Raoul, Nicole'e olan borcunu ek-mek hamuru karıştırmakta kullanılan devasa karıştırma kaplarını ovalayarak ödeyecekti. Bunu takiben, Raoul'un satın almak yerine çalmayı iki kere düşünmesini sağlayacak çeşitli görevler olacaktı. Nicole, dersini alacak mı yoksa öylece görevlerine katlanıp vakit mi geçirecek diye merak etti.

Dört saat sonra, Nicole gelen kutusundaki yığını incelemişti, her zaman onu sıkan bir işti. Ama Raoul'un vardiyası boyunca kalmak istemişti ve bastonundan kurtulana kadar pastanenin işlerini yapamayacaktı. Faturaları bir dosyanın içine attı ve muhasebecisine gitmesi için etiket-ledi. Phil açık kapıyı tıklattı ve genç kadının masasının önünde durdu.

Nicole, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi. Beklediğimden daha iyi. Çocuk çalışabiliyor. Ona söyleneni tavır takınmadan, işi savsaklamadan yapıyor. Ondan hoşlandım."

Nicole kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu alışılmadık."

"Bir de bana sor. Bence ona bir iş teklif etmelisin. Mesai saatleri haricinde onun gibi birine ihtiyacımız var. Okula gidiyor ve futbol oynuyor, yani o zaman uygun olur. Ve işte o zaman işine yarayabilir."

"Tamam. Onunla konuşacağım."

Nicole ayağa kalktı ve gerindi. Dizindeki sızı katlanılırdı ve gittikçe iyileşiyordu.

Raoul arkada, un çuvallarını istifliyordu.

Çuvalların tam olarak altındakiyle aynı hizada olmasına dikkat ediyor, yığının kaykılıp en sonunda devrilmeyeceğinden emin oluyordu.

"İyi iş," dedi Nicole. "Phil'i etkiledin ve bu kolay değildir."

"Teşekkürler."

"Gerçek bir iş ister misin? Yarı zamanlı. Okul saatlerin ve fut-boluna göre düzenleriz. Ödeme de fena değil." Saatine, Raoul'un perakende satıştan ya da bir restoranda çalıştığında alacağından biraz daha yüksek bir miktar söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Raoul son paketi yerine yerleştirdi, sonra da Phil'in onun için bulunduğu önlüğe ellerini sildi.

"Yapamam," derken Nicole'e bakmıyordu.

"Tamam."

"Paraya ihtiyacım var. Ondan değil."

"O zaman neden? Yeni televizyon şovları için oyuncu seçimleri var ve menajerin seni arayıp Los Angeles'a uçmanı mı isteyecek?"

Bu ona çabucak solan bir gülümseme kazandırdı. Raoul ona bakmadan önce cesaretini topluyormuş gibi görünüyordu. "Beni işe almak istemezsiniz. Henüz değil. Birkaç hafta içinde on sekizime basacağım. Bir yetişkin olduğumda, çocukken işlediğim suçun kayıtlarının silinmesini talep edebilirim. O zamana kadar, sabıkası olan biriyim."

Nicole biraz şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı. "Ne yaptın?"

"On iki yaşımdayken bir araba çaldım. Arkadaşlarımı etkilemek içindi. Aptalcaydı ve beş dakika sonra yakalandım. Öncesinde ya da sonrasında hiçbir şey yapmadım. Donutlar haricinde ve bunu zaten biliyorsunuz. Dersimi aldım." Bakışını yere indirdi. "Bana inanmanız için hiçbir sebep yok."

Bir sebep var, diye düşündü. Hikâyesini kontrol etmek kolaydı, o yüzden yalan söyleyerek aptallık ederdi. Ve Raoul onda aptal izlenimi uyandırmadı.

"Suç hayatına araba çalarak başlamış olman oldukça etkileyici. Çoğu insan sadece dükkânlardan çalar. Sen doğrudan büyükler ligine yönelmişsin."

Bu ona ufak bir gülümseme kazandırdı. "Çocuktum. İşin doğrusunu bilmiyordum."

Hâlâ bir çocuk, diye düşündü genç kadın. Şimdi işin doğrusunu biliyor muydu?

"İş teklifi hâlâ geçerli. Kolay bir iş değil ama güvenilir. Ve kalan hamur işlerinden hazmedebildiğin kadar yiyebilirsin."

"Fazlasıyla hazmedebilirim."

“O zaman bu senin için harika bir anlaşma.”

Raoul onun gözlerinin içine baktı. “Niçin bana güvenesin ki?”

“Herkes bir defa eline yüzüne bulaştırır.” Nicole küçük kız kardeşini düşündü. Jesse’ye dört ya da beş yüz şans verilmişti ve yine de her birini mahvetmeyi başarmıştı.

Raoul, “O zaman iş teklifini kabul ediyorum,” dedi. “Her öğlen futbol antrenmanım var, o yüzden sabahları, okuldan önce çalışabilirim.”

“Bu konuyu Phil’le konuş. Patronun o olacak. Eğer sezon bitmeden daha fazla çalışmakla ilgilenirsen, onu bilgilendir.”

Raoul onayladı. “Teşekkürler. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildiniz. Polisi arayabilirdiniz.”

Nicole denediğini belirtmeye zahmet etmedi. Polis yerine, Seattle’ın harikalarından Hawk belirivermişti.

“Bu erkeklerin futbol merakı nedir?” diye sordu. “Niçin oynuyorsun? Zafer kazanmak için mi?”

Raoul ona, “Oyunu seviyorum,” dedi. “Üniversiteye gitmek istiyorum. Ücretini karşılayamam, o yüzden futbol bursu almayı umuyorum.”

“Sonra profesyonel olup milyonlar mı kazanacaksın?”

“Belki. Talih benden yana değil. Koç yeteneğim olduğunu söylüyor.”

“O seni yargılayacak pozisyonunda mı?”

Raoul kaşlarını çattı. “O benim koçum.”

Nicole, *bu da soruyu cevaplamıyor*, diye düşündü. Bir lise takımını koçu, birisinin profesyonelliğe giden yolu aşip aşamayacağını nasıl bilirdi? Herhangi biri nasıl bilebilirdi?

Raoul, “Onun kim olduğunu bilmiyorsunuz,” dedi, sesi şokta gibiydi. “Hiçbir fikriniz yok.”

Nicole rahatsızca kıpırdandı. “Senin koçun.” Ve tamamen ateşliydi ama konu bu değildi.

“O Eric Hawkins. Sekiz yıl boyunca profesyonel olarak oynadı ve kariyerinin zirvesinde emekli oldu. O bir efsane.”

Nicole bunu inanması zor buldu. “Ne şanslı.”

“O en iyisidir. Para için çalışmak zorunda değil. Lisede futbol öğretiyor çünkü oyunu seviyor ve karşılığını vermek istiyor.”

Nicole esneme dürtüsünü bastırdı. Raoul, sesi banda kaydedilmiş gibi ezberden sayıp döküyordu. Muhtemelen çocuğun bizzat efsanenin kendisinden defalarca dinlediği konuşmaydı.

“Bildiğim iyi oldu,” dedi ve arka cebinden kırk dolar çıkardı. “İşte.”

Raoul parayı almadı. “Bana ödeme yapamazsınız.”

“Tabii yapabilirim. Belgeleri doldurana kadar resmi bir çalışan olmayacaksın. O yüzden şimdilik bunu al. İşe varış çizelgesi dolduracaksın ve kısa sürede gerçek bir maaş alacaksın.”

Resmen ellerini arkasına götürdü. “Çaldığım donutları ödemek için çalışıyordum.”

“Teknik olarak onları kapının dışına bile çıkarmadın. Şu çalma işi konusunda pek iyi değilsin.” Çocuk gülümsemediğinde genç kadın içini çekti. “Bak, bugün sıkı çalıştın. Bunu takdir ediyorum. Bunu hak ettin. Al şunu yoksa gerçekten aksileşeceğim ve güven bana, o halimi görmek istemezsin.”

Çocuk paraya uzandı. “Gerçekten sert olduğunuzu sanıyorsunuz ama beni korkutmuyorsunuz.”

Bu ona neredeyse kahkaha attırıyordu. “Sabırlı ol, çocuk. Sabırlı ol.”

Nicole, Raoul’u pastanenin ön tarafına yönlendirdi, birkaç paketin içine önceki günden pastaları ve hamur işlerini doldurdu.

Çocuk, Nicole’ün çıkardığı yarım düzine kurabiyeye özlemle bakıyor olsa bile, “Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi.

“Kalorilerle başa çıkabilirsin. Dediğim gibi, bu da işin bir getirisi.”

“Başka getiriler de var mı?”

Soru Raoul'dan gelmedi. Nicole kimin konuştuğunu bilmek için dönmek ya da hatta düşünmek zorunda kalmadı. Ve beyinde herhangi bir karmaşa olmasına karşılık, bütün bedeni bir karşılamayla kızardı.

Doğrulup kendini çarpışmaya hazırladı, sonra döndü. Elbette, işte Hawk kasanın öte yanında duruyor ve kendisine has 'beni istediğini biliyorsun' gülümsemesiyle sırtıyordu.

Önceki güne göre birazcık daha fazla giyinikti. Bugün şortu daha uzundu ve tişörtü göğsü ile karnının her yanını kapatıyordu, bu hem iyi hem de kötüydü. Teoride Nicole daha kolayca düşünüyor olmalıydı. Gerçekteyse, biraz olsun hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesinin huysuz çıkmasını önemsemiyordu.

Hawk, "İlginç bir soru," diye mırıldandı, sonra Raoul'a göz kırptı. "Yıldız oyuncumun çalışması nasıl gidiyor diye görmeye geldim. Seni fena etkiledi, değil mi?"

Nicole kendini muntazam bir tuzağa düşmüş halde buldu. Aslında Raoul'dan hoşlanmıştı ve ona bir iş teklif etmekten mutlu olmuştu. Fakat Hawk buradayken, hiçbir şeyin iyi gitmediğini ve çocuktan kurtulduğu için mutlu olduğunu söyleme ihtiyacı hissetti.

"İyiymi," dedi ve paketleri Raoul'a uzattı. Çocuğun gözlerinde hayal kırıklığı görmekten korkarak ekledi, "İyiden daha iyiydi. Harikaydı."

"Biliyordum."

"Aslında bu seninle ilgili değil. Bunun olağanüstü bir durum olduğunu biliyorum, o yüzden aklını toplaman için muhtemelen sana bir dakika vermeliyim."

Hawk güldü. "Raoul, burada takılmana gerek yok. Birkaç saat içinde seninle antrenmanda görüşeceğiz."

Çocuk başıyla onayladı ve yanlarından ayrıldı. Nicole onun gidişini izledi çünkü Hawk'a bakmamaya çalışmaktan daha kolaydı. Herif mknatis gibiydi.

Yalnız kaldıklarında, aniden Nicole vücudunun herhangi bir bölgesiyle ne yapacağını bilemedi. Geri çekilmek istedi... ya da çok, çok daha yakınma gitmek. Elleri öylece yanlarından sarkarken çok komik hissettirdi. Ama kollarını bağlamak da çok düşmanca görünüyordu.

Bundan nefret etti. Adamın onu kendi bedeninde garip hissettirme gücü vardı.

Nicole adama, “Şu an burada olman gerekmiyor,” dedi.

“Raoul’a bir şans verdiğin için teşekkür etmek istiyorum,” dedi, hareket etmemiş gibi görünürken daha da yaklaşıyordu.

Ne numara ama, diye düşündü gaddarca.

“Çok sıkı çalıştı. Bu beklediğimden fazlası oldu. Ona bir iş verdim.”

Hawk tek kaşını kaldırdı. “Seni *etkiledi*.”

“Onun çalışmaya ihtiyacı var, benim de yardıma. Abartmana gerek yok.”

Koyu renk gözleri ta içine bakıyormuş gibi görünüyordu. “İnsanların senin sert olduğunu düşünmelerini istiyorsun.”

“Ben sertim.”

“İçin krema gibi.”

Nicole gerildi. “Oyuncunu hapse tıkabilirdim. Eğer bugün gelmeseydi bunu yapmayacağımı sanma. Bu yeri yıllardır işletiyorum. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Yaptığın işten hoşlanıyor musun?”

Otomatik olarak, “Elbette,” diye yanıtladı çünkü her zaman verdiği cevap buydu. Pastaneyi sekiz ya da dokuz yaşından beri işletmesiyle tanınırdı. Bu anlaşılırdı... beklenirdi. Onunki sürprizlerle dolu bir yaşam değildi. Son zamanlarda hiç iyi şey de yoktu tabii.

Bir saniye. Claire vardı. Kız kardeşiyle tekrar bir araya gelmesi iyi olmuştu. Claire’in delicesine âşık olmasını, hamile kalmasını, nişanlanmasını ve mutlak mutluluğu bulmuş olmasını izlemek iyi ruh halini biraz esnetmişti ama başa çıkıyordu. Başka ne şansı vardı ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dünyadan Nicole’e.”

Gözlerini kırıştırdı ve Hawk’ın biraz fazla yakında durduğunu gördü.

“Seni kaybettim,” dedi adam.

Nicole düşünmeden, “Bu ilk olmalı,” dedi. “Bir kadının bir salseliğine senin dışında bir şeye odaklanması.”

“Karşı konulması zor biri olduğum için mi?”

“Benim için öyle değilsin.”

“Buna inanmıyorum. Benimle ilgileniyorsun.”

Eğer iniltili sesler çıkarmak istemeden adama beş saniyeden fazla bakmayı başarabilseydi, ağır bir şey alıp kafasına indirebilirdi. Beklediği üzere, adam doğruyu söylüyordu ve Nicole sözel olarak adamın bağırsaklarını dökmek için hızlı bir çözüm bulamayacak kadar çok utanıyordu. Bu da genç kadını aşağılayıcı bir, “İlgilenmiyorum,” karşılığına mahkûm etti.

Hawk sırttı. “Bu ikna edici değildi.”

“Nasıl olduğu umurumda değil, bu doğru.” Neredeyse. Sıkıntısı onu dürüst olmaya itti. “Harika bir vücudun olduğunu biliyorsun ve onu dünyaya göstermekten keyif aldığın açık. Bu ne anlama geliyor? Otuzlarındasın. Şimdiye kadar bunu aşman gerekmiyor muydu? Vücut geliştirmeye harcadığının üçte biri kadar zamanı aklını geliştirmeye harcaman gerekmiyor muydu? Sonsuza kadar futbol koçu olamazsın.”

Hatırlamak için çok geç olsa da, evet, sonsuza kadar bir koç olabilir ve Raoul onun profesyonel futbol oyuncusu olmasıyla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Bu da muhtemelen zengin olduğu anlamına geliyordu.

“Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?” Hem eğlenen hem de şaşkına dönmüş bir tonla sordu. “Kaslarım olduğu için mi yoksa futbol oynadığım için mi? Doğal sarışım olduğum için benim de senin sersem olduğunu düşünmemle aynı şey değil mi?”

Belki. Evet. Soruyu dikkate almadı. “Doğal sarışın olduğumu nereden biliyorsun?”

“Olağanüstü gözlem gücüm sayesinde.”

Nicole fazlasıyla resmi şekilde, “Ben başarılı bir işletme yürütüyorum. Açıkça görülüyor ki düşündüğünden yetenekliyim,” dedi.

Hawk, Nicole’ün sinirlendiğinde çimdiklercesine cevap vermesinden hoşlandı. Ne zaman ona yaklaşırsa, genç kadının telaşlanmasından ve ne tarafa bakacağını şaşırmasından hoşlandı. Eğer ilgilenmiyor olsaydı, Hawk’a geri çekilmesini ve defolmasını söylerdi ama tek kelime etmemişti. Hawk bundan da hoşlandı.

Hawk ona biraz daha yaklaşıırken, “Belli,” diye ona takıldı.

“Senin kişisel alana hiç saygın yok mu?”

“Hayır.”

Nicole başını kaldırıp dik dik baktı ama o bir şey söylemeden önce Hawk konuştu: “Güzel gözlerin var.”

Nicole’ün ağzı açılıp kapandı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Flört ediyorum.”

“Niye?”

“Eğlenceli.”

“Benim için değil.”

“Herkes ilgiden hoşlanır.”

“Kendi adına konuş.”

“Gözlerinin güzel olduğunu düşünmüyor musun?”

“İyiler. İşlevlerini yerine getiriyorlar. Rengi umurumda değil.”

“Tabii umurunda. Onların güzel olduğunu bilmen gerekiyor. Sen güzelsin.”

Nicole kızardı.

Hawk en başta görmedi. Genç kadın diğer tarafa döndü ve solunun ardından bir şeyler homurdandı. Hawk, “inanılmaz kibirli” ve

“ego” da dahil, birkaç sözcük yakaladı. Yani Hawk dikkat etmiyordu, ta ki genç kadın, sanki soğutmaya çalışır gibi parmaklarını yanaklarını bastırana kadar.

Kendinden bu kadar emin biri neden Hawk onun güzel olduğunu fark ettiği için bu kadar kızarırdı ki? Tabii başka kimse bakmaya zahmet etmiyorsa. Hawk'ın içinde, Nicole'ün etrafındaki erkekleri korkutup uzaklaştıran ve sonra da neden yalnız olduğunu merak eden türde bir kadın olduğuna dair bir his vardı.

Bunu düzeltebilirdi.

“Seninle flört etmemden hoşlanıyorsun,” dedi. “Bu gününün en güzel kısmı.”

“İnanılmazsın.”

“Biliyorum.”

Nicole inledi. “İyi anlamda söylemedim. Hayal dünyasında yaşıyorsun. Seninle ilgili hiçbir şey günümün en iyi kısmı değil.”

“Yalancı.”

Boğazından hüsrânını gösteren alçak bir ses çıkardı. Neredeyse bir hırlama gibiydi. Hawk, onun yatakta kontrolünü kaybetmeden hemen önce nasıl ses çıkardığını merak etti. İçinde çılgılık atacağına dair bir his vardı.

Nicole, “Flört edişini ilgilenen birine sakla,” diye homurdandı. Bastonunu öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

“Sen ilgileniyorsun.”

Nicole başını iki yana salladı. “Senin olman gereken başka bir yer yok mu?”

“Var tabii ama bu daha eğlenceli.”

“Hayır, değil.”

Hawk onu avcuna alıyordu. Kızarıklığı arttı ve genç kadın kendini ona mı atmak istiyordu yoksa adama yumruk mu atmak istiyordu karar veremedi. Hüsrân iyiydi. Kadının ilgilendiği ve aynı zamanda kendine kızdığı anlamına gelirdi.

Davetinin genç kadının dengesini daha çok bozacağını bilerek, “Bence çıkmalıyız,” dedi.

“Ne? Hayır.”

“Akşam yemeği. Akşam yemeğine gideriz.”

“Seninle akşam yemeğine gitmeyeceğim.”

“Niye olmasın?”

“İyi bir fikir değil.”

Ve ilk tur Hawk’ındı. Nicole gerçekten ilgilenmiyor olsaydı, ona doğrudan söylerdi.

“Tabii öyle.” Hawk o kadar yakınına gitti ki Nicole ona bakmaya devam edebilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. “Bu muhteşem bir fikir.”

“Gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun.”

“Gitmiyorum ve beni zorlayamazsın.”

Hawk pastanenin kapısına doğru yürüdü ve durdu. “Bahse var mısın?” dedikten sonra ayrıldı.

Kamyonetine giderken, resmen Nicole’ün öfkeyle konuştuğunu duyabiliyordu. Bu iyi gitmişti. İlk yarının başındaydı, çoktan rakip bölgenin derinliklerindeydi ve sayı yapmaya hazırdı.

“Amy’nin terapisi gerçekten iyi gidiyor,” dedi Claire. Biraz daha mantar doğrayıp bir kabın içerisinde topladı. “Genç olmasının faydasını görüyor. Zihnini kapatmış bizlerin aksine beyni hâlâ değişime açık.”

Nicole bir kâsenin içine marulları doğradı. “Tüm bu açık ve kapalı mevzusunda beynimin nerede durduğunu hiç bilmiyorum.”

Amy, Wyatt’ın kızıydı ve yakında Claire’in üvey kızı olacaktı. Amy doğuştan sağırdı ve kısa süre önce duymasına yardım edecek bir koklear implant istemişti. Ameliyat, gerekli donanımı kulağına

yerleştirirken, Amy'nin sesleri yeni bir yolla tanınmasının ve işleme-
sinin eğitimi için özel terapi gerekiyordu.

Claire, "Amy implant konusunda çok heyecanlı," dedi. "Benden
her akşam onun için çalmamı istiyor."

"Tabii buna bayılıyorsun."

"Bayılıyorum. O benim en büyük hayranım."

Claire'in dünya çapında bir konser piyanisti, Grammy ödüllü
CD'lerinin ve iki ömrü doldurabilecek kadar konser tarihinin olması
hesaba katılınca bu söylenen oldukça büyük bir şeydi.

Nicole, "En büyük hayranının Wyatt olduğunu sanıyordum,"
diyerek takıldı.

"Öyle. Başka yönlerden."

Kardeşi kahkaha attığında Nicole gülümsedi. Claire için mutluydu.
Cidden. Wyatt'ı kendisine istememişti. Kendisi için hiçbir adamı iste-
mediğini söylemeye çalıştı fakat bunun yalan olacağını biliyordu. Özel
olan birini istiyordu. Onu sevecek ve her zaman yanında bulunacak
birini. Ne yazık ki Nicole, Drew'u seçmişti.

Aklına anında Drew'la Jesse'yi birlikte yatakta bastığı o gece
geldi. Öpüşüyorlardı ya da öpüşmek üzerelerdi. Jesse'nin üstü çıp-
laktı. Nicole...

Kendine o ana dönmemesine hatırlattı. Kendine geçmişle iş-
kence etmeyi kesmeliydi. Drew'u ardında bırakmıştı; devam etmesi
gerekiyordu. Daha hoş bir şey hakkında düşünmeliydi.

Aklı anında Hawk'ın görüntüleriyle doldu. Adam onu deliye
çevirebilirdi ama ölmeye değer bir vücudu vardı. Nicole görünüşe o
kadar da düşkün birisi olmamıştı fakat bu sefer bir istisna yapmaya
razıydı.

Nicole kendine, zihinsel konu değişim zamanı olduğunu söyledi.

Marulları bitirdi ve kâseyi kardeşine uzattı. "Ee, sonbahar seyahat
takvimini planladın mı?"

Claire omuz silkti. “Neredeyse. Lisa bana gidilecek yerlerin bir listesini verdi ve eleme yapıyorum. Uzun süre buradan ayrı olmak istemiyorum. Sadece Wyatt ve Amy’yi özleyeceğim için de değil, bebek için yorgun düşmek istemiyorum.”

“Doktorunla görüşüyor musun?” Nicole, Claire’in sağlığı konusunda menajeri Lisa’dan çok tıbbi bilgisi olan bir profesyonele gıveniyordu.

Claire başıyla onayladı. “İlk üç ayımın son haftalarında seyahatlerimi en aza indirmemi istiyor. Sonra ikinci üç aylık dönemimde daha çok seyahat edebileceğim. Üçüncü üç ayda yine azalacak. Lisa, Hawaii’deki tatil sezonu konseriyle ilgili bir şeyler söyledi ama istekli olduğumu sanmıyorum.”

Nicole bir avokadoya uzandı. “Niye değilsin? Amy’yi alamıyor musun?”

“Ah, tabii. Kumsalda kalabileceğimiz güzel bir evimiz var ama çok uzak ve gerçekten seyahat etmek istediğim bir zaman değil. Biliyorsun. Ailemden uzakta olmak istemem.”

Nicole ailesinin çoğunun, nişanlısı ve kızının, onunla birlikte olacağını açıklamak üzereydi. Sonra anladı. Claire onu bırakıp gitmek istemiyordu. Nicole’ü Noel’de yalnız bırakmak istemiyordu.

“Ben iyi olacağım,” dedi çabucak. “Sen gitmelisin.”

Claire, “Bu seninle ilgili değil,” dedi ama sesi ikna edici değildi. “Bu altı yaşından beri tatillerde birlikte olmak için ilk şansımız. Hawaii’ye gitmeyeceğim. İstemiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

Claire ona, “Seni ikna edemem,” dedi.

“Benim için endişeleniyorsun.”

“Elbette ama aşacağım.”

Nicole gülümsemeye çalıştı ama dudaklarını kıpırdatamadı bile. İnsanların ona önem vermesini takdir ediyordu ama sempati ihtiyacından hoşlanmıyordu. Normalde hayatını kendine yeten birisi

olarak sürdürmeyi başarıyordu. Diğerleri onun rehberliğini arardı. Genellikle acınan kişi olmazdı.

Claire sıradan bir şekilde, “Bir şeyleri aşmaktan bahsetmişken,” dedi. “Son zamanlarda Jesse’yle konuştun mu?”

“Konuşmadığımı biliyorsun.”

“Eninde sonunda konuşmak zorundasın.”

“Niye?” Eğer Nicole aklına eseni yapmış olsaydı, bir daha Jesse’yle uğraşması gerekmezdi. “Kocamla yatmış olması yeterince kötü. Sonra gizli aile tarifini çaldı ve ünlü Keyes Çikolatalı Pastası’nı internetten sattı.”

Sadece düşünmek bile onu çıldırtıyordu. Haydi Drew bir şeydi ama işini de mi beceriyordu?

Nicole, “Tipik Jesse,” diye homurdandı. “Onunla konuşursam bir milyon bahane uyduracağına her şeyin üzerine bahse girerim. Asla sorumluluk almıyor.”

Claire yavaşça, “Onu sokağa attın,” dedi. “Yaşamını sürdürmek zorundaydı.”

“Aynen. Bir işe girmeliydi. Dışarıda düzineyle iş var ama bir tane bile bulmaya çalıştı mı? Hayır. Çaldı. Önce Drew’u, sonra pastayı.” Nicole’ün karnı ağrımaya başladı. “Bundan daha fazla bahsetmek istemiyorum.”

“Onunla nasıl uzlaşacağını buluncaya kadar bundan kurtulamayacaksın.”

“Belki de onunla hiçbir şey yapmak istemiyordumdur.” Nicole öfke ve acıyla savaştı. “Geçen hafta pastaneye gelen bir çocuk vardı. Bir torba donut çaldı ya da en azından teşebbüs etti. Onunla yüzleştiğimde, yaptığının sorumluluğunu aldı. Suçluluk hissetti ve yanlış yaptığını anladı. Çaldığı kadarının parasını çalışıp ödedi. Öyle iyi bir iş çıkardı ki şu anda çalışanlardan biri oldu. Niye Jesse böyle olamıyor ki? Niçin yaptıkları için hiç sorumluluk alamıyor?”

“Seni incittiğini biliyorum.”

Nicole, “İncitmekten fazlası,” diye homurdandı. “İncitmekten çok daha fazlası.”

“İkinizin bunu yoluna koyması gerekiyor.”

Nicole, “Biliyorum,” diye homurdandı. “Yapacağım. Eninde sonunda. Bu konuda düşünüyorum ama sonra öyle öfkeleniyorum ki onunla konuşmak bir yana onu görmek bile istemiyorum.”

Claire, “Anlaşamamanız beni çok üzüyor,” dedi. “Siz ailesiniz.”

“Benim istediğim aile değiliz.”

“Sana inanmıyorum.” Claire ona baktı. “Öfkelenmek ve acı hissetmekte haklısın ama bence kendine şunu sorma zamanın geldi: Davranışının ne kadarı kız kardeşine bir ders vermek, ne kadarı da ondan intikam almakla alakalı.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NICOLE BASTONUNA DAYANARAK lisenin futbol stadyumuna doğru yürürken aptal ve göze battığını hissetti. Bir cuma gecesi maçında olmak için çok yaşlıydı... ya da çok gençti. Öğrenci değildi ve lisede çocuğu yoktu. Öyleyse burada tam olarak ne yapıyordu?

Kendi kendine homurdandı. “Çalışanlarımla konuştuğum için başıma bu geldi.” Sadece elini sallayıp yürümesi gerekirdi. Ama hayır. Durmak ve Raoul’la onun için çalıştığı ilk haftanın nasıl olduğunu sormak zorundaydı. İşlerin nasıl gittiğini sormuştu çünkü gerzeğin tekiydi. Ve çocuk bu akşamki futbol maçından bahsedince ilgisini çekmiş gibi davranmıştı.

Kendine, “Hayır diyebilirdin,” diye hatırlattı. Raoul ondan gelmesini istediğinde basitçe, meşgul olduğunu söyleyebilirdi. Sadece meşgul değildi ve o kadar iyi yalan söyleyemiyordu. Manevi olarak, muhtemelen bu iyi bir şeydi fakat akşamını nerede geçireceğini etkilediğine bakınca berbattı.

Başını kaldırıp koltuk yerine konulmuş bank sıralarına baktı. Buradaki kimseyi tanıımıyordu. Yine de, liseli çocuklarla ebeveynler arasında seçim yapması gerekiyorsa, ebeveynleri seçerdi. En azından onlardan biriyle konuşma şansı olurdu.

“Nicole!”

Sahaya döndü ve futbol oyuncularından birinin ona doğru koştuğunu gördü. Koruyucu giysisini kuşanmıştı ve onun Raoul olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Nicole sahayı tribünden ayıran tellere yürürken, “Selam,” dedi. “Etkileyici. Korkutucu ve iriyarı görünüyorsun.”

Raoul sırttı. “Öyle mi?”

Nicole başını sallayarak onayladı. Farklı görünüyordu. Daha büyük. Tehlikeli. Kendine dikkat etmesini söyleme dürtüsü içinde birikti. Demek ki annelik içgüdülerinin ortaya çıkması için fazla bir şey gerekmiyordu.

“Zorlu bir takımla mı oynuyorsunuz?” diye sordu.

“Fena değiller. Kızlarını tekmeleyeceğiz tabii.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum.”

Raoul sırttı. “Bu akşam geldiğin için teşekkürler. Genellikle maçlarıma kimsem gelmez. Arkadaşlarım haricinde elbette. Yani, yetişkin kimse gelmez.”

İşte Nicole buydu. Yetişkin. “Çok fazla tezahürat yapıp seni utandırmaya çalışacağım,” diyerek ona takıldı.

“Güzel.”

Ponpon kız üniforması içindeki güzel bir sarışın koşturarak geldi. “Selam,” dedi büyük bir gülümsemeyle. “Ben Brittany.”

Genç kız yakından çok daha güzeldi. Mükemmel ve popüler görünüyordu. Nicole genel prensiplere göre ondan nefret etmeyi düşündü.

“Nicole,” dedi.

Raoul, “Patronum,” diye açıkladı. “Sana ondan bahsetmiştim. Brittany benim kız arkadaşım.”

Nicole, “Seninle tanıştığıma sevindim,” dedi.

“Ben de. Umarım maçtan keyif alırsın. Harika bir yıl geçireceğiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birisi sahada düdük çaldı.

Raoul, "Gitmem gerek," dedi. "Seninle maçtan sonra görüşürüz."

Nicole kalmayacağını açıklayamadan çocuk koşup gitti. Sonra da kendisine takviminin dolu olmadığını hatırlattı. Bütün akşamı orada geçirecekse ne olacaktı ki?

"Uzak kalamadın, değil mi?"

Nicole sesi duyduğunda bir ısı dalgası hissetti ve buna sebep olduğu için adamdan, tepki gösterdiği için de kendisinden tiksindi.

Tellerin üzerinden, çimlerde duran Hawk'a baktı.

İlk defa... bej pantolon, okulun renklerinde polo tişört giymişti. İyi görünüyordu. İyiden de öteydi. Sinir bozucu olduğundan bahsetmeye gerek yoktu.

"Raoul gelip maçını izlememi istedi."

Hawk ikna olmamış göründü.

Nicole, "Doğruyu söylüyorum," diye ısrar etti. "Onu izlemeye hiç yetişkinin gelmediğini söyledi. Neden?"

"Koruyucu ailede. Uzun zamandır öyle. İlgi gösterebilmen güzel."

Hawk'ın sesi içtendi, bu da genç kadının gelme konusunda şikâyet ettiği için suçluluk hissetmesine sebep oldu.

Nicole, "Önemli bir şey değil," diye mırıldandı.

"Onun için öyle. Gitmem gerekiyor. Maçın keyfini çıkar."

Hawk koşarak uzaklaştı. Nicole adam hareket ederken poposuna bakmamaya çalıştı, tabii adamın herhangi bir parçasını görmezden gelmek zordu. Garipti çünkü daha önce hiç böyle yüzeysel olmamıştı. Nicole daha çok bir adamın aklıyla ilgilenirdi.

Kendine, hayatında bulunduğu yer yüzünden böyle olduğunu söyledi, tribünün koltuklarına doğru döndü ve dengede kalmak için bastonunu kullanarak tırmanmaya başladı. Başka şartlar altında, Hawk'm adını bile güçlkle hatırlardı.

"Fena halde hoş biri," dedi bir kadın. Nicole ona baktı.

“Koç. Bunu söylediğimi duysalar iki oğlumun da gururu kırılır ama koç oyununun en iyi kısmı.” Kadın gülümsedi. “Ben Barbara.”

Kadın yer açmak için kenara kaydı.

Nicole onun yanına oturdu. “Selam. Ben Nicole.”

Barbara, “Sen anne olmak için biraz gençsin,” dedi. “Hawk için mi buradasın?”

Nicole çabucak, “Hayır,” dedi. “Bir pastanem var. Takımdaki çocuklardan biri benim için çalışıyor. Gelmemi o istedi.”

“Ne kadar iyisin. Eğer mecbur olmasaydım burada olur muydum emin değilim. Elbette yıllardır bu sert koltuklarda oturuyorum. Oğullarım ikiz ve ikisi de spora düşkün. Tüm oyunlara katıldık. Küçükler Ligi, futbol, Amerikan futbolu, beysbol. Kocam çok fazla seyahat ettiğinden maçlarda görünmek bana kalıyor.”

“Onları izlemek istemen harika. Desteğine minnettar olduğundan eminim.”

Barbara burnunu kırıştırdı. “Maçlarından birine gelemediğim sürece hiçbir şey söylemiyorlar. O zaman durmadan şikâyet ediyorlar. Ama artık alıştım.”

Nicole hüznüyle, *aile*, diye düşündü. Bir ailede insanlar birbiri için bunu yapardı.

Barbara alçak sesle, “Ee,” dedi. “Hawk’ı nereden tanıyorsun?”

“Ben, ah. onunla Raoul sayesinde tanıştım.”

“Onunla çıkıyor musun?”

“Hayır.”

“Baştan çıkarıldın mı?”

“Hayır.”

“Çünkü muhteşem biriyle mi çıkıyorsun?”

“Pek sayılmaz.”

Barbara gülümsedi. “Öyleyse ya kızlardan hoşlanıyorsun ya da yalan söylüyorsun.”

Nicole kahkaha attı. “Nasıl oluyor da tek seçeneğim onlar oluyor?”

“Bir kadının Hawk’ın etrafında olabilmesine ve onunla her istediğini yapmanın nasıl olacağını merak etmemesine inanmıyorum. Mükemmel bir vücudu var. Artı, gerçekten iyi bir adam. Adil görünmediğini biliyorum ama işte buradayız. Adam bekâr ve oynamayı seviyor. Dedikodulara göre insanların içindeyken gerçek bir centilmenmiş ve yatak odasında vahşi bir hayvan oluyormuş. Saatlerce devam edebildiğini söylüyorlar.”

Barbara kendini yelpazeledi. “Kişisel bir tecrübem olduğundan değil. Evli kadınlarla ilişki kurmuyor ve ben de aldatmam. En azından aldatmayacağımı düşünüyorum. Bugüne kadar kimse sormadı.”

Nicole ne diyeceğini bilemedi. Bu kesinlikle çok fazla bilgi kategorisine giriyordu.

Barbara, “Eskiden profesyonel olarak oynardı,” diye devam etti. “Bunu duymuştum.”

“Harika bir hikâyedir. Lisedeki kız arkadaşını hamile bıraktı. Herkes onların yürütemeyeceğini söylese de, evlendiler. Hawk burslu olarak üniversiteye gittiğinde açlık sınırında yaşadılar. Bebekleri, huzurlu bir mutlulukları vardı. Sonra Hawk NFL’e sürüklendi ve büyük paralar kazanmaya başladı. Bir yerlerdeki bir golf sahasında yaşamaktansa, burada, Seattle’daki sıradan bir semtten normal bir ev satın aldılar. Kızlarını büyüttüler.”

Bunun, Raoul’un anlattığının genişletilmiş versiyonu olduğunu düşündü. Yine de çocuğu bilmiyordu. Hawk bir baba mıydı? Bunun için fazla gösterişli ve cinsel anlamda hevesli görünüyordu.

“Sonra Serena, karısı, kanser oldu. Belki altı ya da yedi yıl önce. Hawk onunla birlikte evde kalmak için NFL’den ayrıldı. Karısı öldü ve Hawk bekâr bir baba oldu. Lise koçluğu işini aldı çünkü karşılığını vermek istedi. Paraya ihtiyacı olmadığı kesin.”

Barbara, Raoul’un az önce Nicole’le tanıştırdığı güzel sarışını işaret etti. “O Hawk’ın kızı.”

“Brittany mi?”

Barbara ona baktı. “Onu tanıyor musun?”

“Az önce tanıştık. Çalışanım Raoul’la çıkıyor.”

“İşte o. Kız kesinlikle mükemmel. Notları iyi, ponpon kızların lideri, gezegeni kurtarmakla ilgileniyor. Babasını seviyor. Eğer bekâr olsaydım ve Hawk bana umutsuzca âşık olsaydı bile, Brittany’nin herhangi bir ilişkiye zorluk çıkaracağını düşünerek kendimi teselli ediyorum. Gerçek anlamda babasının kızı. Ama onu kim suçlayabilir ki?”

Nicole kalabalığı tezahürat yapması için canlandıran kızı inceledi, sonra dikkatini Hawk’a çevirdi. Elinde bir not defteriyle kenar çizgisi boyunca koşturuyordu.

“Yani bir pislik değil,” diye mırıldandı.

“Alakası bile yok. Hâlâ ilgilenmiyor musun?”

“O sadece tanıdığım biri,” dedi. “Daha fazlası değil.”

Daha fazlasını istediğinden değildi. O, Nicole’ün vaktinin olmadığı türde bir belaydı.

Nicole onun birkaç çocuğa işaret verişini ve onları oyuna yollayışını izledi. Adam tamamen odaklanmıştı ve gergindi, bir kez bile Nicole’den tarafa bakmamıştı. Lanet olsun ona.

Nicole maçın devamını, oyuncularını izleyerek geçirip neler olduğunu anlamaya çalışırken, Barbara’nın hangi öğretmenin alkol problemi olduğundan hangi ebeveynlerin boşandığına kadar onu bilgilendirdiğini dinliyordu. Genç kadının başını döndüren bir bilgi çöplüğüydü.

Maç sona erdiğinde, Pasifik Lisesi diğer takımı otuz sekize on dört yendi. Nicole’ün eğitimsiz gözleri için bile, Raoul hiç yorulmuyormuş gibi görünen bir kola sahip, göze çarpan bir oyun kurucuydu.

Nicole ayağa kalktı ve banktaki yerini onunla paylaştığı için Barbara’ya teşekkür ettikten sonra uyuşmuş poposunu ovalayarak tellere doğru gitti. Raoul ve Brittany yakın duruyor, hevesle konuş-

yorlardı. Sarışın uzanıp onun yüzüne dokundu. Sonra Raoul Nicole'ü gördü ve tellere doğru aceleyle koştu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Nicole dürüstçe, “Harikasin,” dedi. “İnanılmaz etkilendim. Oyun hakkında hiçbir şey bilmiyor olsam bile, gerçekten iyi iş çıkardığını söyleyebilirim. Bu arada bir topu ne kadar uzağa fırlatabiliyorsun?”

Raoul sırttı. “Bu akşam harikaydık. Tüm takım gerçekten birleşti. Bir oyuncu tek başına maçı yüceltemez ya da bozamaz.”

“Bakıyorum da, şimdiden spor röportajların için antrenman yapıyorsun,” diyerek takıldı.

Hawk, Raoul'un yanına gelip ona bir beşlik çıktı. “İyi işti,” dedikten sonra Nicole'e döndü. “Oğlumuz her şeyini ortaya koydu.”

Nicole imalı bağlantıyı dikkate almadı. “Bunu duyduğuma mutluyum.”

Hawk, “Ee, arabana kaç kişiyi alabilirsin?” diye sordu.

“Ne?”

“Çocuk. Arabana kaçını alabilirsin?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi.

Raoul, “Hibrit bir Lexus kullanıyor,” dedi. “Yani dört ama arkası üç kişiye yetecek genişlikte değil. Sığmazlar.”

Hawk onayladı. “Seninle park alanında buluşmalarını sağlarım.”

Nicole elleriyle T şekli yaptı. “Onlar kim ve benimle niçin bir yerde buluşuyorlar?”

“Pizza,” dedi Hawk. “Maçtan sonra pizza alırız. Oyuncular, kız arkadaşları, okuldan birkaç çocuk. Bir gelenek. Adrenalin hâlâ pompalanırken onları meşgul tutmayı seviyorum. Pizzacıda takılmak, kendilerini kaybedip aptalca bir şey yaparak kendilerine zarar vermelerinden iyidir. Bütün çocuklar araba kullanamıyor, o yüzden araca ihtiyacımız var.”

Nicole, Raoul'un hemen orada durduğunun farkındaydı. Bir sebepten, onun önünde reddetme konusunda rahat hissetmedi. Belki de onun yanında kimsesinin olmadığını bildiğindendi. Ama eğer kabul ederse, istemediği bir şeyi yapması için yönlendirilmiş gibi hissedeceğini biliyordu. Daha kötüsü, muhtemelen Hawk, Nicole'ün onunla vakit geçirme ümidiyle onlarla gittiğini varsayacaktı.

Niçin her şey bir karmaşa olmak zorundaydı ki?

Sıktığı dişlerinin arasından, "Park alanında bekleyeceğim," dedi.

"Çocukların seni aramasını söyleyeceğim. Nereye gideceğimizi biliyorlar. Orada görüşürüz."

"Elimden gelse görüşmeyiz," diye homurdandı.

Joe'nun Yeri, yeterli masası, bir müzik kutusu ve nefis taze sarımsak, biber, domates sosu kokularının olduğu o harika mahalle pizzacılarından biriydi.

Nicole maçtan önce yemek yememişti ama binaya girip derin bir nefes alana kadar açlıktan öldüğünü fark etmemişti. Aniden açlıktan güçsüz ve yemek için çaresizdi.

Onunla birlikte gelen dört oğlan, içeri girer girmez yanından ayrılmışlardı. Çocuklar kibardı ama akşam için Nicole'ün onlara katılmak istemesinden ödlerinin koptuğu belliydi. Onların keyifli anlarına dahil olmakla ilgilenmediğini açıklamayı düşünüyordu ki burada kimseyi tanımadığını fark etti. Tanıdığı tek ebeveyn olan Barbara gelmemişti. Tanıdığı diğer yetişkin Hawk'tı ve Nicole onun, oyuncularının ilgi odağı olacağından emindi. Gerçi onunla birlikte oturmak istediği falan yoktu.

Kendine en iyisinin muhtemelen gitmek olduğunu söyledi. Belki paket yapılması için bir pizza söyleyebilirdi.

Bastonuna dayanarak çoktan tezgâhtaki sıraya girdiği sırada, geniş ve sıcak bir şey beline yerleşiverdi. Nicole bu dokunuşu daha önce hiç hissetmediği halde, tanıdı. Tanıdı ve içten dışa doğru eridi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nasıl oluyordu da bedeni bir adama karşı böyle güçlü şekilde tepki gösteriyordu? Ne tür bir kimya ve kozmik şaka birleşimi, içinden arkasını dönme, Hawk'ı yakına çekme ve Barbara'nın onun hakkında anlattıklarının safsatadan ibaret olmadığını kanıtlamasını talep etme isteği uyandırıyordu?

Nicole dikkatle yana doğru adın atarak dokunuşundan uzaklaştı. Hawk ipucunu almak yerine, genç kadının elini kavradı.

Öylece. Avuç avuca, parmaklarını birbirine geçirdi. Sanki ona sahipmiş gibi. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi. Daha kötüsü, Hawk ona bakmıyordu bile. Babalardan biriyle konuşuyordu.

Elini çekip kurtarmayı ve ona dokunmayı bırakmasını talep etmeyi istedi. Hawk'a birbirlerine ait olmadıklarını, asla birlikte olmayacaklarını ve ne halt düşündüğünü sormayı düşündü. Adamın kamyonetinin arka koltuğunun ikisi için yeterince geniş olup olmadığını görmek istedi.

Baba yürüyerek uzaklaştı ve Hawk ona döndü. "Sipariş vermen gerekmiyor," dedi. "Geleceğimizi biliyorlar. Önceden arayarak maçın ne zaman biteceğini haber verdim. Teknik olarak bira alabilirsin ama almamanı tercih ederim. Maç gecesinde birisinin çocukların önünde içki içmesinden hoşlanmıyorum. Muhtemelen aptalca ama öyle işte."

Adamın gözleri, sanki odadaki bütün ışığı çekebilirmiş gibi kap-karaydı. Onun gözlerinde kaybolabileceği gibi garip bir hisse kapıldı, bu da sadece aç olmayı geçtiğini ve kan şekerinin düşmesiyle hayaller gördüğünü gösteriyordu.

"Elimi tutuyorsun."

Adamın ağzının tek köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Kalabalıktayken yapabileceğim tek şey bu ama yalnız kalır kalmaz ateşi artıracamı."

Nicole elini çekip ondan kurtardı. "Neden bahsettiğin hakkında hiç fikrim yok ama açık olmama izin ver. Sen ve ben asla..."

"Hey, Koç, salata siparişi de verdiniz mi?" Ponpon kızlardan biri sordu. "Bazılarımızın pizza istemediğini biliyorsunuz."

“Salata siparişi verdim,” dedi, sesi yorgun geliyordu. Sonra tekrar Nicole’e döndü ve elini tuttu. “Şu kadınların ve lanet olası kilolarının olayı ne böyle? Tamam, evet, fazladan on beş, yirmi kilo fazlanın olması kötü. Ama artık kadınlar her yağ hücresine takıntılı ve gençler en kötüsü.”

“O bir ponpon kız. Ne bekliyordun?”

“Sağlıklı ve atletik olduğu için mutlu olmasını ve beni salata konusundan kurtarmasını.”

“Senin kızın kilosuna hakkında endişelenmiyor mu?”

Tek kaşı havaya kalktı. “Benim hakkımda konuşuyordun.”

“İsteyerek değil. Anneler senin hakkında konuşmak için fazlasıyla isteklidir. İlgilerinden tamamen hoşlandığından ve alevleri canlı tutabilmek için ne olursa yapacağından eminim.”

Sanki Nicole’ün söylediği hiçbir şeyi duymamış gibiydi. “Sorular soruyordun.”

“Az önce söylediklerimi dinlemedin mi? Ben sormadım. Gerek olmadı. Bilgi bana kendiliğinden sunuldu.”

Hawk gülümsedi. Nicole’ün hem ona yumruk atmak hem de içine doğru kıvrılmak istemesini sağlayan yavaş, seksi, kendinden emin bir gülümsemeydi. “Seni etkilemeye başlıyorum. Bunu söyleyebilirim.”

“Biri beni şimdi vursun,” diye homurdandı.

Hawk’ın oyuncularından biri geldi ve ona maçla ilgili bir soru sordu. Hawk cevaplarırken Nicole kaçmaya çalıştı ama adam bırakmadı. Kısa süreli çekişme maçından sonra, genç kadın tuzağa düşmüş göründü ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi.

Nicole etrafına bakındı ve birkaç annenin ona dik dik baktığını gördü. Nicole onların bakışlarına karşılık verdiğinde başlarını çevirdiler ve aralarında fısıldamaya başladılar.

Nicole, Hawk’a, “Hayran kulübün mutlu değil,” diye mırıldandı. “Seni hayatımı riske edecek kadar iyi tanımıyorum.”

“Buna değerin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biliyor musun, eğer senin egondan yararlanabilseydik, enerji krizini çözebilirdik.”

Tam o sırada devasa pizzalar taşıyan birkaç garson dışarı çıktı. Bütün çocuklar masalara oturabilmek için ortalıkta dolandı. Hawk, onun için ayrılmış gibi görünen köşedeki büyük masaya doğru giderken, genç kadının elini tutmaya devam etti.

Adamın ısrarıyla Nicole geçip oturdu. Hawk da yanına geçti. Kendini futbolcular ve kız arkadaşlarına yer açmak için gittikçe kayıp dururken buldu. Aralarında en az on beş santimetre bırakmaya çalışsa da, sonunda kalçasından dizlerine kadar ona değer bir haldeydi. Nicole bastonu için iyi bir yer bulmaya çalıştı ama hiç yoktu.

Hawk, “Onu ben alayım,” dedi, masanın altından dışarı doğru çekti ve masanın arka kısmına doğru yerleştirdi. “Dizine ne oldu?”

“Düştüm ve sakatladım.”

“İyileşiyor musun?”

“Yavaş bir süreç.”

“Dizimden ameliyat olmuşum,” dedi. “Yaralarımızı karşılaştırmalıyız.”

Basit bir yorumdu fakat söyleyiş şekli, kelimelerin kulağa gelişi edepsizceydi.

Masaya üç pizza yerleştirilirken, “Belki başka bir zaman,” diye mırıldandı. Tabaklar elden ele dolaştı ve bardaklara içecekler koyuldu.

Çocuklardan biri, “Koç, ilk yarıdaki son oyun için ne düşünüyorsun?” diye sordu. “O herif bir anda beliriverdi.”

“Onunla başa çıktın,” dedi Hawk. “Ayak hâkimiyetinde iyi iş çıkardın. Ekstra antrenmana geçiyor.” En az bir doksan boyundaki saf kastan oluşan çocuk mutlulukla gülümsedi.

Hawk soru bombardımanına tutulurken, Nicole bir pizza dilimine uzandı. Oyuncular sadece maç hakkında konuşmak değil, sıkı çalıştıklarını ve iyi iş çıkardıklarını koçlarının bildiğinden emin olmak da istiyorlardı.

Bu muhtemelen sağlıklı bir dinamikti; birinin olgunlaşmamış gençlerin sorumluluk sahibi, üretken vatandaşlar olarak büyümelelerinden sorumlu olması. Dikkatle dinlemeli veya en azından not alıyor olmalıydı ama tek düşünebildiği Hawk'la birbirlerine nasıl değdikleriydi.

Adamın onunkine değen teni sıcaktı, sanki vücut sıcaklığı sıradan ölümlülerinkinden biraz daha yüksekti. Öbekselen ve gevşeyen kasların fazlasıyla farkındaydı; muhteşem, taş gibi sert kaslar. Hawk iri bir adamdı. Nicole'ün yakında eski kocası olacak, sadakatsiz piç kurusu Drew, genç kadından sadece birkaç santim uzundu ve pek ağır değildi. Hawk'ın kocaman elleri vardı, bu da genç kadının kocakarı hikâyelerini ve olasılıkları düşünmesine sebep oluyordu.

Nicole, "Dünyadan kendine," diye homurdandı. "Gerçekliğe bağlı kal."

Hawk ona baktı. "Bir şey mi söyledin?"

"Hayır."

Maç özeti devam etti. Dikkatini Hawk'tan uzaklaştırma çabasıyla, restorana bakındı. Masalardan birinde birkaç ebeveyn oturuyordu. Raoul ve Brittany birlikte karşı taraftaki masalardan birine sokulmuşlardı.

Nicole, çocuğun kendini ciddi bir meydan okumaya soktuğunu düşündü. Koçun kızıyla çıkmak. Nicole, Raoul'a bu görevi yüklediği için hayranlık mı duysa, yoksa akıl sağlığını mı sorgulasa bilmiyordu. İki türlü de, Raoul'dan hoşlanıyordu.

Pizza tükendikçe, muhabbet yavaşladı. Çocuklar yavaşça kalktığında, masada tek kalanlar Hawk ve Nicole oldu. Nicole geriye doğru çekilerek aralarına biraz mesafe koydu.

Hawk, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim. Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Bir an kendi işime bakıyordum, sonrakinde de buradaydım." Peçetesini alıp katlamaya başladı. Gözlerini Hawk'a dikmek dışında her şeyi yapabiliirdi.

Nicole, adamın bu kadar *farkında* olmaktan, bedeninin sıcaklığını özlemekten nefret etti. Nicole sadece yirmi sekiz yaşındaydı, yani tepkisi için dengesiz hormonlarını suçlayamazdı. Belki de son zamanlarda hayatındaki felaketlerden dolayıldı. Belki de kozmik bir şakaydı.

Hawk, "Burada olmayı istedin," dedi.

Bu doğru olabilirdi ama itiraf etmeyecekti. "Bunu gerçekten bilemezsin."

"Evet, bilirim."

Konuyu değiştirme zamanı. "Kızın çok güzel."

Hawk'ın kara gözleri gururla parladı. "Brittany büyüyüp harika bir genç kadın oldu. Tüm övgüyü üzerime almak isterdim ama çoğu özelliği annesinden."

"O doğduğunda çok gençtin galiba."

"On sekiz."

"Kolay bir yaşam seçimi değil."

Hawk omzunu silkti. "Başardık. Bazı uzun, korkutucu geceler vardı. Serena'nın ailesi, evlenmeye ve bebeği doğurmasına karar verdiğimizde bizimle bir şey yapmak istemedi. Annem bize destek oldu ama hastaydı ve hiç parası yoktu. Kendi kendimize geçindik."

"Şanslıymışsınız."

"Belki."

"Raoul'la ikisi ne zamandır çıkıyor?"

"Birkaç aydır. Pastanede olanların aksine, o iyi bir çocuktur."

"Biliyorum."

"Kızım konusunda ona güveniyorum." Tereddüt etti. "Ona güvenmeye *çalışıyorum*. Ne diyebilirim ki? O benim küçük kızım. Etrafta bunca erkek içinden, onun için seçeceğim Raoul olurdu." Nicole'e baktı. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır."

“Güvenmelisin,” dedi genç kadına. “Ben çok güvenilirim.”

“Para için bile olmaz.”

Hawk, Nicole’ün konuşurken ne kadar ciddi göründüğünü düşünüp sırtışını bastırdı. Nicole’de bu hoşuna gidiyordu. Hareket ettiğinde uzun, sarı saçının savruluşundan ve sanki hep Hawk’a kötü kötü bakmanın eşiğindeymiş gibi görünüşünden hoşlanıyordu. Genç kadını sinirlendirmekten hoşlanıyordu.

Hawk, “Bu akşam güzel görünüyorsun,” dedi.

Nicole kirpiklerini kırpıştırdı. “Bunu neden söyledin ki?”

“Çünkü bu doğru.”

Nicole ona inanmadı. Hawk bunu bekliyordu. Onun için uğraşması gerekecekti ve genç adam avın her saniyesinden keyif almayı planladı.

“Bence biz çıkmalıyız.”

Nicole dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır.”

“Niye olmasın? Benden hoşlanıyorsun.”

Hawk genç kadının gözlerinde alevlenen savaşı izledi. Bir yandan, Hawk’a ondan hoşlanmadığını, asla hoşlanmayacağını söylemek ve hoşlandığını varsaydığı için ona bağırarak istiyordu. Fakat ne kadar sertmiş gibi davranırsa davranırsa Hawk’ın duygularını incitmek istemiyordu, Hawk genç kadının içinde tamamen bir kız olduğunu biliyordu.

En sonunda, “Çıkmaya ihtiyaç duymana bile hayranlık duydum,” dedi. “Egon sana yeterince eşlik etmiyor mu?”

“Geceleri beni sıcak tutmuyor.”

“Belki de ısınan bir şişme bebek tutar.”

“Ben seni tercih ederim.”

Genç kadın soluğunun ardından bir şeyler homurdandı, sonra masadan kayıp çıktı. “Eve gitmem gerekiyor.”

Hawk onun bastonunu tuttu. “Seninle dışarı yürüyeceğim.”

“Gerek yok.” Nicole bastonunu aldı ve yürümeye başladı. Büyük ihtimalle Hawk’ın pizza parası ödemek için yavaşlayacağını düşündü. Joe’nun ona fatura kestğini bilmiyordu.

Dışarı çıktıklarında, Hawk adımlarını onunkilere uydurdu. Park alanının çoğu boştu.

Nicole, “Eve götürülecek çocuk yok mu?” diye sordu.

“Araba kullanamayanlar aileleri tarafından buradan alınır. Ya da arkadaşları onları evlerine bırakır. Hiç sorumluluğun yok, Nicole. Şu randevu işini tekrar düşünmek ister misin?”

“Hayır.”

Nicole’ün arabasına vardılar; bir Lexus 400 hibrit. Hawk bir sırtışla, *kız arabası*, diye düşündü. Şirin ve kıvrımlı, havalıydı. Tıpkı onun gibi.

Hawk parmaklarıyla genç kadının yanağına dokunarak yavaşça yüzünde gezdirdi. Nicole’ün hızla aldığı soluk, genç adama onun sandığı kadar bağışıklığı olmadığını gösterdi.

“Ön hazırlıkları geçip doğrudan yatağa gitmek ister misin?” diye sordu.

Nicole bastonunu kaldırdı. “Benim bununla seni dövmeme ne dersin?”

“Acıya düşkün değilim. Sen öyle misin? Seni şaplaklamayı önermeli miyim?”

Park alanının loş ışığına rağmen, Nicole’ün kızardığını gördü.

Genç kadın, “Hayır,” diye atıldı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Sadece neden hoşlandığını ve bunu sana nasıl sağlayacağımı çözmeye çalışıyorum.”

“Gerçekten tatlı biri olduğunu sanıyorsun ama değilsin.”

“Öyleyim tabii.”

“Git buradan.”

“Bunu demek istemedin.”

“Evet. istedim.”

“Kanutla. Bu senin şansın. Seni öpeceğim. Seni uyarıyorum, böylece arabana binmek ve uzaklaşmak için yeterince vaktin var. Hatta eğer istiyorsan ona kadar sayacağım. Sana avantaj vereceğim.” Tekrar kadının yüzüne dokundu, başparmağını onun alt dudağında gezdirdi.

Hawk, “Beni etkilediğini kabul etmekle bir sorunum yok,” diye mırıldandı. “Beni etkilemen hoşuma gidiyor.”

Genç kadının gözlerinde kararsızlık çaktı. Hawk, onun içinde süren savaşı hissedebiliyordu. Gurura karşı ihtiyaç. Hawk hangi tarafın kazanmasını istediğini biliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NICOLE AKILLICI TERCİHİN, arabasının güvenliğine doğru koşmak olduğunu biliyordu. Onun yerine kendini baştan çıkarıcılığa teslim etti, elini Hawk'ın omzuna koydu ve sordu: "Konuşmayı ne zaman keseceksin?"

Hawk, "Hemen şimdi," dedikten sonra, genç kadını öptü.

Nicole ne bekleyeceğini bilmiyordu. Kendini pratik olarak işlem için gereksiz hissedeceği, güçlü, talepkâr bir öpücük mü? Yıllardır yabancı bir adamı öpmediği için tamamen garip mi hissedecekti? Tiksinecek miydi? Heyecanlanacak mıydı? Yok...

Adamın ağzı hassas, erotik bir sürtünmeyle onun kine dokunarak genç kadının nefesini kesti. Hawk sadece öpmüyordu; davet ediyor, sataşılıyor, tahrik ediyor ve söz veriyordu. Hepsi sade bir ten tene fısıltıdan fazlası değildi.

Beyni büzüştü, iç çekti, sonra da tamamen kapandı. Nicole'ün vücudu "kaç ya da savaş" fikrinden, "beni şimdi al" fikrine sekiz saniyede geçiş yaptı. Üzerinden sıcaklık dökülüyor, normalde hoşlanmadığı ama şu anda umursamadığı şekilde onu zayıf ve titrek hale getiriyordu.

Hawk tek elini onun beline koyup başını eğdi ve genç kadının ağzına daha sert bastırdı.

Harika bir andı. Parıldayan arzu şokları etraflarında patladı, genç kadının tenine yerleşti ve resmen kıyafetlerinin üzerinden onu yaktı. Buna niyetlenmese de ileri doğru eğildi, ta ki neredeyse dokununcaya kadar. Neredeyse... ama o kadar da değil.

Nicole kendine bu öpücüğü kesebileceğini söyledi. Geri çekil, olgun ya da en azından kızgın davran. Onun yerine kıpırdamadı, adamdan yayılan sıcaklığı ve çok daha fazlasının sözünü alıyordu.

Hawk onun alt dudağını yaladı, dilinin ucu genç kadının duyarlı tenini zorlukla okşuyordu. Nicole sıçramamak için elinden geleni yaptı, rahat ve sofistike davranmak istiyordu. Üzerinden akmaya başlayan sıvılaşmış arzuyu düşününce bu zordu.

Bu da neydi böyle? Birkaç ay öncesine kadar evliydi ve kocasıyla birlikte yaşıyordu. Sonuçta, yıllardır sevişmemiş, sekse aç bir kadın değildi ki. Yine de öyle hissettiriyordu. Sanki bir adamla olmanın nasıl hissettirdiğini hiç gerçekten öğrenmemiş gibi.

Kendine Hawk'm o kadar da farklı olmadığını söyledi. Nicole'ün bu şekilde tepki vermesini sağlayan kimyasal bir şey vardı ama anlamsızdı. Hawk özel değildi. Bu kulağa iyi geliyordu ama Nicole'ün onun için aralanmasına ya da dili onunkine dokunduğunda neredeyse zevkle solumasına engel olmuyordu.

Hawk içeri hareket etti, genç kadını titremelerini daha kötü hale getiren bir eminlikle alıyordu. Onu derinden, adamakıllı öpüyordu. Sanki dünyadaki bütün zamana sahipti ve her saniyesini onu memnun etmek için kullanmayı planlıyordu.

Keşfetti ve sıvazladı; geri çekiliyor, sonra tekrar içeri dalıveriyordu. Tek elini kadının belinde tuttu ve diğerini kalçasının üzerine yerleştirdi. Yavaşça, sızlatırcasına, çok yavaşça aşağı doğru hareket etti; neredeyse poposuna ulaştı ve sonra kıvrımı avuçlayıp sıkı. Nicole

içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldı, bacakları birbirine dokunuyor ve göğüsleri onun taş gibi sert kaslardan oluşan göğsüne dayanıyordu.

Sonra karnı bir şeyle temas etti, büyük ve kalm ve...

Nicole geri çekildi ve adamın şehvet dolu kara gözlerine odaklandı. Hawk tahrik olmuştu. Nicole onun ereksiyonunu hissetmişti. Bu da yaptıkları şeyden dolayı heyecanlı olduğu anlamına geliyordu.

Nicole kendini topladığını düşünmekten hoşlandı. Kendine güveni, yeterliliği ve kocasını, küçük kız kardeşiyle seks yaparken yakalamanın kendine saygısını tamamen mahvetmediğini düşünmekten. Yine de, birkaç dakikalık öpüşmenin Hawk gibi bir seks makinesini tahrik ettiğini fark etmek şok ediciydi. İyi anlamda bir şoktu.

Adama, "Beni tekrar öp," dedi.

"Talepkârsın."

"Bu bir sorun mu?"

"Haydi oradan, tabii değil."

Genç kadını kendisine doğru sertçe çekti, sonra Nicole'ün içini kasan bir öpücükle onu ele geçirdi. Nicole karnını onun ereksiyonuna sürttü. Bu, genç kadına adamın onu yatağa götürme teklifini düşündürtüğünden, ufacık bir hata olduğu ortaya çıktı. Hawk ellerini sırtında yukarı aşağı hareket ettirdi fakat ilginç bir yerlere götürmedi.

Nicole muhtemelen dışarıda, park alanında oldukları için yapmadığını düşündü. Aracın kaputunun üzerinde yapmanın nasıl ucuz görüneceğini merak ediyordu.

Hawk parmaklarını genç kadının saçlarının arasından geçirdi ve hafifçe çekti. Birbirlerine baktılar. Adam gülümsedi.

"Beni istiyorsun."

"Atlatırım."

Nicole sözleri otomatik olarak söyledi, bunda ciddi miydi emin değildi. Onu *istiyordu* ve bu iyi değil miydi? Tabii şu anda ihtiyacı olan son şeyin bir ilişki olması haricinde. Patlayıcı bir cinsel bağlantıya dayalı olana bile.

Hawk öne doğru eğilerek onun kulak memesini dişledi. Nicole'ün nefesi kesildi ve titredi.

“Şu an ıslaksın,” diye fısıldadı Hawk. “Eğer sana dokunuyor olsaydım, benim için boşalırdın.”

Nicole, onun muhtemelen haklı olduğunu düşündü, geri çekilirken aniden, sanki ağlayacakmış gibi hissetti. Duygusal patlamasının Hawk'la hiçbir ilgisi yoktu ve her şey yakın geçmişiyse alakalıydı. Bedeni istekliydi ama ruhu ve kalbi çok kırılmıştı.

Adama, “Ben bu oyunu oynayamam,” dedi.

“Sana benim hakkımda söyledikleri o mu? Oyunlar oynadığımı mı söylediler?”

“Öyle ima edildi.”

“Peki ya yanılıyorlarsa?”

Bu da ne demektir? “Şansa bırakamam.”

Hawk, kızının kapısını çalmak için sabah ona kadar bekledi. “Hey, uykucu,” derken karanlık odaya girdi ve pencereye yürüdü. Güneşlikleri açtıktan sonra yatağa döndü. “Seni gıdıklamam mı gerekiyor?”

Brittany sırtüstü döndü ve esnedi. “Baba, bugün cumartesi.”

“Biliyor musun, takvim öyle söylüyordu ama emin olamadım. Cumartesi. Hah. Açıklama için teşekkürler.”

“Cumartesi günleri uyurum.”

“Saat on ve böğürtlenli pankek yapıyorum.”

Brittany doğrulup oturdu. “Onları yiyemem. Beni şiş...”

Hawk ellerini havaya kaldırdı. “Kuralı biliyorsun. Bu evde ‘Ş’li kelimeye izin verilmiyor.”

“Şişman demeyecektim.”

“Evet, diyecektin. Pankek istiyor musun, istemiyor musun?”

“İstiyorum.”

“O zaman kırıktık poponu kaldır, ufaklık.”

Brittany ona sırtıttı. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum."

Yataktan tökezleyerek çıktı. "Bana beş dakika ver."

"Tabii."

Kızın banyo kapısı kapandı.

Hawk mutfağa dönüp tavayı ısıttı ve sonra hamuru karıştırdı. Brittany büyüyordu. Bu yıl son sınıftaydı ve Washington Üniversitesi'ne giderse bile, yurttan yaşayacaktı. Yani bu evdeki son yılıydı. Zaman çok hızlı geçmişti.

Hawk pişmiş pankekleri bir tabağa aktarıırken, Brittany mutfağa girdi. Babasının yanağını öptükten sonra sandalyeye yerleşti.

Genç kız, "Dün geceki maç harikaydı," dedi. "Takım kendini topluyor. Bu sezonun kıcını tekmeleyeceksin, baba."

Hawk onu süzdü. "Kıç" kelimesi sınırdaki kelimelerden biriydi. Sabaha kavgayla başlamamaya karar verdi.

"Nasıl gideceğini göreceğiz. Sırası geldikçe her maça odaklanıyoruz."

"Tek yapman gereken bir sonraki oyunu kazanmak ve finaller kendi başının çaresine bakar," dedi, babasının yüz defa söylediği şeyi tekrar ediyordu.

Hawk kahkaha attı. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Birkaçımız saat on bir buçuk gibi buluşacağız. Öğle yemeğine ve erken saatlerde bir filme gideceğiz. Sonra buraya dönüp dün maçtan önce bitiremediğim ödevimi bitireceğim." Burnunu buruşturdu. "Ödev için iki sayfam daha var. Teslim tarihine bir hafta var ama bitmesini istiyorum. Michelle'in evinde bir parti var, zaten biliyorsun. Perşembe günü annesiyle konuştun."

"Hatırlıyorum."

"Yani ona gideceğiz. Yarın üniversiteye giriş makalem üzerinde çalışmak istiyorum."

Kızı planını detaylandırırken, Hawk onu dinledi. Sözcükler üzerinden geçip giderken, kendini kızının son birkaç yılda ne kadar çok değiştiğini düşünürken buldu.

Brittany, onun isteyebileceği her şeydi. Popüler, iyi bir öğrenci, ilgili, sorumluluk sahibi. Bütün övgüyü kendi üzerine almak istese de, temelini Serena'nın attığını biliyordu. Mükemmel bir anne olmuştu. O öldükten sonra, ardında kalan boşlukları doldurmak için elinden geleni yapmıştı. Görünüşe göre, oldukça iyi bir iş çıkarmayı başarmıştı.

“Raoul’la işler yolunda mı?” diye sordu.

Genç kız ağzına doldurduğu pankeki çiğnedi, sonra yuttu. “Tabii. İyiyiz.”

“Dünkü maçtan sonra çok sıkı fıkı görünüyordunuz. İşleri çok ileri götürmüyorsunuz, değil mi?”

Brittany başını eğdi. “Baba, Tanrım. Biraz fazla kişisel değil mi?”

“Sen benim kızımsın. Senin için endişeleniyorum. Neredeyse on sekiz yaşındasın. Epeydir Raoul’la çıkıyorsun. Onu öldürmem gerekiyor mu, gerekmiyor mu?”

“Gerekmiyor!” Ürperdi. “Bu çok küçük düşürücü. Seninle bunun hakkında konuşmayacağım çünkü konuşacak hiçbir şey yok. Biz yapmıyoruz... onu. Çok erken.”

“Tamam.” Hawk sesini sıradan tuttu ama içinden mutluluk dansı yapıyordu. Kızı tam olarak duymayı istediği şeyi söylemişti.

Hawk’a kalsaydı, kızı evlenene kadar seks yapamazdı... otuz beş yaş civarına kadar. Ama bu gerçekçi değildi. Raoul’dan hoşlansa da tedbirliydi. Kişisel değildi, kızı söz konusu olduğunda hiçbir ergene güvenmiyordu. O yüzden kızını güvende tutabilmek için yapabileceğini yapacak ve en iyisini umacaktı.

Hawk kendi pankekini yedi. Kendisi Brittany’nin yaşındayken, Serena’yla ikisinin neredeyse bir yıldır yaptığını hatırladı. Dikkatli olmaya çalışmışlardı fakat tutku sağduyuya baskın çıkmıştı. Sonucu

Brittany olmuştu. Bir felaket gibi görünen şey, başına gelmiş en iyi şey olmuştu. Şanslıydı ve bunu biliyordu.

Şanstan bahsetmişken... Önceki akşamı ve Nicole'ü öpüşünü hatırladı. Büyük çapta geride kalabileceği bir aktiviteydi. Nicole kolay olmayacaktı, bu da Hawk'a uyardı. Meydan okuma için fazlasıyla hazırdı.

Nicole gelecek hafta yapılacak teslimatları onayladıktan sonra bilgisayarı kapadı. Cumartesi sabahının poğaça telaşı sona erdiğinden, pasta siparişleri başlayana kadar durgunluk vardı. Genellikle öğle yemeği saatinde yapılıyordu. Pastane öğleden sonra kapanıyordu. Genellikle öğlene kadar işi bitmiş oluyordu. Bugün daha erken bitirdi çünkü kendini sadece işi düşünmeye zorladı. Ya öyle olacaktı ya da durmaksızın Hawk'ı öpmeyi düşünecekti. Vakit geçirmek için harika bir yol gibi görünüyorsa da, onun beladan başka bir şey olmadığını ve düşüncelerinde bile ondan sakınacak kadar akıllı olduğunu biliyordu.

Maggie onun açık kapısını tıklattı. "Ön tarafta bir grup liseli çocuk var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önce söylediğim şeyi. Birkaç dakika önce geldiler, kahve ve poğaça söylediler. Şimdi sadece oturup konuşuyorlar. Sanki bir çeşit uğrak mekânımız gibi. Biz asla uğrak mekân olmadık."

"Herhangi bir soruna yol açıyorlar mı?"

"Hayır. Gerçekten kibarlar. Sadece garip."

Nicole ona katılmak zorundaydı. "Dur neler döndüğüne bir bakayım," dedi.

Dükkanın ön kısmına gitti. Masaların çoğunun kakhaha atan ve konuşan gençlerle dolu olduğu kesindi. Biraz gürültülülerdi ama karşı çıkabileceği bir şey yapmıyorlardı. Tam geri dönmek üzereydi ki kızlardan birini tanıdı. Gülümseyip el sallayan, şort ve tişört giymiş güzel bir sarışındı.

“Selam,” dedi kız. “Ben Brittany. Dün gece tanıştık.”

“Raoul’un kız arkadaşı.” Hawk’ın kızı... inanması hâlâ zor olan bir gerçektir.

“Evet. İşten çıkmasını bekliyoruz, sonra hep birlikte öğle yemeğine ve bir filme gideceğiz.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Nicole saate bir göz attı. On ikiye çeyrek vardı. “Gidip sizin burada olduğunuzu söyleyeyim de işini bitirsin. Sadece birkaç dakika sürecektir.”

“Teşekkürler ama acele etmesine gerek yok. Biz keyfimize bakıyoruz. Danimarka çörebilirsiniz bir harika.”

Nicole kalçasına pat pat diye vurdu. “Bir de bana sor.”

Maggie’nin beklediği tezgâhın arkasına döndü. Çalışanı, “Onları tanıyor musun?” diye sordu.

“Birkaçıyla dün akşamki futbol maçında tanıştım.”

Maggie pastanede yıllardır çalışıyordu. Nicole’le arkadaşlardı, yani basit bir sorgulama kabul edilebilir görünüyordu.

Nicole, “Bir lise futbol maçında ne yaptığımı bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Raoul oynuyor. Maça gitmemi istedi. Destekleyici olmak istedim. Beni kız arkadaşı Brittany’yle tanıştırdı. Bir ponpon kız.”

Maggie kahkaha atmaya başladı.

Nicole çocuklara göz attı. “Kes şunu. Bunda komik bir şey yok.”

“Bana göre var. Popülersin.”

“Harika. Bunun olması liseden sonra yalnızca on yıl aldı.”

Nicole arka tarafa gitti ve Raoul’a erken çıkabileceğini söyledi. Sid ve Phil’e göre, genç adam harika bir iş çıkarıyordu. Nicole içgüdülerinin haklı çıkmasına memnundu. Maggie onu bulduğunda kendisi de ayrılmak üzereydi.

“Ön tarafta seni bekleyen bir centilmen var.”

Nicole irkildi, hatta kalbi bile göğsünde gümbürdemeye başladı. Hawk? Hawk mıydı? Onun olmasını bu kadar çok istemesinden nefret etti. "Kimse böyle konuşmaz."

"Ben konuşuyorum ve adam muhteşem."

Kesinlikle Hawk.

Nicole, "Teşekkürler," dedi. "Gidip ne istediğine bakacağım."

Maggie saç filesini düzeltti. "Eğer sen ilgilenmiyorsan olgun kadınlara düşkün mü diye sor. O kaç yaşında, otuzlarının ortasında mı? Aramızda sadece yirmi yaş var."

Nicole sırttı. "Senin mutlu bir evliliğin var."

"Hiç hatırlatma."

Nicole pastanenin ön tarafına geri döndü. Gençler gitmişti. Hawk tezgâhın yanında durmuştu, pastanedeki her şeyden daha cezp edici görünüyordu. Nicole onu her zaman çikolatalı yanardağ pastasına tercih ederdi.

İstemedenden de olsa önceki geceki öpücüklerini hatırladı. Onu nasıl istekli ve korkmuş halde bıraktığını. Belki de korkuyu abartıyordu. Eğer tekrar öpüşürlerse kesin olarak bilirdi.

Hawk, genç kadının kalbini sağlıklı bir aerobik ritmiyle attıran yavaş, seksi gülümsemesiyle, "Selam," dedi.

"Sana da selam."

Nicole kendine, düşük kan şekeri dedi. Düşük kan şekerindendi. Ya da gripten. Adamdan dolayı olamazdı. Bir adam için titreyen bir yığın ya da sinirlerden ibaret olmayı reddediyordu.

"Uğrayıp önceki gece için teşekkür etmek istedim."

Nicole arkasından boğuk bir ses duydu ve Maggie'nin dinlediğini anladı. Arkadaşını dikkate almadı.

"Bana teşekkür etmek mi?" Öpücükten bahsediyor olamazdı, değil mi?

"Çocukları pizzacıya götürdüğün ve bizimle takıldığın için. Dinlediğin için. Harika bir rol modelisin. Öğrencilerden daha olgunsun ama ebeveyn değilsin. Başarılısın, düzgünsün, örnek alabilecekleri birisin."

Hepsi kulağa güzel geliyordu ama bunların yerine sadece Hawk'ın seks kölesi olamaz mıydı? Hayır, bekle. Başarılı ve akli başında olmak *istiyordu*. Seks köleliği en rahat ettiği rollerden değildi. Nicole her zaman komşu kızı tarzında biri olmuştu. İçinden bir ses Hawk'ın tarzının bu olmadığını söylüyordu.

"Buraya bana teşekkür etmek için gelmedin," dedi. Nicole, Hawk'ın onunla oynayıp oynamadığını ve bir adama tekrar güvenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Gelmemin sebeplerinden biri o."

"Ya diğeri?"

"Tatlı."

Gözünün önünde karışık çarşafların olduğu büyük bir yatak, çıplak bedenler ve birisinin, umut ediyordu ki kendisinin, zevkle inlediği görüntüler belirdi. Bu Nicole'ün kendini bırakabileceği bir tatlıydı.

Hawk arka cebinden bir kâğıt çıkardı. "Otuz beş gençten, birkaç ebeveyn, bazı arkadaşlardan bahsediyoruz. Elli kişi diyelim. Süslü bir şeyler olmasın."

Nicole gözlerini kırıştırdı. "Buraya elli kişilik tatlı ismarlamak için mi geldin?"

"Hı hı. Pazar öğleden sonraları, cuma gecesi maçın görüntülerini izleriz. Ödüle odaklanmalarını sağlıyor. Şekere bağlanmalarını istiyorum. Böylece kimse uykuya dalmaz. Başka bir pastaneyi kullanıyordum ama seninkinden daha çok hoşlanıyorum. Ee, elinde neler var?"

Hayal kırıklığı adama bağırarak istemesine sebep olsa da, yapmadı. Ne kadar acınası olduğunu adamın bilmesine gerek yoktu.

“Pasta istemezsin,” dedi. Tezgâhın arkasına geçti ve mevcut tatlıları gözden geçirdi. “Kapkek ve kurabiye derim. Seçmece bir araya koyabilirim.”

“Bu harika olur.”

“Aroma tercihi var mı?”

Hawk’ın kaşlarından biri hafifçe havaya kalktı. “Sen ne önerirsin?”

Nicole kendine buna düşmeyeceğini söyledi.

“Her zamanki kurabiyelerden. Çikolata ve vanilyalı kapkekler. Kremalı ama süslenmiş değil. Muhtemelen o haliyle daha iyi.”

“Karşı koyuyorsun.”

“Neye?”

“Çekiciliğime.”

“Çekici mi oluyordun?”

“Olduğumu biliyorsun.” Ona bir kart uzattı.

Nicole bir göz attı. Kartın üzerinde lisenin logosu, adresi, adamın adı ve dahili hat numarasıyla bir telefon numarası vardı.

Nicole, “Bu ne?” diye sordu.

“Teslim edilmesini istediğim yer. Yarın iki buçuk gibi. Spor salonundaki toplantı odasında. Tarifi arka tarafına yazdım.”

“Bu şeyleri teslim etmeyeceğim.”

“Depolayacak bir yerim yok. Ayrıca taşıyacak yerim de yok.”

Nicole bakışlarını ondan uzaklaştırıp pastanenin önüne park edilmiş büyük kamyonete baktı. “Onda epeyce yer var.”

“Muhtemelen ama tatlıyı sen getirirsen, filmler için de orada kalabilirsin.”

“Maçı zaten bir defa izledim.”

“Ben neler olduğunu açıklamıyordum ama.”

Hawk ne demeye onu orada istiyordu ki? “Pazar günü.”

“Planın mı var?”

“Hayır ama konu o değil.”

“Tabii öyle. Haydi ama. Eğleneceksin.”

Nicole’ün kafası karıştı ve kontrolde olmamak hep sinirini bozardı. “Bunu niye yapıyorsun?”

“Çünkü benimle zaman geçirirsen benden hoşlanacaksın.”

“Peki bu neden önemli?”

“Benden hoşlanman gerekiyor, böylece benimle yatmak isteyeceksin.”

Nicole bastona minnettardı. Dik kalmasına yardım etti. “Tüm bunlar beni yatağa atmak için mi?”

Hawk alaycı bir fısıltıyla, “Çırlıçıplak,” diye ekledi. “En iyi kısmını atlama.”

Nicole, kendisinin adama olan ilgisini tamamen anlıyordu. Hawk muhteşem görünüyordu, komik sayılırdı ve belki de iyiydi, hatta bir çapkın olsa bile. Kimyasal bir şeylerin döndüğü gayet açıktı ama bu sadece kendi açısından olayları açıklıyordu. Nicole bunu kolaylaştırmıyordu, bu da geriye bir soru bırakıyordu...

“Neden ben?”

“İlgimi çekiyorsun. Kolay değilsin.”

Bu kadar mıydı? Onun güzel ya da ilginç veya seksi olduğunu düşündüğünü söyleyemez miydi? Alabileceği en iyi şey ilgi çekmek miydi?

Midesinin hafifçe bulandığını hisseden Nicole, “Standartlarından pek emin değilim,” diye homurdandı.

Nicole arkasını döndü. Hawk kolunu yakaladı ve onu geri çekti, böylece yüz yüzeydiler ve aniden az önce olduklarından daha yakındılar.

“Seni düşünmeden duramıyorum,” dedi, doğrudan genç kadının gözlerine bakıyordu. “Seni tekrar görmek istiyorum. İlk tercihim çırlıçıplak olurdu ama mecbursam kıyafetlerle de başa çıkarım. Konuştuğun o kadınların söylemiş olabileceklerinin aksine, bunu sık sık yapmam. Sende bir şey var, Nicole. Ne olduğunu çözemiyorum ama çözeceğim.”

Ya sonra ne olacaktı? Genç kadını aşacak mıydı?

Nicole ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu adam ne istiyordu? Onunla çıkmak mı? Seks yapmak mı? İkisini birden mi?

Evet demek istedi ama korku geri döndü. Ürpertici duygu onu bu konuda uyarıyordu, Drew'u aşmış olsa da, acı çekmeyi aşmamıştı ve bir şeye dahil olmaya ya da hatta oynamaya bile hazır değildi. Bugüne kadar oyuncu olduğu falan da yoktu.

"Evet de," dedi adam.

"Yapamam."

Hawk eğildi ve onu öptü. Sert ve sıcaktı, dilini ağzına itiyordu. İstedğini aldı ve genç kadını soluksuz bıraktı. Nicole onu öperek karşılık verdi, kadının ısındığını hissediyordu. Bu bir irade savaşıydı. Ayrıldıklarında ikisinin de zorlukla soluduğuna bakılırsa, net bir kazanan yoktu.

Hawk, "Evet de," diye tekrarladı.

Keşke yapabilseydi.

Hawk içini çekti. "Tatlıyı getir."

"Tamam."

Hawk onu serbest bıraktı ve gitti. Başı dönmeyi kestiğinde, adamın tezgâhın üzerine yüz dolarlık bir banknot bıraktığını gördü. Bununla bir sürü kurabiye ve kapkek alırmdı.

Maggie arka taraftan çıkageldi.

"Bu ilginçti," dedi. "Ne istediği konusunda oldukça açık. Bir erkekte bundan hoşlanırım. Onunla çıkmahsın."

"Yapamam. Bir ilişkiye hazır değilim."

"İlişkiden bahseden kim?" Maggie'nin gülümsemesi soldu. "Ah, tabii. Üzgünüm. Neler olduğunu unuttum."

Nicole arkadaşının gözlerinde gördüğü acımayla öfkesini belli etti. Kendini savunmak, idare ettiğini söylemek istedi. Hawk'ın oyunbaz davetiyle nasıl başa çıkamadığına bakılırsa, bu doğru değildi.

Maggie, "Ben siparişi hazırlayacağım," dedi. "Sen eve git."

“Tamam. Yarın almak için gelirim.”

Nicole ayrıldı.

Eve dönüş yolunda moralini düzeltmeye çalıştı. Önemseyen arkadaşları olduğu için minnettar olmalıydı. Ve öyleydi. Neredeyse. Ama ona acınmasından gerçekten, gerçekten nefret ediyordu. Başa çıkabilme kabiliyetiyle gurur duyuyordu. Hayatında ne olursa olsun, o başa çıkardı.

Bunun kendi hatası olduğunu hatırlattı. Drew’la çıkmak istemişti. Evlenme teklifi ettiğinde kabul etmişti. Drew’a delicesine âşık olmadığını biliyordu ama birinin onu evlenmek isteyecek kadar önemsemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bulaşmak için aptalca bir sebepti. Her şeyi görmek için biraz geriye dönüp bakmak gibisi yoktu. Ne yazık ki ne yapması gerektiğini bilmek geçmişini değiştirmede.

Öyleyse şimdi ne olacaktı? Olanları nasıl aşacaktı? Eski kocası olacak piç kurusunu özlemiyordu ama kesinlikle gururunu ve kendine saygısını geri istiyordu. Keşke onları da internetten satın alabilseydi.

Arabayı evinin önüne çekerken hâlâ gülümsüyordu. Tanıdık bir araba sokağa park etmişti. Nicole yaklaşırken arabaya dayanan adam doğruldu. _

Nicole gaddarca, iti anarsan... diye düşündü.

Genç kadın arka taraftaki garaja dönerken Drew el salladı. Nicole onu görmezden geldi ve park etti fakat genç kadın arka kapıya doğru yürürken Drew bekliyordu ve Nicole’ün içinde, onu görmezden gelmenin adamın gitmesini sağlamayacağıyla ilgili kötü bir his vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

NICOLE, "GİT BURADAN," diyerek onu selamladı.

"Gerçekten bunu istemiyorsun."

"Ne şaşırtıcıdır ki istiyorum."

Verandada durmayı ve evin içine girmesini engellemeyi düşündü ama komşularına eğlence sağlamak istemiyordu.

Takip edeceğini bilerek içeri girdi, odanın ortasına kadar yürüdükten sonra onunla yüzleşti.

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle ve defol."

"Bu pek dost canlısı değil."

"Ne şaşırtıcı."

Yanağındaki oyuğun o kadar da hızlı iyileşmediğini gördüğünde memnun oldu. Drew'un son defa gelişi gecenin bir yarısında olmuştu. Claire hâlâ orada kalıyordu. Etkileyici miktarda zarar veren bir topuklu ayakkabıyla Drew'a saldırmıştı.

Drew, hoş karşılanmamasına bozulmuş gibi görünmedi. Nicole'e gülümsedi. "Seni özledim, bebeğim ve senin de beni özlediğini biliyorum."

Nicole, hâlâ onu dili tutulmuş halde bırakma kabiliyeti olduğunu, diye düşündü. Adamın kibriyle şaşkına dönmüştü. "Tam olarak neyi özleyeyim? Kız kardeşimle yatmanı mı?"

Drew ellerini havaya kaldırdı. “Şunun peşini ne zaman bırakacaksın?”

“Emin değilim. Belki ikinizden birinin yaptığından biraz olsun pişman olduğunu hissettiğimde. Hiç özür dilemedin ya da yanlış yaptığımı kabul etmedin.”

Jesse etmemiştir. Nicole’ün ona inanmadığından şikâyet edip durmuştu. Şu ana kadar, hareketlerini mazur gösterecek hiçbir şey duymamıştı.

Drew, “Senin düşündüğün gibi değildi,” diye homurdandı. “Her şeyi yanlış anlıyorsun.”

Bu, Nicole’ün nasıl bıçak fırlatıldığını öğrenmek istemesine sebep oldu. Ya da gerçekten, gerçekten çok sert vurmasını. “Kız kardeşimin odasında, yatağında, onunla öpüşüyordun. Tişörtü üzerinde değildi ve elin onun çıplak göğsünün üzerindeydi. Bununla ilgili tam olarak ne düşündüğüm gibi değil?”

Drew rahatsızca kıpırdandı. “Bir hata yaptım. Üzgünüm.”

“Üzgün olman yetmez.”

“Bu ne kadar da tipik,” dedi, sesi gittikçe öfkeli geliyordu. “Her şeyi çok ciddiye alıyorsun. Evet, bir hata yaptım. İnsanlar bunu yapar. Sen bile. Biz evlendikten sonra sana Jesse’nin burada olmaması gerektiğini söylemiştim.”

“Demek istediğin, para ödememek için benim evime taşınmandan sonra.”

“Bunu yapma, Nicole. Kırıcı olma.”

Nasıl olması gerekiyordu? Mutlu mu?

Drew, “Eğer Jesse burada olmasaydı...” diye başladı.

“Yani baştan çıkmanın ve kendini o baştan çıkarılışa bırakmanın benim hatam olduğunu, yaptığın şeyde hiç sorumluluğun olmadığını mı söylüyorsun?”

“Sözlerimi çarpıtıyorsun. Bunu hep yapıyorsun.”

Nicole evlendiği adama baktı. Makul şekilde yakışıklıydı ama kalbini daha hızlı attırmıyordu. Drew bir hataydı. Nicole'ün bir süredir iyileşen yaralarını taşıdığı bir hata.

Drew, "Beni hayatına geri alman lazım," dedi.

Nicole başını iki yana salladı. "Bunu söylemiş olmana imkân yok."

"Bu doğru. Seni seviyorum. Kimse seni benim gibi sevmeyecek."

Nicole'ü incitmeye çalışıyordu. Ya da belki sadece korkutmaya uğraşıyordu. "Seven insan aldatmaz."

"Elbette aldatır."

"Ben yapmam." Başını iki yana salladı. "Bunu düzeltemezsin. Sana güvenemem, Drew ve denemek istemiyorum."

İfadesi sertleşti. "Sonsuza kadar yalnız olacaksın. İstedğin bu mu?"

Nicole onu dinlememesi gerektiğini biliyordu. En derin korkularını dile getiriyor olması, onların doğru olduğu anlamına gelmezdi.

Nicole hissetmediği bir inançla, "Buna inanmıyorum," dedi. "Sen bir kaybedensin, Drew. Benim hatam en başından seninle takılmak oldu."

"Benim hatamsa yürütmeye çalışmak oldu. Kimse seni aldatığıma şaşırmadı, Nicole. Kendi kabuğundasm, uzaksın ve tam bir sürtük olabiliyorsun ama ben burada uğraşıyorum."

Nicole kendisine tokat atılmış gibi hissetti. Adamın onun canını acıtmaya çalıştığını bilmek, sözlerinin daha az acı verici olmasını sağlamadı.

"Ne de yüce gönüllüsün," diye mırıldandı genç kadın. "Nasıl bu kadar şanslı oldum? Bak sana ne diyeceğim, Drew. Kendine etkileyiciliğinle beni geri kazanmaya çalışmayı kes ve ben de seni unutmak için elimden gelenin en iyisini yapayım."

"Sen beni unutmak istemiyorsun. Senin sorunun o."

"Çık dışarı," dedi. Kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Geri gelmeye de zahmet etme."

Drew sanki söyleyecek daha fazla şeyi varmış gibi tereddüt etti, sonra gitti. Nicole kapıyı onun arkasından kapayıp kilitledi, ardından kendine ağlamamasını söyledi.

Yalnız kaldığında kanepeye gitti ve minderin üstüne çöktü. Drew'un ziyaretinin neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Sadece Nicole'ü cezalandırmak mı istemişti? Gerçekten evliliklerini yürütebileceklerini ve hakaret etmenin Nicole'ü geri kazanmanın en iyi yol olduğunu mu düşünmüştü? Kimse o kadar aptal olamazdı.

Öyleyse niye Nicole'ü bırakmak istemiyordu? Gururundan mı? Nicole harika bir geçim kaynağı olduğu için mi? Drew'un onu hâlâ sevdiğinden şüpheliydi. Belki hiç sevmemişti.

İçine şüpheler doluştu. Hissettirdiklerinden nefret etti. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Tam o sırada telefon çaldı. Ayağa fırlayıp mutfığa koşturdu.

"Alo?"

"Selam. Nasıl gidiyor?"

Claire'in sesini duymak Hawk'm uygunsuz cinsel teklifi kadar heyecan verici olmasa da, Drew'u düşünmekten iyiydi.

"İyi. Sen nasılsın?"

"Hâlâ hamile görünmek istiyorum. Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?"

Nicole tereddüt etti. Akşamı kız kardeşi ve Wyatt'la geçirmek istiyor muydu? Aşklarının dalgaları odayı devlet dairelerinin izin vermesi gerekenden daha çok hormonla doldururken, onların öpüşüp koklaşmasını izlemeyi?

"Sağ ol ama bu seferki davetini pas geçeceğim."

Claire içini çekti. "Çok fazla yalnız vakit geçiriyorsun."

"Hayır, geçirmiyorum. Az önce pastanedeydim."

"İş sayılmaz. Aksilik etme. Endişeleniyorum çünkü seni seviyorum. Bu iyi bir şey."

Nicole, Drew'un onun sevilmesi kolay biri olmadığını söylediğini hatırlamak istemedi ama sözcükler beyninde beliriverdi.

Claire, "Bir sürü saçmalıkla uğraşıyorsun," dedi. "Gel ve biraz eğlen."

İşte yine oldu, tıpkı Maggie'yle olduğu gibi. Acıma. Nicole acınmaktan nefret ediyordu.

Dişlerini birbirine kenetlememeye çalışarak, "Endişelenmen çok tath," dedi. "Ama ben harikayım. Harikadan da iyiyim. Başka zaman."

"Dışarı çıkmalısın."

"Bir adamla, değil mi? Eğer muhteşem bir adamla görüşürsem benim için endişelenmeyi kesersin, değil mi?"

Claire kahkaha attı. "Aslına bakarsan, evet."

Bu Nicole'ü gülümsetti. "Yani aslında benim nasıl hissettiğimi önemsemiyorsun. Bunun hepsi seninle ilgili."

"Şey, belki. Ama sen bir parçasısın."

"Ve buna minnettarım. Bak, ben iyiyim. Yemin ederim. Kapatmam gerek. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapayıp çantasını aldı. Ön kapıyı açıp dışarı çıktığı sırada, telefon tekrar çalmaya başlamıştı bile. Gidecek bir yeri olmasını dilese de, görmezden geldi.

Hawk oyunun ham görüntülerinden yaptığı DVD'leri dizdi. Görüntülerin üzerinden zaten geçmişti ve vurgulamak istediği noktaları biliyordu. Normalde çocuklar gelmeye başlamadan önceki birkaç dakikayı not almak için kullanırdı fakat bu pazar, saatini kontrol edip duruyor ve Nicole'ün ne zaman geleceğini merak ediyordu.

Nicole'ün yanındayken çocuk gibi davrandığını biliyordu. Ve hatta yanında değilken bile. Onu düşünmeyi kesemiyor gibiydi. Tamam, düşünmek biraz fazlaydı. Fantezi kurmak daha doğrudu. Sürekli genç kadını cıvılcıplak ve yalvarırken hayal ediyordu. Fante-

zilerinde ona yardım etmekten hep çok mutlu oluyordu. Hawk tam da öyle bir adamdı.

Nicole'ün kendisini niçin bu kadar etkilediğini bilmiyordu ama süreçten keyif alıyordu. Nicole eğlenceli ve alaycıydı. Hawk'a meydan okuyordu. Tavırlıydı. Hawk bir kadında bundan hoşlanırdı.

Toplantı odasının dışındaki koridorda ayak sesleri duydu. Herhangi bir oyuncusuna ait olmayan hafif ayak sesleriydi. Karnı beklentiyle kasıldı. Elbette, odaya giren Nicole'dü.

"Arabamda altı kutu tatlı var," dedi. "Taşımama yardım etmek ister misin?"

"Tabii," dedi. Öğrencileri gelmeye başlamadan önce genç kadını öpmek için zamanı olup olmadığını merak ediyordu. Hawk ona yöneldi, genç kadının gözlerinde karanlık ve acı dolu bir iz görünce durdu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum. Bir şey olmuş."

Şimdi onu incelediğinde, omuzlarındaki hafif çökmeyi ve teninin solgunluğunu görebiliyordu. "Biri seni incitmiş."

"Ben iyiyim," dedi ona, sonra omzunu silkti. "Bir şey yok."

"On iki yıl boyunca evliydim, Nicole. Bu durumda hiçbir şey demek, 'ciddten ilgilendiğini kanıtlamak istiyorsan sormaya devam etmek zorunda kalacaksın' demenin dışı kodu. Sorun ne?"

"Ben iyiyim."

"Bunun peşini bırakmayacağım." Canını sıkmanın kim ya da ne olduğunu öğrenene kadar durmayacaktı.

Nicole içini çekti. "Ben... ben eski kocamla biraz sorun yaşıyorum."

Ne çeşit bir sorun? "Boşandın mı?"

"Boşanma aşamasındayım. Belgeler dolduruldu ve şartlar kararlaştırıldı. Mahkemeyi bekliyorum."

“Onu hâlâ özleyiyor musun?” Hawk sormuştu sormasına ama cevabı bilmek istemiyordu. Ya evet derse ne olurdu?

“Azıcık bile özlemiyorum. Dün uğradı. Beni geri istiyor. Beni ikna etme yöntemi hakaret etmekten ve acımasızlıktan ibaret.”

Hawk’ın saçları diken diken oldu. “Sana zarar verdi mi?”

Nicole gülümsemeyi başardı. “Pek değil.”

“Senin için onu dövebilirim.”

Kadının gülümsemesi genişledi. “Bu konuda çok başarılı olacağından eminim ama hayır.”

Hawk bunu gerçekten istedi. “Benim için fark etmez. Formda kalmak için hep yeni yollar arıyorum.”

“Senin için pek fazla antrenman olmazdı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Eminim. Teklif etmen çok hoş. Teşekkürler.”

Daha fazlası vardı. Hawk onun gözlerinden okuyabiliyordu. Eski ilişkiden biriyle olan sorun, senin canını yakacak en iyi yolu bilmesiydi. Eğer zayıf noktalarını biliyorsa, bel altından vururdu. Görünüşe göre, Nicole’ün eskisi oraya saldırmaktan korkmuyordu.

Hawk onun yanağına dokundu. “Yanılıyor.”

“Hangi konuda?”

“Ne dediyse onda.”

“Bunu bilemezsin.”

“Hayır, bilirim.”

Hawk’ın ifadesi nazikti, dokunuşu rahatlatıcı ve birazcık da seksiydi. Nicole, ihtiyacı olanın tam da bu olduğunu düşündü.

Hawk’ın bakışı genç kadının gözlerinden ağzına indi. Nicole’ün bedeni ürpertiler ve ufak iç çekişlerle tepki verdi ve adam daha onu öpmüyordu bile. Hawk bunu nasıl yapıyordu?

Nicole bunu öğrenemeden, koridordan birkaç gencin sesi geldi. Genç kadın geriye çekildi.

Hawk canlı bir şekilde, "Takviye birlikleri," dedi. "Kutuları onlara taşıtacağım."

Bu da tek bir seferde halledebilecekleri anlamına geliyordu, kalması için hiç bahanesi yoktu ve bir sebepten, Nicole kalmak istedi.

"Paranın üstünü getirdim." Elini kot pantolonunun cebine soktu ve parayı çıkardı.

"Bir sonraki sefere kalsın," dedi. "Bir hafta içinde sipariş vereceğim."

"Tamam."

"Toplantı için kalacaksın, değil mi?"

"Ben, ah, tabii." Çünkü alternatifi eve gitmek ve onun için üzüldükleri açık olan arkadaşlarından gizlenmekti.

Hawk çocuklardan birkaçını genç kadının getirdiği tatlıları almaları için gönderdi. Raoul onlarla birlikte döndü ve selam verdi. Nicole yerleştirmeye yardım etmek için ilerledi.

Nicole, "Burada olmam seni çılgına döndürüyor mu?" diye sordu. "Patronunun özel hayatının bu kadar çevresinde olması fazla mı?"

Raoul gülümsedi. "Artık kimse çılgına döndürmek demiyor."

"Tabii diyorlar."

"Çok hit olduğun için mi?"

"Kimse hit demez. O kadarını biliyorum."

Genç adam kahkaha attı. "Kalman sorun değil."

"Güzel. Belki sana birkaç tavsiye verebilirim."

"Belki. Koç kadınların gizemli bir ada olduklarını ve akıllı bir adamın her zaman yapabileceklerinin sınırlarını bilmesi gerektiğini söyler."

İlginç bir metaforu. Hawk'm ortalama bir adamdan daha fazla deneyimi olduğuna şüphesi yoktu ve Raoul'un, koçunu dinleyecek kadar akıllı olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika içerisinde herkes katlanan sandalyelere yerleşti. Nicole kendini Hawk'm yanında otururken buldu, bu da genç kadını mutlu etti. Hawk, tam olarak onun ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıydı.

Hawk bir kumandaya bastı. Işıklar azaldı ve maçın karlı görüntüsü duvardaki büyük ekrana geldi.

"Şanslıydınız millet," dedi Hawk. "Geri pas baştan savmaydı. Temel kurallar her şeydir. Wilson, çizgiye iki saniye geç kaldın. Green, senin oyun kurucuyu kollaman gerekiyordu. Adamları bizi geçti, sayı yapamadık. Bu kadar basit."

Hawk maçın her saniyesini dikkatle inceledi, pek sık olmasa da hak ettikleri yerde onları övdü ve yapıcı eleştirilerde bulundu. Olayları basitçe açıkladı. Hatta Nicole bile onun söylediklerini takip edebiliyordu... en azından ilk on dakika için. Sonra koluna hafifçe sürtünen bir el hissetti.

Beklenmedik temas neredeyse sıçramasına sebep oluyordu. Koltuğunda kalmayı başardı ve sıradan bir şekilde bakış attığında, bileğinin iç kısmında parmaklarını gezdirdiğini gördü. Yavaşça, nazıkçe, genç kadına tek bir bakış atmadan.

Teoride, temasta cinsel bir şey yoktu. Anlamlı olmamalıydı. Fakat teninin sıcaklığında, başparmağını genç kadının avucunun içine sür-tüşünde, Nicole'ün kıvranmak istemesini sağlayacak bir şeyler vardı. Nicole soluk alıp verişini bilinçli olarak kontrol etmek zorunda kaldı. On dakika kadar sonra, kendini adamın kollarına atmanın tamamen uygunsuz olacağını söylemeye mecbur oldu.

Devre arasında mola verdiler. Çocuklar kapkeklere ve brownie-lere dalıp genç kadının getirdiği her şeyi saniyeler içinde tüketiyordu. Hawk sandalyesinde geriye yaslandı.

"Maçtan keyif alıyor musun?" diye sordu.

Nicole, sesinin nasıl da sıradan geldiğini düşündü, biraz öfkeliydi. Işıklar açıkken dokunmuyorlardı. Adam sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Birbirlerine dükkânın birinde rastlamış insanlardan farklı

değillermiş gibi. İçinin süngerimsi ve kabarmış olduğunu hissediyordu ve koluna yapılan hafif bir dokunuştan fazlası için umutsuzca açtı.

Nicole, “Çok şey öğreniyorum,” dedi. Kendisini nasıl etkilediğini adama göstermemeye kararlıydı. “Spora hiç düşkün olmadım. Düşündüğümünden çok daha karmaşık.”

“Çoğu şey öyledir. Bundan sonra bir şeyler yemek ister misin? Ya da senin evine gideriz?”

“Öylece dile getirmekte çok rahatsın, değil mi?” diye sordu, sesini alçak tutuyor ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için kontrol ediyordu.

“Neyi istediğimi biliyorum.”

Onu mu? Nicole sandalyesinde kıpırdandı, sonra içi ürperdiğinde yapmamış olmayı diledi.

“Hawk, ben...” Ne? Evet demek mi istiyordu?

Haydi oradan. Tabii evet demek istiyordu ama dememesi için bin neden vardı. Hawk’la yatmak anlık bir dikkat dağınıklığı olabiliirdi ama Nicole hiç kolay olmamıştı. Ya da sıradan sekse düşkün değildi. Drew’un kırıcı yorumlarına tepki olarak başka biriyle yatağa atlamasının akıllıca olduğundan emin değildi.

“Gitmeliyim.”

Kara gözleri yüzüne odaklandı. “Benden daha ne kadar kaçacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Bir sorunun olduğunu kabul etmek, onu çözmek için ilk adımdır.”

“Tampon yazısı gibisin.”

Nicole ayağa kalktı. Hawk elini yakalayıp onu yakına çekti.

Hawk, “En azından baştan çıktığını kabul et,” diye mırıldandı.

“Sandığından daha çok.”

Nicole, pazartesi öğleden sonra telefona, “Alo?” diye cevap verdi. İşten yeni çıkmıştı ve biraz uzanmayı dört gözle bekliyordu.

"Nicole? Ben Martin Bashear."

Avukatı. "Selam, Martin. Nasıl gidiyor?"

"İyi. Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var."

"Duymak hoşuma gidecek mi?"

"Muhtemelen hayır."

Nicole zihnen kendini hazırladı. "Tamam. Ne?"

"Jesse durumuyla ilgili bir dönüm noktasındayız. Ya kovuştur-
maya devam edeceğiz ya da peşini bırakacağız."

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama avukatın olarak sana tavsiye vermek benim
görevim. Sana suçlamaları düşürmeni tavsiye edeceğim."

Nicole telefonu daha sıkıca tuttu. "Aile tarifini çaldı. Dünyaca
ünlü bir tarifi. Keyes çikolatalı pastasını pişirdi ve internetten sattı.
Bundan kurtulmasına izin veremem."

"Davranışının kınanması gerektiğine katılıyorum."

Bu neredeyse onu gülümsetiyordu. Martin her zaman kıcında
bir sopa varmış gibi konuşurdu. Genellikle ilişkilerdeki bunalıcı kişi
Nicole olurdu fakat Martin'leyken açık arayla özgür ruhtu.

"Çaldı, Martin," diye tekrarladı. Öfkenin içinde yükseldiğini
hissediyordu.

Jesse'nin Drew'u becermesi yetmemişti. Hayır. Gidip Keyes
çikolatalı pastasını da çalmak zorundaydı.

"Onun cezalandırılmasını istiyorum."

"Hakkın var. Ama Nicole, şartları göz önünde tut. Bu pahalı ve
uzun bir süreç olacak. Aile dramları mahkemelerde asla iyi olmaz.
Jesse jürinin sempati oyunu alabilir. Onu kötü adam olarak göster-
mek için elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz ama bu her zaman
işe yaramaz. Çok genç yaşta ebeveynlerini kaybetti..."

Nicole, "Ben de öyle," diye bağırdı.

“Evet ama sen ablasın. İnsanlar onun davranışı için seni suçlayabilir.”

“Bunlar eski haber.”

“Diğer olaylar gün ışığına çıkabilir.”

Tercümesi: savunma Jesse’nin Drew’la yattığından bahsedebilirdi. Bu Nicole’e yardım edebilecekken, jüri üyelerinden bazıları davanın intikam için olduğunu düşünebilirdi.

“Ayrıca hamile olması durumu da var. Bunun olay olmasını istemeyiz ama bu mahkemeye taşındığı zaman doğum yaklaşmış olacak. Bu onun yararına olacaktır.”

Nicole, Martin’in konuşmaya devam ettiğinden tam olarak emindi ama onu duyamıyordu. Kulaklarında çınlama varken duyamıyordu.

“Hamile mi dedin?” diye sordu, kelimeleri zar zor söyleyebildi.

Bir duraklama oldu. “Üzgünüm,” dedi Martin. “Bildğini düşündüm.”

Bilmek mi? Jesse’nin hamile olduğunu mu? Nicole ayağa kalktı. İlk defa bastonuna ihtiyaç duymadı. “Ne kadarlık?”

“Tam olarak emin değilim. Dört ay. Belki biraz daha fazla.”

Nicole küfretti. Jesse, Drew’un bebeğini doğuracaktı.

Sıcaklık yanaklarına hücum etti. Sebebi aşağılanma mı diye merak etti. Ya da iyi, eski tarz hiddet mi? Hamile. Şaşırmamalıydı bile.

Sanki kusacakmış gibi hissetti. Oda dönüyor gibiydi.

“Kapatmam gerek,” demeyi başardı.

“Nicole, üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Suçlamaları düşür.”

“Emin misin?”

Başıyla onayladıktan sonra adamın göremediğini hatırladı. “Düşür. Haklısın. Bu kaybedilmiş bir savaş.”

Nicole hoşça kal demeden kapadı, sonra gözlerini yumdu ve acının bedenini ele geçirmesine izin verdi. Göğsündeki sancının arasından

soluk almaya çalışırken çok fazla ihanetin olduğunu düşündü. Çok fazla kayıp vardı. Küçük kız kardeşine her şeyi vermişti, onun için fedakârlıkta bulunmuş, onu sevmiş, onun için en iyisini hayal etmiş, sadece en iyisini istemişti. Ve bu da onun ödülüydü.

Bir bebek. Jesse'nin bir bebeği olacaktı.

Nicole kendi düz, boş karnına dokunduktan sonra koltuğuna çöktü. Drew'la bir çocuk istediğinden değildi ama bir aile... hep bir aile istemişti. Ve sevecek birini, kendisini her şeyiyle seven birini. Onun yerine aldığı şey sırtından bıçaklanmaktı.

Nasıl da adaletsiz...

Kapı çaldı. Evin ön tarafına geçip kapıyı açtı. Verandada siyah saçlı, orta yaşlı bir kadın duruyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben Jesse Keyes'i arıyorum."

Nicole, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Paula Fenner. Jesse oğlum Matt'le çıkıyor. Onunla konuşmam gerekiyor. Birkaç mesaj bıraktım ama aramalarım geri dönmüyor."

"Artık burada yaşamıyor," dedi. Eğer Jesse hâlâ evde olsaydı, onu bir daha kovacağını biliyordu.

Paula kaşlarını çatı. "Nerede? Matt'le birlikte yaşamıyor."

"Hiçbir fikrim yok." Nicole umursamayı reddetti. Jesse yirmi iki yaşındaydı. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Size niçin taşındığını sorabilir miyim?" Paula'nın ifadesi meraklı ve kararlıydı.

Nicole tereddüt etti. İlk içgüdüğü kız kardeşini korumak, gerçeği söylememektir. Sonra Jesse'nin ona ne yaptığını en başından hatırladı. Kendisinin ona nasıl baktığını, onun için endişelendiğini, onu sevdiğini ve Jesse'nin ona geri ödemesinin Drew'la yatıp hamile kalmak olduğunu.

Hep yüzeyin altında gezinen öfke, sıcak ve talepkâr bir şekilde patladı.

Nicole düz bir şekilde, "Onu kocamla yatakta buldum ve evden kovdum," dedi.

Paula'nın yüzünün rengi attı. "Üzgünüm. Şaşırmadım ama üzgünüm."

Nicole, "Ben de üzgünüm," dedi. Evin içine doğru geri çekildi ve kapıyı kapadı. Birçok şey için üzgündü. En çok, asla kendinden başka kimseyi düşünmemiş olan birini önemseydiği için.

Nicole, Wyatt'ın ön verandasında sabırsızca bekledikten sonra tekrar zili çaldı. Kapıyı Claire açtı.

Nicole, "Biliyor muydun?" dedi.

Claire kaşlarını çatı. "Neyi biliyor muydum?"

"Jesse'nin hamile olduğunu?"

Claire'in rengi attı. "Aman Tanrım. Emin misin?"

"Mantık çerçevesinde. Avukatımdan duydum."

"Bilmiyordum. Yemin ederim."

Nicole ona inandı. Claire birçok konuda yetenekliydi ama berbat bir yalancıydı. Bir kardeşteki iyi bir özellikti. Öte yandan Jesse, gerçekten sakınmak konusunda bir uzmandı.

Claire geriye çekilip içeri geçmesine izin verdi. "Buna inanamıyorum. Hamile. Yoksa o..."

Nicole oturma odasına girdi, bastonuyla bir şeylere vurmak istiyordu. "Drew'un mu? Zamanlamasına bakılırsa, öyle görünüyor. Sanırım erkek arkadaşı da bir olasılık olabilirdi, tabii başka kimle yattıysa onlarla birlikte. Ama bendeki şansla, bebek Drew'un çıkar. Onları ne zaman birlikte yakaladığımı biliyorum ama ondan önce ne zamandır yatıyorlardı kim bilir."

Onun evinde. Onunla alay edercesine. Ona yalan söyleyerek. Sinsice gezinip ona gülerken, ikisi de onu seviyormuş gibi davranıyordu.

Zorlukla yutkundu ve ağlamayacağına yemin etti. Bu yeni kuralıydı, önemli olmayan insanlara gözyaşı dökmeyecekti.

Claire, “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” diye itirafta bulundu. “Bu korkunç. Jesse’yle konuştun mu?”

“Hayır. Konuşacak hiçbir şey yok. Her şeyi reddedecek. İyi olduğu konu o.”

“Ama belki...”

Nicole bir bakışla sözünü kesti. “Bu ortanca çocuğu oynamak için iyi bir zaman değil.” Kanepeye çöktü. “Sadece anlamıyorum. Yanlış giden neydi? Bunu bana neden yaptı?”

“Bunun tamamen seninle ilgili olduğunu sanmıyorum. Sanırım sadece oldu.”

Nicole gözlerini devirdi. “Sana söylediği bu mu? Ve ona inanıyor musun?”

“Sana zarar vermeye çalışıp çalışmadığını bilemezsin.”

“Belki bilemem ama iyi bir fikrim var. Bana kızgındı. Pastanenin yarısının o yirmi beş yaşına gelene kadar güven fonuna bağlı olmasından hoşlanmadı. Sürekli payını satın almam için başımın etini yiyip duruyordu, böylece kim bilir neler yapabilecekti.”

Claire yanına oturup eline dokundu. “Onun zor olduğunu ve senin elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Bir sürü belaya bulaştı ama böyle bir şey yapmak? Ve Matt ne olacak? Onu hiç önemsemedi mi?”

Nicole’ün artık bir cevabı yoktu. Jesse erkekleri, bazı kadınların ayakkabılarını değiştirdiği kadar sık değiştirirdi. Ama Matt farklı olmuştu ya da o öyle düşünmüştü. Jesse onunla birkaç ay çıkmıştı ve gerçekten onu önemsiyor gibiydi.

“Belki onunla da oynuyordu,” dedi yavaşça. “Onu sevdiğine, onun aradığı insan olduğuna yemin etti. Hepsi onun için büyük bir oyundu.”

“Üzgünüm.” Claire ona sarıldı. “Çok üzgünüm.”

Sempati, Nicole'e göre acımaya biraz fazla yakındı. Sarılmayı kabul etti, kendisine bir daha asla ağlamayacağını hatırlattı ve sonra ayağa kalktı.

"Gitmeliyim."

"Hayır. Yalnız olmamalısın."

Nicole, "Ben iyiyim," dedi ısrarla. Aniden geniş oda fazla ufak geldi. "Drew'a anlatmadım. Yapmayacağım. O Jesse'nin işi."

"Ben de bir şey söylemeyeceğim ve Wyatt da anlatmayacak."

Çünkü Claire nişanlısına anlatacaktı, nişanlısı da Drew'un üvey kardeşi oluyordu. Karmaşaya da bak.

Claire onu kapıya kadar geçirdi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Burada olduğunu bilmek yardım ediyor."

"Emin misin?"

Nicole başını sallayarak onayladı. "Başka bir şeye ihtiyacım olursa ararım."

Aracına yürüdü ve içine girdi. Motoru çalıştırdıktan sonra ön camdan dışarı boş boş baktı. Şimdi nereye gidecekti? Ne yapması gerekiyordu? Kız kardeşi, yakında onun eski kocası olacak adamdan hamileydi. Nicole bir klişeydi. Pembe dizilerdeki karakterlerden biri olabilirdi.

Jesse'nin bu tarz bilgiyi kendine saklaması muhtemel değildi, yani bu yakında herkesin bileceği anlamına geliyordu. Aşağılanma böyle olurdu işte.

Bir mendil almak için çantasına uzandı ve onun yerine parmaklarına bir kart takıldı. Nicole çekip aldığı anda önündeki yazılara gözlerini dikti, sonra cep telefonuna uzandı ve tuşladı.

Telefona cevap verildiğinde, karttaki dahili numarayı söyledi.

"Hawkins."

“Ben Nicole,” dedi, sesinin titremesine engel olmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu iyi bir fikir *değildi* ama bulabildiği tek fikirdi.

“Beklenmedik bir sürprizsin.”

“Bu iyi mi kötü mü?”

“Sürprizlerden hoşlanırım.”

Sesi ona sataşır gibiydi. Bu genç kadına cesaret verdi. “Bir saniye konuşabilir miyiz?”

“Tabii. Bu sıradan bir sohbet mi yoksa kapımı kapatmalı mıyım?”

“Kapatmak isteyebilirsin.”

Bir saniyelik bir sessizliği, bir kıkırtı izledi. “Tamam. Telefon seksine düşün olduğunu bilmezdim. Daha önce hiç yapmadığımı itiraf ediyorum ama çabuk öğrenirim.”

Nicole telefonu öyle sıkı tutuyordu ki parmakları acıdı. “Sana bir soru sormam gerek. Daha önce söylediğin şeyde ciddi miydin? İma etmekte olduğun şeyde? Benimle yatmak istiyor musun, yoksa hepsi bir oyundan mı ibaret?”

“Nicole, neler oluyor?”

“Sadece soruyu cevapla.”

“Tabii ilgileniyorum.”

Tanrı’ya şükür. İçine bir soluk çekti. “O zaman işte anlaşma. Ben senin kişisel seks kediciğin olacağım. Sen ne zaman, nerede ve nasıl istersen uygun olacağım.”

“Fena bir teklif bu.”

“Tek bir şart var.”

“Neredeyse ne olduğunu önemsemiyorum.”

İşte korkutucu kısmı geliyordu. “Benim bana hayranlık duyan erkek arkadaşım gibi davranmam istiyorum. İnsanların içinde görünmemizi istiyorum. Sen sadık olacak, başka kimseyle flört etmeyeceksin. Ben

seni bütün arkadaşlarıma göstereceğim ve birkaç hafta içinde, seni resmi olarak terk etmek istiyorum.”

Nicole kendi kendine *hayır diyecek*, diyordu. Çok fazla şey istiyordu. Daha kötüsü, adam bu isteğini bilecekti ve bu aşığılanmanın bambaşka bir boyutu olacaktı.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Nicole gözlerini yumup soluğunu tuttu. Hayır diyecekti. Niye demeyecekti ki?

Hawk, “Neden?” diye sordu.

“Kanıtlayacak bir şeyim var.” Ve kurtarılacak gururu.

“Bunun eski kocanla ilgisi var mı?”

“Birazcık.”

“Ona hâlâ âşık mısın?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminden öteyim. Aldattı ve öfkeliyim ama canım acımıyor. Tekrar birlikte olmak istiyor. Ben istemiyorum. Sadece herkesin davranışından yoruldum. Acıma en kötüsü. Bilen bakışlar. Onlara tamamen iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum.”

Hıçkırmaya başlamadan ancak bu kadar gerçeğe yaklaşabiliyordu.

“Ben ilişki kurmam,” dedi Hawk. “Ciddi ilişkiler. Seri tek eşlikten hoşlanırım ama kalıcı şeyler yapmam.”

“Ben de öyle.” Bekle bir saniye. Evet dediğini mi söylüyordu?

“Brittany’ye ciddi olmadığımız söylenmeli. Endişelenmesini istemiyorum.”

“Sadece ona anlaşmanın detaylarını anlatma, bir derdim olmaz.”

“Sorun değil. Seks hayatımı onunla tartışmıyorum ve seni yatağa atmak için bir anlaşma yapmak zorunda olduğumu bilmesine hiç gerek yok.”

Kalbi göğsünde gümbürdedi. “Yani kabul ediyorsun?”

“Evet. Ne zaman benim şeyime dönüşüyorsun... ne demiştin? Ah, evet. Ne zaman benim kişisel seks kediciğime dönüşüyorsun?”

Rahatlamanın tadı tatlıydı. Bunu anında cinsel beklenti ve bacaklarının arasındaki sızı takip etti.

“Sen ne zaman istersen.”

“Yirmi dakikaya evinde olabilirim.”

“Bekleyeceğim.”

“Çıplak bekleyebilir misin?”

“Eğer senin için önemliyse.”

“Öyle.”

ALTINCI BÖLÜM

NICOLE HIZLA EVE GİDİP içeri koşturdu. Aslında dizinin hâlâ atelde olduğu düşünülürse elinden geldiği kadar hızlı hareket ediyordu ama yine de koşmak gibiydi.

Alt kata şöyle bir bakındı ve yeterince temiz olduğuna karar vererek basamaklara yöneldi.

Yatak odası oldukça düzenliydi. Yatak örtüsünü düzeltti, etrafa saçılmış kıyafetleri dolabın içine attı ve kapıyı kapadı. Dişlerini fırçaladıktan sonra aynada kendine baktı.

Çırılçıplak. Hawk çıplak derken oldukça emindi. Tişörtünün kenarını dürtükledi ve alt katta onu üzerinde hiçbir şey olmadan karşılaşmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Uçmayı öğrenmek çok daha kolay olurdu.

Dolabına geri dönüp kapağı açtı ve içindekilere baktı. Tamam, hangisi iyi bir telafi olurdu?

Pembe renkli, ince askılı bir yazlık elbise gördü. Sutyensiz gezmeyi sevmediği için elbiseyi hiç giymemişti. Ama elbise güzel, dışıydı ve altına sadece külotunu giyeceğinden, bu da bir şey olacaktı.

Tişörtünü ve kot pantolonunu çabucak çıkardıktan sonra, sütyenini bir kenara attı. Elbiseyi giydikten sonra dolabı arkasından kapadı. Kendini çabucak kontrol edip alt kata indiği sırada zil çaldı.

O ana kadar panik yapacak zamanı olmamıştı. Yapacak çok işi vardı. Fakat şimdi, kapıya doğru yürürken, dehşet onu yakaladı. Ne halt ediyordu böyle? Bu çılgıncaydı. Zar zor tanıdığı bir adamla öylesine sek yapmak? Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Kapıyı açtı. Hawk verandada duruyordu, bir doksanlık harika erkek.

Kenarında lisenin arması bulunan bir polo tişört, bej rengi pantolon ve spor ayakkabılar giyyordu. Tehlikeli, seksi görünüyordu ve neredeyse genç kadının bayılmasına sebep olacak kontrollü bir beklenti havası vardı.

Hawk, "Selam," diyerek gülümsedi. "Gelirken durmam gerekti."

Yerel bir eczaneden alınmış ufak plastik paketi kaldırdı.

Nicole şöyle bir göz attı. "Gelirken işlerini halletmek için mi durdun?"

"Bunu fazla yapmıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Seks kediciği işini."

Nicole kızardığını hissetti. "Hayır. Neden?"

"İşlerimi halletmedim. Kondom satın aldım."

Nicole yutkundu. "Ah, iyi fikir." Sonra içeri girmesi için geriye çekildi çünkü onu verandada bırakmak daha çok sohbete yol açacaktı ve Nicole şu anda konuşabileceğinden emin değildi.

Teklifinin gerçekliği genç kadına çarptı. Kafayı mı yemişti? Hawk'la seks mi? Böyle bir şey işe yaramazdı. Adam harikaydı. Hiç şüphesiz birlikte olduğu beş ya da altı yüz kadın da öyleydi. Nicole onlarla nasıl boy ölçüşürdü? Drew'dan önce sadece birkaç adamla birlikte olmuştu. Şunu Drew'dan önce sadece bir adam yap. Ya tüm bu zaman boyunca yanlış yapıyorsa ne olurdu?

Hawk, "Tereddütlerin mi var?" diye sordu.

"Ve baskıcı bir kusma ihtiyacı."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Seçim hakkı var mıydı? Gözlerini sımsıkı yumdu, sonra adama baktı. "O kadar deneyimli değilim. Evlenmeden önce, pek fazla şey yapmadım." Asla. Aradığı kelime aslaydı. "Diğerleriyle boy ölçüşebileceğimden emin değilim."

Hawk yaklaştı. "Hepsi bu mu?"

"Yetmez mi?"

Hawk paketi sehpanın üzerine bıraktı ve genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "On iki yıl boyunca evli kaldım. Serena birlikte olduğum tek kadındı. O zamandan bu yana, birkaç kişi oldu."

"Yüz kişi mi?"

Adam kıs kıs güldü. "On tane yoktur."

"Bu mümkün değil."

Hawk öne eğildi ve ağzını onunkine sürttü. "Bir sürü teklif alıyorum ama seçiciyim. Namımı biliyorum. Çoğu safsata. Elde edebilmek için pazarlık yapmak zorunda kaldığım tek kadın olduğunu itiraf ediyorum."

Doğruyu mu söylüyordu? Öyle olmasını umdu. Bu kendisini daha iyi hissettirdi, öte yandan... "Çok fazla şey bekleme. Şu anda baskıyla başa çıkamam. Bu harikulade mucizevi falan değil."

"Tabii öyle."

Kollarını etrafına sarıp onu yakına çekti. Hawk başını eğip onu öperken, Nicole ona tutundu. Adamın ağzı sıcak ve kendinden emindi, ısrarcı olmadan sertti. Nicole anında onun için aralandı ve onu ağzının içine aldı.

Dili onunkine dokunduğu anda karıncalanmalar başladı. Genç kadının bedeninden geçip gidiyor, ayak parmaklarını kıvrıyor ve bacaklarını titretiyordu. Aynı anda hem zayıf hem de inanılmaz

güçlü hissetti. Daha heyecan verici olanıysa, kendini bunu mümkün olandan daha çok isterken buldu.

Omuzlarından bacaklarına kadar birbirlerine dayandılar. Nicole'ün adamın sertleştiği anı hissedebileceği kadar yakınlardı. Ereksiyonu karnına dayanıyor, genç kadının daha çok kıvranmak istemesine sebep oluyordu. Nicole dilini onunkinin etrafında kıvrırdı, sonra dudaklarını onunkilerin etrafına kapadı ve emdi. Adamın ona dayanan sertliği kasıldı.

Sanki birisi bir düğmeyi çevirmiş gibiydi. Belki bu adamın onu istediğini bilmesinden. Belki son birkaç aydır üzerinde olduğu duygusal hız treninden. Belki de kimyadan. Ama sebebi her ne olursa olsun, kendini ihtiyaçla sancılanırken buldu. Bedeni beklentiyle yanıyordu. Tutku üzerinden akıp geçti, soluğunu kesiyor ve onu cüretkârlaştırıyordu.

Hawk hafifçe geri çekildi ve genç kadının yanaklarını, çenesini öpmeye başladı. Nicole adamın tişörtünü pantolonunun içinden çekiştirdi. Adam öpücüklerini boynundan aşağı indirip genç kadının tüylerini ürpertirken, Nicole ellerini adamın tişörtünün altına kaydırıp sıcak yanlarını, tenini ve altında kasılan kasları hissetti.

Hawk boynunun kıvrımını yalayıp onu ürpertti. Nicole adamın geniş göğsünü keşfedip parmak uçlarını onun meme uçlarında gezdirdi ve sertleştiklerini hissetti. Hava cinsel ihtiyaçla doldu. Çarpışan kollar ve bacaklarla birbirlerine uzandılar. Öpüşüyor, dillerini itiyorlardı. Hawk ellerini onun sırtında yukarı aşağı gezdirdi, sonra kalçasına koyup avuçladı ve sıkı. Nicole iki eliyle birden onun tişörtünü kavradı.

Genç kadın, "Çıkar şunu," diye ısrar etti.

Hawk hızlı bir hamleyle belden yukarısını çıplak bırakarak ona istediğini verdi.

Nicole'ün hayal ettiğinden daha mükemmeldi. Magazinlerin dışında hiç görmediği oyulmuş gibi görünen saf kasti.

Elini adamın koluna koydu ve kelimenin tam anlamıyla orada gücü hissetti. Parmaklarını omuzlarına ilerletti, sonra göğsünden aşağı. Sanki can bulmuş bir heykel gibiydi. Nicole vücut çalışan erkeklere hiç düşkün olmamıştı ama aniden olasılıkları gördü.

“Muhteşemsin,” diye soludu.

“Şimdi kim mucize arıyor?”

Bu genç kadını gülümsetti. Adama baktı ve gözlerindeki ihtiyacı gördü. Cinsel ihtiyaç... Nicole için. Muhtemelen adamın en iyi özelliği idi.

Hawk elbisenin ince askısına uzandı ve omzundan aşağı çekti, sonra eğildi ve askının olduğu yeri öptü. Çıplak tenini dişlediğinde genç kadının bütün bedeni kasıldı. Adam hiç kurcalamadan elbisenin yanındaki fermuarı bulup açtığı anda, Nicole boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordu.

Geri dönmek için çok geç, diye hatırlattı kendine. Ve niye dönmek isteyecekti ki? Hawk’la seks yapmak inanılmaz bir deneyim olabilirdi. Tam da şimdi bu deneyimi edinmeyecek miydi?

Hawk elbiseyi çekip başında çıkararak genç kadını sadece külotuyla bıraktı. Nicole utanacak zaman bulamadan, Hawk geniş elleriyle göğüslerini avuçladı ve onu öptü.

Karşılıklı olarak gerilmiş bir halde dursalar da, adamın parmakları onun kıvrımlarını keşfedip meme uçlarına sataşsa da, onu geriye doğru hareket ettiriyordu. Nicole kanepeyi hissetti ve adamın dürtmesiyle oturdu.

Hawk dizlerinin üzerine indi ve ileri atılarak sağ meme ucunu ağzına aldı. Sol göğsü üzerinde parmaklarını kullanıyor, dokunuyor, ovalıyor, daireler çiziyordu. Dili sıvazladı, emdi, sonra yaladı. Tüm zaman boyunca sıvı arzudan ibaret hisleri bedenine yolluyordu.

Nicole düşünemedi ve bu bir mucizeydi. Gözlerini yumdu ve adamın ona verdiği zevkte kayboldu. Kafasının gerisindeki bir ses, üst kata çıkmalarını, böylece yatakta yapabilecekleriyle ilgili bir şeyler

mırıldandı fakat bu durmak anlamına geliyordu ve bunun olmasını hiç istemiyordu.

Hawk, genç kadının dudaklarını öpecek kadar doğruldu. Nicole onun yüzüne, omuzlarına, kollarına dokunurken, Hawk onun külotunu çıkararak onu tamamen çıplak bıraktı. Tıpkı önceden istediği gibi. Ne akıllı adam ama.

Adam parmaklarını onun uyluklarında yukarı aşağı gezdirdikten sonra, hafifçe geri çekildi. “Canın ne kadar acıyor?”

Acımak mı? Islaktı, şişmişti, titriyordu ve havai fişekler için fazlasıyla hazırды. Canını ne yakabilirdi ki?

“Dizin?” diye sordu.

“Dizim iyi. Tamamen iyi. Atelin orada olduğunu bile hissetmiyorum.”

Hawk gülümsedi, sonra bir tutam saçı kızın kulağının arkasına itti. “Güzel. Yani bunu yapmam sorun değil.”

Hawk eğildi ve dizinin iç kısmını öptü.

“Bu harika.”

“Ve bunu?” Adam biraz daha yukarı hareket etti.

“Bu da öyle.”

Hawk biraz daha yukarı hareket ederek genç kadının merkezine yaklaştı ama dokunmuyordu. “Daha iyi mi?”

Nicole gözlerini yumdu ve başını yastıklara dayadı. “Hı hı.”

Hawk parmaklarıyla onu araladı, sonra genç kadının en duyarlı noktasına açık ağzıyla bir öpücük kondurdu.

Nicole, “Mükemmel,” diye soludu.

Hawk dudaklarını ve dilini kullanarak onu keşfettikten sonra, o özel noktaya geri döndü. Yaladı ve emdi, her hareket genç kadını geriyor ve itiyordu. Daha fazlasını isteyerek oturduğu yerde kıvrandı. Rahatlamak istiyordu. Bu anlaşılmaya gururunu kurtarmak için

başlamış olabilirdi ama aniden önemli olan tek şey, bedeninin nasıl tutuştuğu ve içinde yükselen ihtiyaçtı.

Hawk biraz hızlı hareket etti. Bedenindeki her hücre, sinir yumağından oluşan merkeze ve adamın ne yaptığına odaklandığı için zor nefes aldı. Hawk tekrar tekrar yaladı. İleri geri, daire çiziyor, sonra biraz sertçe bastırıyordu. Çığlık atmak istedi. Yalvarmak istedi. İstedi ki...

Orgazmı kendisini şaşkına çevirdi. Bir saniye önce, süreci hızlandırmak adına umutsuzca kalçasını kıvırıyordu, bir sonraki saniyede rahatlamamanın dalgaları bedeninden geçip giderken mükemmel bir zevkle onu parçalara ayırıyordu. Kendini hislere bıraktı, vücudu tekrar tekrar kasılırken çığlık atıyordu.

Hawk ona dokunmaya devam etti ama gittikçe daha az zevk veriyordu. Nicole gevşek ve resmen kemiksiz bir şekilde kalana kadar, genç kadının bedenindeki her noktayı rahatlattı.

Gözleri kapalı, hayatındaki en muhteşem orgazmı düşünerek orada saatlerce kalabilirdi ama homurdanarak edilen bir küfür dikkatini çekti. Gözlerini açtı ve Hawk'ı, pantolonunu çıkarmaya çalışıp ayakkabılarını tekmelerken gördü. Hareketleri aceleci, neredeyse çaresizdi. Hawk, genç kadının ona baktığını gördü.

"Ne düşünüyordun?" diye ısrar etti Hawk. "O şekilde boşalarak? Sen inlerken ben kendimi tam olarak nasıl tutmalıydım? Bunun bana beş saniyeden fazla yardımı olacağını düşünüyor musun? Resmen pantolonumun içine boşalacağım. Artık bir ergen değilim. Güya biraz kontrolümün olması lazım."

Bu, Nicole'ün sonsuza kadar hatırlayacağı en mükemmel anlardan biriydi. Hawk'ın ona verebileceği hiçbir şey bunun kadar kıymetli olmazdı. Hawk onu istiyordu. Umutsuzca. Nicole bunu onun yüzünde ve sarsak hareketlerinde görüyordu.

Hawk kıyafetlerinin kalanından kurtulmayı başardıktan sonra çırılçıplak durdu, kondom kutusuyla uğraştı. Homurdanmaya ve

küfretmeye devam etti ama Nicole dikkat etmiyordu. Adamın kocaman ereksiyonuna bakmakla meşguldü ve onu inletmekten çılgılık attırmaya geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu.

Paketi yırtıp açtıktan sonra bir tanesini çıkardı, kendine sertçe taktı ve sonra yere diz çöktü.

“Daha fazla bekleyemem,” dedi.

“Sorun değil.”

“Bu güzel olmayacak.”

“Tarzını yargılamam. Coşku çok daha fazlası sayılıyor.”

“Bende ondan fena halde var.”

Nicole ona uzanıp içine yönlendirdi.

Hawk onu tamamen doldurdu. Tamamını alabilmek için genç kadının esnemesi gerekti ve Nicole bunun için fazlasıyla gönüllüydü.

Hawk bir defa daha itti, sonra inledi. “Bunu yapmak zorundayım. Bir dahakine yavaş olacağım.”

Nicole gülümsedi. “Yap haydi.”

Hawk onun kalçasını kavrayıp içine darbeler indirmeye başladı. Nicole gözlerini yumdu ve yolculuğun tadını çıkardı, adam sabit bir ritimle içine girip çıkıyordu. Genç kadının bedeni beklentiyle kasılmaya başladı. Bacaklarını daha çok aralayarak onu içine çekti.

Şaşkınlıkla, yaklaştığını düşündü. Yaklaşıyordu. Adamın parmakları kasıldı, Nicole’ü kendisinin de yaklaştığı konusunda uyarıyordu. Nicole onun seri soluklarını duyabiliyor, bedeninin gerginliğini hissedebiliyordu. Hepsi içinde yükselerek genç kadını uçurumun kenarından itiyordu.

Hawk tek elini aralarına soktu ve genç kadının merkezini ovaladı. Onu sınıra götürmek için yeterliydi. Nicole kendini ikinci orgazmına bıraktı, adamın etrafında kasılırken doldurulma hissini tekrar yaşıyordu. Ve sonra Hawk tekrar inleyip hareketsizleşti.

Birlikte kanepeye yerleşmeyi başardılar. Adamın kolu ona dolanmıştı, Nicole'ün başı onun omzundaydı. Genç kadın iyi hissetti. İyiden de öteydi. Uçabileceğini hissetti.

“Daha önce hiç seks kediciğim olmamıştı,” dedi Hawk. “Kocaman bir tam puan veriyorum.”

“Ben de.”

Hawk üzerine eğilip onu öptü. “Burada seninle birlikte kalabilmeyi dilerdim ama okula geri dönmem lazım.”

“Sorun değil. Anı gözümde canlandırabilirim... tüm öğlen.”

“Onu ben de yapacağım. Benimle insanlara hava atmaya ne zaman başlamak istiyorsun?”

Nicole o kadar ilerisini düşünmemişti. “Bu hafta sonuna ne dersin?”

“Bu bir randevu.”

Hawk onu bir daha öptü ve sonra uzuvlarını ayırmaya başladı. Nicole onun giyinişini izledi, göze hitap eden o erkeksi mükemmelliği düşünüyordu.

O gittikten sonra Nicole üst kata çıktı ve duş aldıktan sonra tekrar kot pantolonunu giydi. Tüm olup bitenlere rağmen, her şey hakkında daha iyi hissediyordu. Hatta iyileşmiş hissediyordu. Umutla tutunabileceği bir histi.

“Gerçekten iyi hissettim, tam olarak bu ana kadar,” diye homurdandı Nicole. Claire'le ikisi harap bir apartman dairesinin girişinde duruyorlardı.

Claire, “Onunla konuşman lazım,” dedi.

Nicole içini çekti. “Mantığın sesi olma olayın gittikçe eskiyor. O konuyu netleştirelim de.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Ama o senin kardeşin.”

Jesse ayrıca yalancı, aldatan bir sürtüktü ama Nicole bundan bahsetmedi. Burada olmak zorunda olması bile yeterince kötüydü. Claire'le de kavga etmek istemiyordu.

Üç katlı apartmanın basamaklarından çıktılar. Nicole kendini kız kardeşinin gitmiş olmasını umarken buldu ama Claire kapıyı çaldığında Jesse açtı.

Onları gördüğüne şaşırdıysa da, bunu göstermedi.

“İçeri gelebilir miyiz?” diye sordu Claire.

Jesse omzunu silkti, sonra yoldan çekildi. Nicole, Claire'i takip etti.

Daire ufak ve karanlıktı, duvarda su izleri ve rutubet kokusu olan bir stüdyo daireydi. Nicole herhangi bir sempati hissetmemek için kendini zorladı. Jesse'yi, onu Drew'la birlikte yatakta bulduğu zaman kovmuştu. Eğer Jesse fena halde batırmasaydı, hâlâ evde yaşıyor olurdu. Küçük kız kardeşi bunu kendisi yapmıştı.

Claire etrafına bakındı ve gülümsemeye çalıştı. “Herkes bir yerden başlamak zorunda,” dedi neşeyle. “Bu güzel.”

“Tabii. Her neyse.” Jesse kollarım göğsünde birleştirdi. “Niye buradasınız?”

Aksiliği Nicole'ün gitmek istemesine sebep oldu. Ne yazık ki artık Jesse'nin numarasını bilmediğinden onu öylece arayamazdı.

Nicole ona, “Suçlamaları düşürüyorum,” dedi. “İstediğim için değil, avukatım davamızın mahkemede nasıl sergileneceğinden endişelendiği için. Senin için yeterince para harcadım zaten. Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum.”

Kendine engel olmak için elinden gelenin en iyisini yapsa da, bakışı kız kardeşinin karnına kaydı. Küçük bir kabarıklık vardı. Nicole, hamileliğinin kanıtının olmasının iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi.

Jesse kafası karışmış göründü. “Anlamıyorum.”

Nicole soğukça, “Hamilesin,” dedi. “Bu jürinin sempatisini kazanabilir.”

Jesse geriye doğru bir adıma attı. “Nereden biliyorsun?”

“Avukatım bahsetti.”

“Ama ona gizlilik içinde söyledim. Hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Avukat-müvekkil gizliliğine ne oldu?”

Nicole gözlerini devirdi. “Onun müvekkili *benim*. Hizmeti için para ödüyorum. Sen çalan insansın. Senin dediğin şeyi yapacağını sana düşündüren ne?”

Tam o anda, Jesse acı verecek kadar genç ve kendinden emin değilmiş gibi göründü. “Fark etmedim.”

Claire aralarına girdi. “Jesse, umarım Nicole’ün sana verdiği fırsatı takdir edersin. Mahkeme için endişelenmen gerekmeyecek.”

“Yarısı benim olan şeyi aldığım için mi?” diye sordu Jesse, o zayıflık anı gitmişti.

Nicole, “İşte yine başlıyoruz,” diye homurdandı. Dün Hawk’la yaşadıkları ilişkiye minnettardı. Güçlü cinsel tecrübeleri, bir şekilde onu güçlendirmişti. En azından genç kadına, Jesse, Drew ve aşağılanmış olmaktan başka bir şeyi düşünme fırsatı vermişti.

Jesse bağırarak, “Babamız pastanenin yarısını bana bıraktı,” dedi.

Nicole, “Sen yirmi beşine gelene kadar fonda,” diye ona hatırlattı.

“Payımı satın alabilirdin. İstedğim tek şey oydu. Pasta tarifini çalmadım. Yarısı benim olan şeyi çalamam.”

Nicole öfkesinin kabardığını hissetti. “Arkamdan iş çevirdin. Bizimkine tıpa tıp benzeyen bir internet sitesi kurdun ve pasta sattın. Sen buna ne derdin?”

“Hakkım olan şeyi yapmak.”

“Ve Drew? Onu da paylaşıyor muyduk?”

Jesse başını çevirdi. “O konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ne istediğini ne kadar taktığımı hayal et.”

Jesse, “Onunla yatmadım,” diye fısıldadı.

Nicole bir şeyleri fırlatmak istedi. “Onu senin yatağında gördüm. Sen çıplaktın. O seni öpüyordu. Sen buna ne derdin?”

“Böyle olma. Niye anlamaya çalışmıyorsun?”

Nicole hiddetin tadını aldı. “Ah, yani bu *benim* hatam? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?”

Claire aralarına girdi. “Durun. İkiniz de.”

Jesse, “Bana inanmayacak,” diye sızlandı.

“O bilindik bir yalancıdır.” *Ve daha kötüsü*, diye düşündü Nicole.

“Yalan söylemiyorum.”

“Olayları atlıyorsun. Atlamak da o kadar kötü.”

“Kesin şunu.” Claire ikisine de kötü kötü baktı. “Bunu yoluna koymak zorundayız.”

Nicole sessizce, “Hayır, değiliz,” dedi. “Bazı şeyler affedilemez.”

Jesse onlarla yüzleşmek için geri döndü. “Bu doğru. Nicole sadece beni cezalandırmak istiyor.”

“En azından mantıklı konuşuyorsun.”

Jesse ona dik dik baktı. “Tüm bunlarla ilgili komik olan şey ne biliyor musunuz? Bebek Drew’un değil. Matt’in.”

Nicole, Jesse’nin bunu söylemesine şaşırmadı. “Nasıl emin olabilirsin? İkiisiyle de yatıyordun.”

Küçük kız kardeşi kızardı. “Senin düşündüğün o, hep öyle düşünüyorsun. Bu yüzden ona Drew’dan bahsettin. Benim canımın da seninki gibi yanmasını istedin. Tebrikler. Matt de benden nefret ediyor.”

Nicole suçlu hissetmeyi reddetti. “Her zamanki gibi, baskın gelmek için parlamaların gerçeğin söylenmesine gerek bırakmıyor. Matt’e, senden ve Drew’dan bahsetmedim. Seninle konuşmak için gelen annesine artık benimle birlikte yaşamadığını söyledim.”

Jesse'nin gözleri doldu. "Yani ona ne gördüğünü, Drew'la neler olduğuna inandığını söyledin ve o da Matt'e söyledi. Her şeyi mahvettin."

Nicole soğukça, "Onu yapan insan sensin," dedi.

Jesse, "Hayır, yapmadım," diye bağırdı. "Drew'la yatmadım. Yatmadım."

Claire hayal kırıklığına uğramış göründü. "Jesse, bunu yürütebilmemizin tek yolu dürüstçe konuşmaya başlamamızdan geçiyor."

"Dürüstüm." Jesse gözyaşlarını sildi. "Niye bana inanmıyorsunuz?"

Nicole hayal kırıklığına uğramıştan çok, öfkeli göründü. Drew ve Jesse'yi yatakta birlikte görmüştü. Jesse çıplaktı, en azından belden yukarısı öyleydi. Nicole o kadarını görmüştü.

Nicole Claire'e, "Bundan bıktım," dedi. "Haydi gidelim."

"Hayır!" Jesse kendini kapının önüne attı. "Dinlemek zorundasınız. Bu bebek Matt'in. Bana inanmalısınız."

Claire başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Jesse. Drew'la birlikte yataktaydın. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Niye oradan başlayamıyoruz?"

Jesse dimdik durdu. "Pekâla," dedi, gözyaşları hâlâ gözlerini dolduruyordu. "Eğer istediğiniz buysa benden konuşalım. Onu günlerce aklını uçuracak gibi becerdim. Birbirimize doyamadık. Duymak istediğin bu mu? Ona senin asla veremeyeceğin her şeyi verdim. Şimdi daha iyi mi?"

Nicole elini karnına bastırdı. "Gitmem gerek."

Jesse'yi yolundan itti ve daireden çıktı. Claire arkasından gidiyordu.

İkizi, "Üzgünüm," dedi. "Ona ulaşabileceğimizi düşündüm."

Nicole, "Bu asla olmayacak," diye mırıldandı. Şimdi mi kusacak, yoksa eve varana kadar bekleyecek mi diye merak ediyordu.



Jesse kapıyı arkalarından çarptı ama bu kendini daha iyi hissettirmedi. Kanepesine doğru geriledi ve sert, kokan yüzeyinde kıvrılırken zamanda geriye gidebilmeyi diledi. Sadece beş dakika öncesine. Belki tekrar yaparsa, onlara daha mantıklı bir şekilde açıklayabilirdi.

Ağlayıp kendini yapayalnız hissetmemeye çalışırken *doğru değildi*, diye düşündü. Hiçbiri. Ama önemsemediler. Onunla ilgili yalnızca en kötüsüne inanmak istediler.

Derinlerde bir yerde, kendi hatası olduğunu biliyordu. Nicole, Jesse'nin işleri ne kadar batırdığını dile getirmekten hoşlanıyordu ve Jesse onun haklı olduğunu biliyordu. Başını belaya sokma amacında değildi... sadece öylece oluvermişti. Ama bu. Bunu hak etmemiştir.

Drew'la arkadaş olduğu için ve belki de kötü kararları için suçluymuş ama daha fazlası yoktu. Bazen Nicole zor olabiliyordu. Jesse ve Drew konuşmayı alışkanlık haline getirmişti. Sadece konuşuyorlardı. Drew'la ilgilenmiyordu ve ona âşık olmuş olsa bile, hiçbir şey yapmazdı. O Nicole'ün kocasıydı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ama bu, Nicole'ün evindeki son gecenin anılarını dışarıda bırakmadı. Jesse Matt'le ilgili üzgündü. Saat geç olmuştu ve odasındaydı. Drew içeri gelmişti ve Jesse konuşma fırsatını hoş karşılamıştı.

Korkularım, umutlarını açıklamıştı ve Matt'in sonsuza kadar seveceği kişi olduğunu yüreğinde bildiğini söylemişti. Drew ona sarılmıştı.

Jesse, Drew'un ona şefkat sunduğunu sanmıştı ve biraz garip olsa bile, bunda sorun yoktu. Kucaklamasını kabul etmişti. Ama sonra genç kızı öpmüştü.

Jesse öyle serseme dönmüştü ki ne yapacağını bilememişti. Drew onu öpmüş ve tek kişiye bağlı olduğu bir ilişkinin Jesse'ye uygun olmadığı hakkında konuşmaya başlamıştı. Jesse her zaman Drew da dahil farklı erkeklerle flört ediyordu. Ve sonra Drew onu göklere

çıkarmış, ne kadar güzel olduğunu ve Nicole'den çok daha yumuşak olduğunu söylemişti. Matt'ten daha iyisini bulabileceğini ima etmişti.

Karşılık vermek neredeyse içgüdüseli. Tek adama bağlı bir kız olmadığını kabul etmek. Asla öyle olmamıştı. Sanki kendini uzak bir mesafeden izliyor gibiydi. Sonra Drew onun yatmak için giydiği tişörtü çekip çıkarmıştı ve göğüslerine dokunmuştu. İçinde bir şeyler kopuvermişti.

Onu durdurmaya çalışmıştı. Sessiz olmuştu, Nicole'ün öğrenmesini istemiyordu. İçten içe, Nicole'ün bunu başlatanın kız kardeşi olmadığına inanmayacağını biliyordu. Ve Nicole de o sırada içeri girmişti.

Drew sıçramış ve Jesse'nin nasıl onu baştan çıkardığını söylemeye başlamıştı. Tüm olanların onun fikri olduğunu söylemişti. Nicole ona öyle bir nefretle bakmıştı ki Jesse damgalanmış gibi hissetmişti.

İşte o zaman, ne söylerse söylesin fark etmeyeceğini anlamıştı.

Jesse elini karnına bastırdı. O Matt'in bebeğine hamileydi ve kimse ona inanmayacaktı. Özellikle de dünyadaki en çok sevdiği iki insan. Nicole ona çoktan sırtını dönmüştü ve Matt de aynısını yapmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

NICOLE KARNINDAKİ DÜĞÜMÜ görmezden gelmeye çalışarak eve sürdü. Jesse'ye karşı çok öfkeliydi ama her şeye rağmen, onun etrafında olmasını özlüyordu. Durumun hiçbir şeyi adil değildi.

Garaj yoluna girdi ve evin önüne tanıdık olmayan bir arabanın park edilmiş olduğunu gördü. Brittany aşağı indi ve el salladı.

Genç kız ona doğru yürürken, "Gerçekten büyük bir iyilik isteyeceğim," dedi. "Raoul'un doğum günü. On sekizine basıyor. Ona özel bir şey pişirmek istiyorum ama becerebileceğimden emin değilim. Burada pişirmem ve senin yardım etmen sorun olur mu? Sonra ona götüreceğim."

Nicole ne söyleyeceğini bilmiyordu. Brittany iyi bir çocuk gibi görünse de, Nicole onu tanıımıyordu. Sadece birkaç defa konuşmuşlardı. O zaman niye?..

Sahte randevu. Açıkça görülüyordu ki Hawk çıktıklarını kızına anlatmıştı.

Nicole kıza, "Yardım etmekten mutlu olurum," dedi. "Ama baban yemek yapmıyor mu?" Uzun bir süredir yalnız bir ebeveyni ve bunu kıvrabilecek birine benziyordu.

“Biliyor ama bu farklı. Bir erkek için.” Brittany burnunu kırıştırdı. “Çıkmamı anlayışla karşılıyor ama hoşlandığını sanmıyorum.”

Nicole, “Tipik baba,” diye mırıldandı. Kendi babasının onun hayatına karşı ilgisiz oluşunu hatırlıyordu. Korumacı birinin olması güzel olurdu.

“Biliyorum. Ama beni seviyor.” Brittany konuşurken gülümsedi, sanki bu durumdan son derece emin gibiydi. Ve niye olmayacaktı ki? “Yani sorun olur mu? Akşam yemeğinde bana yardım etmen? Bu akşam babamla bir randevun olduğunu biliyorum. Geç kalmama sebep olmayacağım.”

“Sorun olmaz. İçeri gel.”

Jesse’yle olan konuşmasından sonra, Nicole kafa dağınıklığını hoş karşıladı.

Brittany arabasına koştu, birkaç market poşetiyle geri döndü. “Özel bir şey istiyorum, bilirsin. Raoul uzun zamandır koruyucu ailede. Ağabeyi hapse girdiğinden beri. Daha önceden de ev hayatı harika değilmiş gerçi. Çok fazla yer değiştirdi. Doğum günü olduğunu başkası hatırlar mı bile, bilmiyorum.”

Brittany konuşurken poşettekileri dışarı çıkardı. Nicole malzemelere göz attı.

Kırmızı et, erişte, havuç, ufak bir paket sığır stroganof, ekşi krema ve sadece fırında ısıtılması gereken hazır kurabiye hamuru vardı.

Nicole, “Yeterince kolay görünüyor,” dedi.

“Güzel. Güveç tencerelerinden ve Raoul’a götürürken yemekleri sıcak tutsun diye şu yalıtımlı kaplardan birini getirdim.”

Nicole, Brittany’nin malzemelerini düzenledi, sonra fırını önceden ısınması için açtı ve genç kızı bir bıçakla kesme tahtasının önüne yerleştirdi.

“Eti dilimleyeceğim, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Hepsini aynı boyda tutmaya çalış, böylece aynı ısıda pişecekler.”

“Tamam.”

Brittany kesmeye koyuldu. “Bunda yardım ettiğin için teşekkürler. Başka nereye gideceğimi bilemedim. Muhtemelen arkadaşlarımla anneleri yardım ederdi ama o konuda garip hissettim.”

Nicole sebebinden emin değildi. “Siz ikiniz uzun süredir mi çıkıyorsunuz?”

“Beş aydır. Raoul çok harika. Gerçekten sorumluluk sahibi ve beni çok seviyor.”

İlginç bir kombinasyon. Nicole çalınmış donutları hatırladı, sonra çocuğun bunu çoktan telafi ettiğini kendine hatırlattı. Pastanede onun için çalıştığına mutluydu.

Brittany, “Babamın seni nereye götüreceğini biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Eminim güzel bir yer olacaktır. Kız arkadaşlarını güzel yerlere götürmekten hoşlanır. Bir erkek arkadaşta bulunması gereken iyi bir özellik.”

Nicole başıyla onayladı çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Hawk’ı tam olarak erkek arkadaşı gibi düşünmüyordu.

Brittany, “Çok fazla randevuya çıkar,” diye ekledi. “Ciddileşmediğini bilmen gerek. Bununla kötü bir şey kastetmiyorum. Senden çok hoşlandığına eminim.”

Nicole kendisine bir mesaj gönderildiğini hissetti, sadece ne olduğundan emin değildi. Brittany onu uzak durması için uyarmak mı, yoksa ona yardım etmek mi istiyordu?

Soruyla uğraşmak yerine büyük bir tava çıkardı. “Bunu,” dedi, “erişteyi haşlamak için kullanacağız.”

Brittany ayrıldıktan sonra, Nicole Hawk’la randevusuna hazırlanmak için üst kata yöneldi. Beklediğinden daha gergindi, hatta kendine

bunun gerçek bir randevu olmadığını hatırlatıyordu. Hawk sadece anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getiriyordu, o kadar.

Yine de, dolabındakileri elden geçirip duruyor, giyecek hiçbir şeyi olmadığını fark ettikçe inliyordu. Başından başlamaya karar verdi ve onu muhtemelen güzel bir yere götürecektik, herkesin dilindeki adam için neyin uygun olduğunu çözmeye çalıştı.

Hava hâlâ biraz ılık olduğu için, çiçek desenli, dar, kolsuz bir elbisede karar kıldı. Son birkaç gündür solaryuma gittiğinden bacakları uygun görünüyordu. Sallantılı küpeler ve alçak topuklu sandaletlerle, o kadar da kötü görünmediğine karar verdi.

Üstünü giymeden önce saçlarını bigudilerle sarmış ve makyajını yapmıştı. Giyinmeyi bitirdikten sonra kocaman saç spreyini çıkardı ve spreyle saçlarını yola koymaya hazırlandı.

Bigudiler çıktığında parmaklarıyla dalgaları taradı, sonra öksürene kadar spreyledi. Sallantılı küpeler kıyafetini tamamladı.

Alt kata inerken, kendini Hawk'ı tekrar göreceği için endişelenirken buldu. Son seferde adam bu evdeydi ve ateşli maymunlar gibi seks yapmışlardı. Nicole adamı tam olarak tanımıyordu ama şimdiden onu çıplak görmüştü. Ne garipti?

Ön kapı tıklatıldı. Anında midesi ayaklarına kadar düşüverdi. Kusacakmış gibi hissediyordu. Bu kötü bir fikirdi. Ne akla hizmet buna kalkışmıştı ki?

Kendini nefes almaya devam etmeye zorlayarak kapıyı açtı.

Sesinin bir cırlama gibi çıkmamasına uğraşarak, "Selam," dedi.

"Asıl sana selam."

Geriye doğru adım atmasını söyleyen beyninin mesajı otomatikti. Hem bu iyi bir şeydi çünkü düşünme kabiliyetini yitirmişti.

Hawk muhteşem görünüyordu. Kumaş pantolon ve uzun kollu bir gömlekle, bir kravat ve spor bir ceket giymişti. Şu seksi spor muhabirlerinden biri gibiydi. Ya da erkek kapak modeli.

Kıyafetlerini mükemmel şekilde dolduruyordu; sanki onun için özel dikilmiş gibi. Belki de öyleydi. Nicole bakışını adamın yüzüne çıkarmayı başardı. Hawk ona gülümsedi ve sinirleri daha harap hale geldi. Bir alay kelebek bando takımı pratik yapmaya başladı.

Nicole adamın görüntüsüyle zayıf ve garip şekilde tahrik olmuş hissetti. Hawk yemeği boş verip, ona vermeyi düşünür müydü acaba?

Hawk ona, "Rezervasyon yaptırdım," dedi. "The Yarrow Bay Grill'de. Oraya gittin mi?"

"Hayır ama duydum." Nefes kesici bir manzarası, muhteşem şarap stoku ve inanılmaz yemekleri olduğunu duymuştu.

"Genellikle rezervasyon yaptırmam," diye homurdandı. "Etkilensen iyi edersin."

Nicole gülümserken, Hawk'ın onunla daha sonra sevişebileceğini düşündü. "Etkilendim. Nasıl da titriyorum. Arabaya kadar zorlukla yürüyeceğim. Tabii ki atelli bir dizim var, sebebi o da olabilir."

"İğneleyicilik yapıyorsun."

"Telefonu kaldırdın, tuşladın ve şimdi bir plaket istiyorsun?"

"Bu bir erkek olayı."

"Orası açık."

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

"Kravatı özellikle senin için taktım. Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Gitti."

Nicole kendine adamın sözlerinden çok fazla anlam çıkarmamasını söyledi. Gerçek bir randevuya çıkmıyorlardı. Tanıdığı bütün insanların başlarını iki yana sallamalarına sebep olacak bir anlaşmanın partnerleriydi.

Kırk dakika sonra, Yarrow Bay'deki ufak marinaya bakan bir kabine oturtulmuşlardı. Washington Gölü güneş ışığıyla pırıltılar saçıyordu.

Hawk roman kadar kalm şarap listesini elden geçirdikten sonra sipariş verdi. Garsonlar gidince adam öne doğru eğildi.

“Brittany Raoul’un evine giderken yolda beni aradı. Özel doğum günü yemeği pişirmesine yardım ettiğini söyledi. Bunun için teşekkürler.”

“Eğlenceliydi. Yine de bana gelmesine biraz şaşırdım.”

“Ben yapardım ama ona zorluk çıkaracağımı biliyor. Muzip kızlar bir babanın ayrıcalığıdır.”

“Benim babam öyle şeylere pek düşkün değildi.” Hep uzak bir adam olmuştu; televizyonda ne olduğuyla, kızlarının hayatlarından daha çok ilgilenirdi. “Brittany sevimli bir kız. Sana hayranlık duyuyor. İkinizin çok özel bir ilişkisi var.”

Hawk omzunu silkti. “İdare ediyoruz. Bütün övgüyü üzerime almak istiyorum ama çoğu Serena sayesinde. O öldüğünde bütün temel taşları yerine oturtmuştu.”

Nicole bu bilgiden sonra nasıl davranacağını bilemedi. Serena hakkında daha fazlasını sormalı mı yoksa konuyu mu değiştirmeliydi? Dürüst olmak gerekirse, bilmeyi ne kadar istediğinden emin değildi.

Hawk, “Hayatın boyunca burada mı yaşadın?” diye sordu.

Nicole onayladı. “Üniversite sırasında bile. Washington Üniversitesi’ne gittim ve evde yaşadım. Pastaneyle birlikte olunca başka şeylere pek fırsat kalmıyordu.”

“Niye?”

Nicole su bardağını kaldırdı, sonra geri bıraktı. “Ailem çok uzun zamandır Keyes Pastanesi’ne sahipti. Her zaman o mirasın bir parçası olacağımı bilerek büyüdüm. Bir gün benim devralacağımı düşünerek.”

“Kız kardeşlerin var, değil mi? Niye kız kardeşlerin olduğunu düşünüyorum?”

“İki tane var. Claire benim ayrı yumurta ikizim. Onu duymuş olabilirsiniz.”

Garson bir şişe kırmızı şarapla belirdi. Açtıktan sonra, Hawk'm tatması için bir bardağa doldurdu. Hawk yudumladı, sonra onayladı. Garson şaraplarının servisini bitirdikten sonra gitti.

"Niçin kız kardeşinin adını duymuş olayım ki?"

"Claire Keyes?"

Hawk başını iki yana salladıktan sonra durdu. "Piyano çalıyor?"

Nicole gülümsedi. "Konser piyanisti. Ünlü solist. Tüm dünyada çalıyor, CD'leri çok satanlarda. Üç yaşımızdayken, bir tanıdığın evine gittik. Claire piyanoya doğru yürüdü ve çalmaya başladı. Daha önce hiç piyano görmemiştik, o yüzden herkes deliye döndü. Hayat değişti. Claire dersler almaya başladı. Altı yaşımızdayken, New York'ta ve Avrupa'da eğitim görebilmesi için büyükannemle birlikte yanımızdan ayrıldı. Jesse, küçük kız kardeşim, o yıl doğdu. Bir sürü şey değişti."

"Öylece gitti mi? Onu özlemiş olmalısın."

"Özledim. Sanki birisi kolumu kesip almış gibiydi. On iki yaşımızdayken, büyükannem Claire'in takviminin onun için çok yorucu olduğuna karar verdi. Eve döndü ve annem onunla birlikte seyahat etmek için evden ayrıldı."

Nicole'ün bahsetmediği, onu hâlâ öfkeliendiren şey, annesinin gittiği için nasıl mutlu olduğuydu. Seyahat etme ve dünyayı görme, beş yıldızlı otellerde yaşama, zengin ve ünlülerle takılma fırsatıyla nasıl da heyecanlanmıştı. Bir defa bile arkasında bıraktığı şeyleri ve kişileri özlediğini ima etmemişti.

"Pastane babamındı ama hiç uğraşmazdı," diye devam etti. "Evde Jesse'yle ilgilenmek zorundaydım ve pastanede de yardım etmeye başladım. Claire'le on altımıza bastığımızda annemiz bir araba kazasında öldü. Ondan sonra yönetimi devraldım sayılır."

Nicole konuşmayı kesti. Çok fazla mı kendinden bahsediyordu?

Hawk, "Üniversitede işletme mi okudun?" diye sordu.

Nicole başıyla onayladı. "Böylece pastaneyi devralabilirdim."

"Eğer seçme hakkın olsaydı ne yapardın?"

Daha önce kimse ona bunu sormamıştı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Hiç fikrim yok. Asla bir seçenek olmadı. Pastanenin miras kalacağını biliyordum.”

Kaderini kabul etmiş, başka yollar olabileceğini hiç göz önünde tutmamıştı.

“Sana, küçük kız kardeşine değil?”

Nicole, Jesse’yi ya da iki kardeşinin de hamile olduğu gerçeğini düşünmek istemedi. “Asla fazla ilgisi olmadı.”

“Yaptığın işten hoşlanıyor musun?”

Nicole ortalama bir günü, çalıştığı insanları, tempoyu düşündü. “Çoğu zaman. Yani, haydi ama, etrafım kapkeklerle çevrili. Bunun nesi kötü olabilir?”

Hawk sıırttı. “İyi noktaya değindin. Ben her zaman futbol oynamak istediğimi biliyordum. Seattle’ın kuzeyinde, Marysville’ın dışında büyüdüm. Küçük kasaba, küçük lise. Futbol benim çıkış biletim olacaktı.”

“Peki ya ailen?”

“Sadece annemle ben vardık. Babam ben küçükken öldü. Onunla ilgili hatırladığım şeyler iyi değil. Paraya sıkıştık ama sorun değildi. Annem benimle çok gurur duyuyordu. Bana gerçekten inandı. İşler zorlaştığında, annemi düşünürdüm.” Hawk şarabını kaldırdı ama içmedi. “Burslu olarak üniversiteye girdiğimi görene kadar yaşadım ama ondan sonra pek fazla dayanamadım. Keşke profesyonel olduğumu görebilseydi.”

“Belki de gördü.”

Hawk ona baktı. “Öyle düşünmek hoşuma gidiyor. Serena’nın hamile olduğunu öğrendiğimde annem harikaydı. Lisede son sınıftaydık. Annemin beni öldüreceğini düşündüm ama sadece üstesinden geleceğimizi söyledi.”

Nicole, eğer hamile kalsaydı babasının ne söyleyeceğinden emin değildi. Tabii öyle bir şey olacağından değildi. Okul, pastanede ça-

hışma ve Jesse'yi yetiştirmenin arasında, biriyle çıkmak için çok vakti olmamıştı. Ya da eğlenmek için.

"Serena'nın ailesi nasıl karşıladı?"

"Öfkelendiler. Bebeği evlat edinmeye bırakıp benden ayrılmazsa, onu kabul etmeyeceklerini söylediler."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Yıkıldı. Ama ona evleneceğimizi ve bir aile olacağımızı söyledim. Bana inanmak için gözünü karartması gerekti."

"Âşıktı."

"İkimiz de öyleydik. En başta korkutucuydu. Mezuniyetten hemen sonra evlendik ve annemin yanına taşındık. Oklahoma Üniversitesi'ndeki koç bizi Norman'daki bazı insanlarla temasa geçirdi ve gerçekten yardım ettiler."

Nicole futbol hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Hawk'm doğru bir okulu seçtiğini biliyordu.

Nicole, "Üniversite futbolunun kral olduğu bir yerde yaşamak fark yaratmıştır," diyerek takıldı.

"Biliyorum. Bizimle ilgilendiler. Kampusun dışındaki ufak, güzel bir evde yaşadık. Kirayı ödemek için bakım yapmam gerekiyordu ama yapacak pek bir şey yoktu. Serena esnek saatleri olan bir işe girdi ve güzel maaşı vardı. Herkes bizim için her şeyi kolaylaştırdı. Serena'nın maçlara gelebilmesi için hep bebek bakıcıları sağladılar."

Nicole o hayatı hayal edemedi. Sanki bir filmin konusunu dinlemek gibiydi. "Şanslıymışsınız."

"Öyleydik. Aldığımız bütün yardımlara rağmen, hâlâ bebek yetiştiren bir çift gençtik. Brittany'nin ateşinin çıktığı geceler ödüm kopuyordu. Hiç sorun olmadığını görebilsem bile, ne zaman düşecek olsa aklımı kaybedeceğimi düşünüyordum."

Canlılıkla, "İlgili baba," derken, kendi biyolojik saatinin tik taklarını hissediyordu. Bir aile sahibi olmak niye bu kadar zorlayıcıydı?

“Kızımı ve Serena’yı sevdim. Takımdaki bir sürü adam tek kadınla nasıl öyle mutlu olduğumu asla anlamadı. Onlar yapabildikleri kadar çok dışarı çıkıyorlardı ve eğer futbol oynuyorsan etrafında çok kız oluyordu. Ama benim için bu önemli değildi. Profesyonel olduğumda da aynısı oldu. Bizim için, finansal olarak güvende olma şansıydı. Seattle’a geri dönmek istedik, böylece şimdi yaşadığım evi satın aldık. Oldukça sıradandı. Düzenli bir hayat istedik.”

“Profesyonel bir futbolcu için olağandışı bir hayal.”

“Bana kim olduğumu söylemesi için bir sürü pahalı saçmalığa ihtiyacım yok.”

Bu da onun hakkında çok şey söylüyordu. Nicole bu yemeğin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlıyordu. Hawk’tan gerçekten hoşlanmaya başlamak istemedi. Bu ihtiyacı olmayan bir karmaşa yaratırdı.

“Niye emekli oldun?”

“Serena kanser oldu. Öleceğini biliyorduk. Brittany sadece on ikisindeydi, onun için çok zor oldu. Serena’yla, Brittany için en iyisinin ne olduğunu konuştuk. Benim yılın altı ya da sekiz ayını seyahat ederek ve antrenman yaparak geçirmem konuştuklarımız arasında değildi. Serena’nın ailesi en sonunda yola geldi ama şimdi Florida’da yaşıyorlar, o yüzden Brittany’yi birkaç yılda bir görüyorlar. Onunla benden başka ilgilenecek kimse yoktu. Emekli olmak yapılacak doğru şeydi.”

Profesyonel futbol oynamayı, kendisine resmen ilahi bir statü veren mesleği, evde kalıp kızına bakmak için mi bırakmıştı?

“Üç günde canım sıkıldı,” dedi bir sırıtişla. “İşte o zaman koçluk yapmayı düşündüm.”

“Yani para için o işe girmediğini mi söylüyorsun?” diyerek takıldı. Kulağa geldiği kadar iyi olmasını istemiyordu.

“Eğer sorduğun maaş çekiyse, ona ihtiyacım yok.”

“Maaş çekinden bahsetmişken, yarın Raoul’u görecek misin?”

“Bilmiyorum. Neden?”

“Maaş çeki bende. Dün çalışmadı ve bir gün önce vermeyi unuttum.” Nicole, paranın onun için ne kadar önemli olduğunu düşündü. “Belki yarın evine bırakırım.”

“Ben yapabilirim.”

“Hayır, sorun değil. Ben patronuyum.”

“Senin için çalışması nasıl?”

“O harika. Sıkı çalışıyor. Yanımda çalıştığı için memnunum.”

“Onu hapse attırmadığın için mutlu değil misin?”

“O konuda konuşmayacağım.”

“Hatalı olduğunu kabul etmek istemediğin için mi?”

“Öyle bir şey.”

Tüm yemek boyunca konuştular. Nicole, Hawk’la Marinerler’in finale çıkma şansından, kahve içilecek en iyi yere kadar her konuda tartışırken başlangıç yemeğini soğuduğunu fark etti. Seattle’da olduklarından yüzlerce seçim şansları vardı.

Hawk, “Aromalı lattelerden bahsediyorsun.” diye homurdandı. “Kız içecekleri.”

“Ah, tabii. Ve sen çok erkeksisin.”

“Öyleyim.”

Hawk ona baktı ve genç kadın gözlerini dikerek karşılık verdi. Sıcaklık alevlenerek kıvrınmasına sebep oluyordu. Hawk masanın karşısından uzanıp elini kavradığında, Nicole ani bir istekle başka bir yerde olmayı diledi. Yalnız ve sessiz olabilecekleri, işletmeyi kızdırmadan soyunacakları bir yerde.

“Eğer burada işin bittiyse,” diye başladı Hawk. “biraz seks kedicliği aksiyonu zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Nicole’ün karnı kasıldı. “İstersen seninim.”

“En iyi özelliklerinden biri.”

Bunun anlaşmalarının bir parçası olduğunu söylemeyi düşündü ama tek seferlik cinsel birleşmelerinden sonra, kendini Hawk'la tekrar çıplak kalma beklentisi içinde buldu. Anlaşma olmasa bile dünden razı olurdu.

Hawk onun elini bıraktı ve saatine göz attıktan sonra inledi.

“Ne?”

“Brittany'ye on bire kadar evde olması gerektiğini söyledim, bu da geldiğinden emin olmak için orada olmam gerektiği anlamına geliyor. Saat onu geçiyor.”

Matematik Nicole'ün ilgi alanına girmiyordu ama o bile bunu çözebilirdi. “Benim evime geri dönüp meşgul olmaya ve sonra on bire kadar evine dönmene yetecek zaman yok.”

Hawk ona baktı. “Senin hatan. Normalde bir kadınla oturup zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden üç saat boyunca konuşmam. Özellikle de akşamı geçirmek için diğer yollar varken.”

Yatakta olabileceklerini söylüyordu. Nicole gülümsedi. “Tipik erkek. Başkasını suçluyor.” Ama adamın sözleri onu garip biçimde mutlu etti. Onun da iyi zaman geçirdiğini öğrenmek hoşuna gitti. Hawk'tan hoşlandığından falan değildi. Şey, ondan *hoşlanıyordu* ama “uymak zorunda olduğumuz bir anlaşmamız var” tarzı bir mantıktı. Ondan romantik anlamda hoşlanıyor değildi.

Nicole, “Programı tekrar ayarlarız,” dedi. “Sonuçta, deyim yerindeyse emrine amadeyim.”

“Güzel.” Garsona işaret verdi ve hesabı istedi. “Yarın seni ararım ve zamanı ayarlayabiliriz.”

Seks yapmak için. İçinin titrediğini hissetti. “İstediğin an mi-yavlamaya hazırım.”

Hawk odadaki sandalyeleri yerleştirdi. Günlerden pazardı ve bir saat içinde her zamanki maç sonrası film buluşması olacaktı.

Önceki akşamki randevusu tatmin edici sonla bitmemiş olmasına rağmen, iyi bir ruh hali içindeydi. Her şey yolundaydı. Takım

kazanıyordu, Brittany başvurmak için altı farklı üniversite seçmişti ve sadece konuşmaktan hoşlanmakla kalmadığı, aynı zamanda emrine amade bir şekilde onunla sevişecek ateşli bir kadına sahipti. Ah, evet. Onun yerinde olmak güzeldi.

Koridordan ayak seslerinin geldiğini duydu ve kapıya yürüdü. Nicole aceleyle ona doğru yürüyor, bir konuda hararetli görünüyordu. Hawk sırttı. Dikkate değer hiçbir şey yapamayacak olsalar da, ofisinde biraz ateşli öpüşmeler yapmayı başarabilirlerdi. Bu olurdu...

Nicole önünde durup bir parça kâğıdı havada salladı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Bu kulağa mutlu gelmiyordu. "Sorun ne?"

"Tanrım, ne ilginç bir soru. Sorun ne? Hımm, gözde oyuncunun sana nerede yaşadığıyla ilgili yalan söylemesi durumuna ne dersin?"

"Raoul mu? Neden bahsediyorsun?" Kâğıdı kadının elinden aldı. "Bu ne?"

"Maaş çeki. Paranın onun için önemli olduğunu biliyorum, o yüzden çekini götürmeye karar verdim. Evine gittim. Bana verdiği adres terk edilmiş bir binaya ait. İnanamadım. O yüzden içeri girdim ve birisi orada yaşıyor. Kıyafetleri ve bir uyku tulumuyla birlikte birkaç el feneri ve bunu buldum."

Çantasından bir Pasifik Lisesi tişörtünü çıkardı. "Tanıdık geliyor mu?"

Hawk inanamıyordu. Raoul öyle mi yaşıyordu? Nasıl bilmezdi? Raoul ona her şeyi anlatırdı. "Asla tek kelime etmedi. Bu ne kadar zamandır sürüyordu?"

"Bu soruyu ben size soracaktım, Koç. Bu tarz şeyleri bilmek sizin işiniz, benim değil."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“BU MÜMKÜN DEĞİL,” Hawk ısrar etti. “Başka bir şeyler dönüyor. Bilmememin imkânı yok.”

Nicole, “Açıklamayı duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi, hâlâ kızgın olduğu açıktı. “O bir çocuk. Hawk. On sekizine basması ve yasal olarak bir yetişkin olması umurumda değil. Böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalı. Harabe bir binada tek başına yaşamak mı?”

“Yaşamıyor.” Raoul orada yaşıyor olamazdı. Hawk bilirdi. Oyuncularını önemserdi. Hayatlarına dahil olurdu.

Birkaç dakika sonra çocukların gelmeye başladığını duydu. Birkaçını Nicole’ün getirdiği tatlıları almaları için arabasına gönderdi ve Raoul’a ofiste onlara katılmasını söyledi.

Çocuk odaya girerken Hawk onu izledi. Aynı görünüyordu. Bir şeyin yolunda olmadığını gösteren bir işaret yoktu.

Belki de Nicole fazla tepki göstermiştir, diye düşündü. Belki durumu yanlış anlamıştı.

Hawk, “Otur şöyle,” dedi.

Raoul bir ona, bir diğerine baktı. “Neler oluyor?”

Nicole gülümsemeye çalıştı. “Çok korkunç bir şey yok. Endişelenme. Tıbbi deneyler için seni uzaylılara göndermiyoruz.”

“Onu düşünmüyordum.”

“Düşündüğünden daha sık oluyor.”

Nicole’ün espri yapmaya çalışması Raoul’u pek rahatlatmış gibi görünmedi.

Genç kadın içini çektikten sonra maaş çekini uzattı. “Perşembe günü bunu sana vermeyi unuttum. Dün çalışmadın ve para için beklemeni istemedim. O yüzden adresine gidip sana vermeyi düşündüm.”

Raoul hafifçe gerildi. Renk tenine hücum etti ve başını eğdi. Ayrıca çeki de almadı.

“Açıklayabilirim,” diye mırıldandı.

Hawk’ın için kasıldı. Lanet olsun, bu nasıl olmuştu? Birine bağır-mak istedi ama odadaki kimse bunu hak etmiyordu, belki kendi hariç.

“Dinliyoruz,” dedi, sesinin doğal ve sakin çıkması için elinden geleni yapıyordu.

Raoul ağırlığını diğer ayağına verdi. “Birkaç hafta önce koruyucu evimden atıldım. Adam çocuklarla karısını dövüyordu. Olayın dışında kalmaya çalıştım, bilirsiniz. Çünkü on sekizime basmaya çok yakındım. Ama nefret ediyordum, o yüzden bir gün birisi tarafından dövülmenin nasıl hissettirdiğini ona göstermeye karar verdim.”

Raoul Hawk’a baktı. “Ona zarar vermedim, yemin ederim. Sadece biraz hırpaladım.”

“Ona zarar vermediğini biliyorum.” Piç herif birkaç kemiğinin kırılmasını hak ediyor olsa bile.

“Beni sokağa attı. Eğer ben sosyal hizmetlere bir şey söylemezsem, onların da söylemeyeceğini düşündüm. Parayı almaya devam edeceklerini. Öyle de yaptılar. Haftaya sosyal görevlimle randevum var. Adamı ihbar etmek için. Ama on sekiz yaşına basıp sistemden çıkmayı beklemek istedim.”

Raoul yutkundu. "O eski binayı uzun zamandır biliyordum. Oraya kimse gitmez. Oldukça güvenlidir. O yüzden oraya yerleştim. Sorun değil, Koç. Ben iyiyim."

Hawk hangi duygusunun daha güçlü olduğunu bilmiyordu: Raoul'un başladığı işi bitirmek için çocuklara vuran o adamı bulma arzusu mu, yoksa oyuncusunun dönüştüğü genç adamla duyduğu gurur mu?

Nicole ona kötü kötü baktı. "Bunların hiçbirini bilmiyordun, değil mi?" Gazabını Raoul'a çevirdi. "Terk edilmiş bir binada tek başına mı yaşıyorsun? Bu hiç de iyi değil. Oldukça güvenli demek yeterli değil. Senin su tesisatı, ısıtma sistemi ve kırk yedi yerinden sızdırmayan çatısı olan, gerçek bir evde yaşamaman gerekiyor."

Raoul, "Sorun..." diye başlayacak oldu ama Nicole dik dik baktığında durdu.

"Sorun olmadığını söylemeye cesaret etme," diye bağırdı Nicole. "Bu sorun. Bununla ilgili hiçbir şey doğru değil."

Hawk, genç kadının bu konuyla ilgili tutkusunu ve enerjisini takdir etti ve haklı olduğunu biliyordu. Raoul öyle yaşayamazdı. Tamamen pratik yönden bakılırsa, kış geliyordu. Isıtma sistemi olmadan kış donardı.

Raoul geriye giderek, "Sığınma evine gitmeyeceğim," dedi. "Ciddiyim. Orada yaşamam."

Hawk çocuğun bunu söyleyiş biçiminden daha önce sığınma evinde kalmış olduğunu anladı. Yıldız oyuncusunu nasıl bu kadar az tanıyordu? Oyuncuları hakkında her şeyi bildiğini düşünüyordu. Ve niçin Raoul yardım için ona gelmemişti?

Hawk, "Sığınma evine gitmeyeceksin," dedi. "Bir yolunu bulacağız. O sırada, gelip benimle yaşayabilirsin."

Nicole'le ikisi ona boş boş baktı.

Nicole, "İyi bir fikir değil," dedi.

"Koç, bu gerçekten harika ama..."

Sonra Hawk anladı. "Brittany," diye homurdandı. Erkek arkadaşının onunla aynı çatı altında yaşaması akıllıca değildi.

Tandığı diğer ebeveynleri düşündü. Kim Raoul'u almak için gönüllü olurdu? Yasal olarak reşitti. Bu durumu daha mı kolay, yoksa daha mı zor hale getirirdi? Korumacı sisteme gitmenin de hiç gereği yoktu; Raoul'un şirin, ufak, sarılması bir çocuk olduğu söylenemezdi.

Nicole soluğunun ardından homurdandıktan sonra, "Benimle birlikte yaşayabilir," dedi.

Hawk gözlerini ona dikip baktı. Raoul sersemlemiş görünüyordu.

Nicole ikisine de, "Ne?" diye sordu. "Evimde misafir odam var. Okul bölgesindeyim. Zaten benim için çalışıyor. Sorumluluk sahibi biri ona göz kulak olmak zorunda."

Nicole Raoul'a döndü. "Eğer bunu yaparsak kurallar olacak. Parti yok, saatlerime uyacaksın. Ödevlerini yapacak, derslerine gideceksin. Artık bir yetişkinsin, o yüzden öyle davranmanı bekliyorum. Ama sorumluluk sahibi biri gibi. Canının istediği zaman gelip giden pisliğin teki gibi değil. Eğer bu senin için çok fazlaysa, o zaman başka bir yere ihtiyacın var."

Hawk inanamıyordu. Nicole Raoul'u yanma mı alıyordu? Gülümsemesini bastırdı. Lanet olsun, Hawk'm ilk düşündüğünden daha iyiydi.

Raoul yavaşça başıyla onayladı. "Kuralların makul," dedi Nicole'e. "Hepsine uyacağım."

"Uysan iyi edersin. Dediğimde ciddiylim. Evi demir yumrukla yönetirim. Söz veriyorum, tuzağa düşmüş gibi hissedeceksin."

"Tuzağa düşmek iyidir," dedi Raoul, ağzının kenarı titriyordu.

Hawk da gülümseme ihtiyacı hissetti. Nicole çok sert olduğunu düşünüyordu ama işin aslı, içinde tamamen yumuşacıktı.

Hawk bundan hoşlandı. Bundan çok hoşlandı.

Jesse, Matt'ın dairesinin kapısında uzun bir süre boyunca durdu. Gözlerini kapıya dikti, Matt kendine ait bir yer bakarken onunla buraya geldiği ilk seferi hatırlıyordu. O zaman çok mutlu olmuşlardı. Öylesine âşıklardı. Tamamen mahvettiğini biliyordu. Bilmediği şey, nasıl düzeltebileceğiydi.

Bütün bedeni acı içindeydi. Hamileliğin bir mucize olduğunu, ısıltı saçması gerektiğini duymuştu. Onun yerine dayak yemiş gibi hissediyordu. Ağlamayı kesemiyordu. Bir insanın her şeyi böyle hızlıca kaybetmesi nasıl mümkündü? Ve işte o kaybetmişti.

Zili çaldı ve bekledi. Endişe ve korkulardan midesi kasılıyordu. Gözyaşlarıyla savaştı. Matt ona inanmak zorundaydı. Bir şekilde anlamasını sağlayacaktı.

Kapı açıldı ve Matt önünde durdu. Jesse ona baktı, haftalardır ilk kez gördüğü için doya doya baktı.

İyi görünüyordu. Uzun ve zayıftı ama spor salonuna düzenli ziyaretleriyle dolmaya başlamıştı. Kas yapması için vücut çalışmaya başlaması fikrini ona veren Jesse'ydi ve sonra Matt onu yatağa götürüp iyi fikirleri için onu ödüllendirmişti. Matt onu ödüllendirmekte ve Jesse'ye onu sevdiğini söylemekte çok iyiydi. Gözlerinde şu ışık ve Jesse'nin özel gülümsemesi olarak adlandırdığı gülümsemesi vardı. Oysa şimdi gülümsemedi.

Matt, "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi ve kapıyı kapatmaya yeltendi.

Jesse kendini kapıya attı ve arasından sıkışarak geçmeyi başardı. "Konuşmamız gerek."

"Sen konuşmak zorunda olabilirsin ama ben dinlemek zorunda değilim."

Tanrım, sesi ne kadar da soğuk geliyor, diye düşündü. Sanki Jesse'den nefret ediyor gibiydi. Bu mümkün müydü? Sevgisinin yerini nefret mi almıştı? Jesse onun için hiç önemli değil miydi?

Jesse bunu düşünemedi çünkü eğer düşünürse parçalara ayrılırdı. Matt onun için her şeydi. Onu seviyordu. Asla kalbini kaptırmayacağına yemin ettiği güzel gözlü ve ruhunun süzülmesine sebep olan gülümsemeli bir bilgisayar ineğini seviyordu.

“Matt, lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen. Sadece beni dinle. Seni seviyorum.”

Adamın gözleri kısıldı. “Senin sözlerinin benim için bir anlam ifade ettiğini mi düşünüyorsun? Benim için bir önemin olduğunu? Hızlı öğrenirim, Jesse. Hep öyleydim. Sana güvendim. Sana her parçamı teslim ettim. Seni sevdim. Lanet olsun, seninle evlenmek istedim. Bir yüzük satın aldım. Bu beni bir gerzek yapıyor ama tekrar yapacağım bir hata değil.”

Jesse yanaklarındaki gözyaşlarını ve kalbini parçalayan sızıyı hissetti. “Seni seviyorum, Matt.”

“Saçmalık. Ben sadece eğlenceli bir projeydim. Sosyal anlamda beceriksiz dâhiyle uğraşmaktan zevk aldın mı? Arkadaşlarınla oturup benim hakkımda dalga geçtin mi?”

“Öyle olmadı ve bunu biliyorsun.”

“Seninle ilgili hiçbir boku bilmiyorum. Bu bir oyundu. Sen kazandın, ben kaybettim; şimdi benden uzak dur.”

“Hayır. Sen dinleyene kadar gitmeyeceğim. Sen anlayana kadar.”

“Neyi anlayacağım? Benimle birlikte uyurken, bana değer veriyormuş gibi davranırken, niye Drew’u becerdiğini mi? Başka kim, Jesse? Başka kaç tane adam vardı? Tam bir sayı sormuyorum. O kadar fazla sayabildiğinden şüpheliyim. Ama diyelim ki son beş ayda. Yüzden az mı? Yirmiden az mı? Sadece bana bir sınır ver.”

Jesse daha çok ağladı, onun sözlerinden ve gözlerinde gördüğü mesafeden nefret etti. “Dur. Artık öyle değilim.”

“Ben öyle duymadım.”

“Drew’la yatmadım,” diye çılgık attı. “Eskiden onunla konuşurduk. Nicole’le asla konuşamadığım şeyleri onunla konuşabilirdim.

O kadardı. Sonra bir gece beni öpmeye başladı ve çılgına döndüm. Ne yapacağımı bilemedim.”

Matt, “İlgilenmiyorum,” dedi. “Söyleyebileceğin hiçbir şey umur-samamı sağlamaz. Bir kere sürtük olan, hep sürtüktür. Herkes seninle ilgili haklıydı.”

Jesse inanamayarak geçmişini ona karşı kullandığını düşündü. Jesse sırlarıyla, utanç verici anlarıyla ilgili ona güvenmişti ve şimdi Matt onu yargılıyordu.

“Matt, dur,” dedi, sesi bir hıçkırıkla çatladı. “Bunu yapma. Bizi geri dönemeyeceğimiz bir yere götürme.”

“Niye olmasın? Artık benim için değerini olduğunu mu sanıyorsun? Sadece git. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Hamileyim,” diye fısıldadı.

Matt gözlerini ona dikip baktıktan sonra omzunu silkti. “Yani?”

Jesse sanki ona tokat atmış gibi irkildi. “Sana söyledim. Drew’la yatmadım. Senin bebeğine hamileyim.”

“Hayır değilsin.” Sıradan bir şekilde konuştu, sanki çocuğun kendisine ait olma olasılığını hiç düşünmemiştir.

Jesse kolunu kavradı. “Matt, dinle beni. Bu senin bebeğin. Benden nefret ediyor olsan bile bebeğini önemsemek zorundasın. Yalan söylemiyorum. Kanıtlayabilirim. Bebek doğar doğmaz DNA testi yaparız.”

Matt uzun bir süre boyunca ona baktıktan sonra kolunu çekip kurtardı ve kapiya yürüdü. “Anlamıyorsun, değil mi? Umurumda değil, Jess. Sen benim için pişmanlıktan başka bir şey değilsin. Bebeğin benim olduğuna inanmıyorum ve öyle bile olsa, senden bir çocuk istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Asla. Gitmeni istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Ne olursa olsun.”

Jesse’yi en çok korkutan şey, Matt’in ne kadar sakince konuştuğuydu. Onun ruhunu paramparça eden sözleri nasıl kolayca dile getirdiğiydi.

Jesse başını eğip baktı, neredeyse bedeninin paramparça olduğunu ve kanadığını görmeyi bekliyordu ama acının hepsi içindeydi.

“Matt, lütfen,” diye yalvardı.

Matt kapıyı çekip açtı ve dışarı baktı. “Sadece git.”

Yürümek bütün gücünü aldı. Jesse basamaklardan arabasına güçlkle ulaştı. Ön koltuğa kıvrıldı ve artık nefes alamayana kadar ağladı. Ta ki boşluk onu yutmakla tehdit edene kadar. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Ve bu hayatının çirkin gerçeği idi. Sevdiği hiç kimse onunla bir şey yapmak istemiyordu. Kimse ona inanmıyordu. Kimse ona bir şans vermeye razı değildi.

Nicole, Raoul'un eşyalarını taşımasını izledi. Siyah çöp torbalarına göz attı ve bir dahaki dışarı çıkışında çocuğa birkaç tane bavul almayı aklına not etti. Hiç kimse sahip olduğu her şeyi bir çöp torbasında taşımamalıydı.

Yolu gösterirken, “Yatak odaları üst katta,” dedi. “Seni misafir odasına yerleştireceğim.”

Onu Jesse'nin odasına yerleştirmeyi çok düşünse de, aksi yönde karar vermişti. Olan biten her şeye rağmen, bir noktada kız kardeşinin geri döneceğini varsaydı. Nicole bunun şu anda olacağını hayal bile edemiyordu ama eninde sonunda... belki.

Raoul, “Bunu yaptığın için teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim.” Misafir odasına girmesini işaret etti. “Banyo hemen orada. Havlular dışarıda. Alt çekmecede daha fazlası var. Burada bir televizyon var. Ne izlediğin umurumda değil ama dokuzdan sonra sesini kısık tutarsan minnettar kalırım. İçeri bir telefon koydum. Sabah erken kalkarım, o yüzden gece telefonları yok, tamam mı?”

Başıyla onaylarken rahatsız göründü.

“Bu garip,” dedi Nicole, planladığı konuşmasının bir parçası değildi. “Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Ben senin patronunum. Yani ikimiz de rahatsızız. Ama gittikçe kolaylaşacak.”

“Biliyorum.” Ellerini ön ceplerine soktu. “Bana ne yapacağımı söyleyebilirsin. Sorun değil. Dinleyeceğim.”

Bildiği iyi oldu. Keşke kardeşi de dinlemiş olsaydı, işler çok daha kolay olurdu.

“Yani patronluk taslayabilir miyim?” diye sordu, gerginliğin birazını dağıtmaya çalışıyordu.

“Tabii.”

Gülümsedi. “Alt kata gel. Yemek seçimlerimden hangilerinin kız gibi olduğunu söyleyebilir ve öneride bulunabilirsin.”

Mutfağa girdiklerinde Nicole onun kahvaltılık gevrek, kola ve atıştırmalıklardan oluşan isteklerini yazdı.

“Öğle yemeğini okulda mı yiyorsun?” diye sordu.

“Hı hı.”

“Bu iyi. Akşam yemeğine evde olmayacaksan bana haber ver. Ah ve bir şeyin azalırsa sadece yazıver ve ben alırım.” Listeyi nerede tuttuğunu gösterdi.

Raoul, “Bu kadar iyi olmak zorunda değilsin,” dedi.

“O binada kalamazsın, Raoul. Kimse öyle bir yerde yaşamamalı.” Nicole onun gözlerine baktı. Hem umutlu hem de utanmış görünüyordu. Nicole, bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını söylemek istedi. O birçok insan tarafından yüzüstü bırakılmıştı: Ailesi, sistem, kim bilir başka kim.

“Bu durum bazı garip anlar yaratabilir,” dedi Nicole, bunu tartışmak zorunda olmamayı diliyordu ama konuşulacağını biliyordu. “İnsanlar konuşabilir. Yani, beraber yaşadığımız için.”

Nicole durdu ve kızardığını hissetti. Onun için bunu kelimelere dökmek zorunda mı kalacaktı?

Çocuğun ifadesi düzeldi ve birden on sekiz yaşından daha büyük göründü. "Bekâr olan çok güzel bir kadınla yaşadığım için mi?"

Nicole bir gülümsemeyle savaşıırken, *vay vay* diye düşündü. Fazlasıyla. Birkaç yıl içinde, Hawk'a kök söktürecekti.

"Öyle bir şey."

"İnsanın derdi bu olsun," dedi. "İnsanların söyledikleriyle sorunum yok. Brittany onu sevdiğimi ve asla onu incitecek bir şey yapmayacağımı biliyor."

Nicole kendini lise ponpon kızına gıpta ederken buldu. Drew'un içinde de aynı sadakatin olmaması ne kötüydü; bu birçok sorunu çözerdi.

"Sanırım bu her şeyi kapatır," dedi Nicole. "Arabayı caddeye park edebilirsin. Garajda yer yok ama bu mahalle oldukça güvenlidir."

Aklı çocuğun arabasından, daha birkaç hafta önce donut alacak parasının olmadığı gerçeğine gitti, sonra tekrar arabasına döndü.

"Araç sigortan var mı?" diye sordu.

Çocuğun şaşkın bakışı genç kadına bilmesi gerekeni söyledi. "Bunu reşit değilken yapmak kötüdür," dedi. "Ama artık bir yetişkinsin. Kanunlara uymadığında aksi olurlar. Yaptır. Ben sana borç para veririm. Sonra bana geri ödersin."

Çocuk dimdik durdu. "Ben iyiyim."

"Sigortaya ihtiyacın var. Eğer bir kazaya karışırsan hayatının geri kalanı boyunca mahvolabilirsin. Gerçekten büyük bir para açığını mı kapatmak istersin, yoksa başka birinin hastane masraflarını ödemek mi? Parayı al, teşekkür et ve ünlü bir futbol yıldızı olduğunda bana geri öde. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi ama gözlerini hızlı hızlı kırıştıırıyordu ve arkasını döndü.

"Güzel. Sanırım hepsi bu kadar."

Raoul boğazını temizledi. "Bunu yapman gerekmiyordu."

Jesse'yi düşündü. Kız kardeşini aklından çıkarmaya çalışıyordu ama imkânsızdı. Bu Jesse'yle olan sorunlarını çözmeye çalışmak için seçtiği karmaşık bir yol muydu? Emin değildi.

“Gerekmiyordu ama istiyorum.”

“Seni pişman etmeyeceğim.”

Nicole gülümsedi. “Ne söz verdiğine dikkat et, Raoul. Çok zor ve talepkâr olabilirim.”

Bu, genci güldürdü. “Aklımda tutacağım.”

“Git yerleş, sonra bu akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışırsın.”

“Bu hoşuma gider.”

Aslında akşam yemeği paketlenmiş bir halde, Brittany ve Hawk tarafından getirildi. Kız arkadaşı odaya girdiğinde Raoul ılık saçı ve Nicole Hawk'm, evinde yürüdüğünü gördüğünde kendisinin de ılıdadığından biraz korktu.

Adamın ne kadar iri, uzun ve kaslı olduğunu hep unutuyor gibiydi. Bu aptalcaydı. Adamı çıplak görmüştü; görüntüsü zihnine kazınmalıydı. Hawk ona doğru yürüyüp dudaklarına hafif bir öpücük kondurduğunda hissettiği ufak duyarlılık dalgasına aldırıldığından değildi.

Hawk, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Yerleşiyoruz. Şu ana kadar tuvalet kapağını açık bırakmadığı için onu öldürmek zorunda kalmadım.”

“Bu senin için anlaşma bozucu mu?”

“Olabilir.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Hawk gülümsedi ve Nicole tamamen ateşli, kızışmış hale geldi. Kendine sadece hormonlardan öyle olduğunu hatırlattı, hissin tadını çıkarıyordu. Başından geçen onca şeyden sonra, hayatında biraz eğlenceyi hak ediyordu.

Brittany elindeki büyük paketi mutfığa taşıırken, “Çin yemeği getirdik,” dedi. “Bir sürü yemek vardı, o yüzden kalanları alabilirsiniz.”

Nicole, “Çin yemeğinin en iyi kısmı kalanlardır,” dedi.

“Biliyorum.” Brittany paketi tezgâhın üzerine bıraktı. “Raoul’un burada kalmasına izin verdiğin için memnunum. O eski, terk edilmiş binadan çok daha iyi. Yazın soğuk ve rüzgârlıydı. Bütün kışı orada geçirebileceğini aklımdan bile geçirmedi.”

Brittany ne söylediğinin farkına varıp konuşmayı kesti ve eliyle ağzını kapadı.

Hawk onun arkasından geldi. “Raoul’un koruyucu aileden kovulup sokaklarda yaşadığını *biliyor* muydun?”

“Sayılır ve sokaklarda yaşamıyordu.”

“Ona yakın.”

Raoul, “Koç,” diye başladı ama Nicole onun kolunu tutup başını iki yana salladı.

Nicole’ün içinde Raoul’un bunun dışında kalmasının daha iyi olacağına dair bir his vardı. Brittany kendini kurtarmak için babasını etkileyebilen tarzda çocuklardan gibi görünüyordu. Nicole, Hawk’ın kızına uzun süre kızgın kalacağından şüpheliydi.

“Sana söylemek istemedim çünkü üzüleceğini biliyordum,” diye başladı. “Artı, eğer bilseydin birine söylemek zorundaydın ve Raoul’un nereye gönderilebileceğini bilmiyorduk. On sekizine basıp bir yetişkin olana kadar orada kalmasına izin vermek daha iyi göründü. Babacığım, eğer seni kızdırdıysam özür dilerim.”

Brittany’nin yalan söylediği için değil de, yakalandığı için özür dilediğini Hawk’ın çözmesini bekledi. Hawk başını sallayarak onaylayıp kızına sarıldığında, Nicole, Hawk’ın fark etmediğinden mi yoksa konuyla şu anda uğraşmak istemediği için mi öyle davrandığını anlamaya çalışıyordu.

Kızına, “Sır saklama,” dedi.

“Saklamayacağım, baba.”

Nicole, Jesse'nin yaptığı saçmalıkların hepsini düşündü. Hawk kızı için endişelenmiyor muydu? Sır saklamayacağına dair sözü bir yana, Raoul o binada en azından birkaç hafta yaşamıştı ve Brittany onu orada ziyaret etmişti. Bu da birlikte saatlerce yalnız kaldıkları anlamına geliyordu. Sonucunun seks olması muhtemeldi.

Belki Hawk ona aldırmiyordu. Belki Brittany doğum kontrolü hapı kullanıyordu. Her zaman işe yaradığından değildi.

Kendine bu problemin de bir zamanının geleceğini söyledi.

"Siz ikiniz birkaç tabak alıp masayı hazırlayın," dedi Hawk. "Sonra bu akşam için birkaç film seçin."

Gençler istediğini yapıp mutfaktan dışarı çıktı. Gittikleri anda Hawk Nicole'ü kavradı ve kendine çekti.

Genç kadını öpmeden önce, "Bu bir sorun olacak," diye mırıldandı.

Nicole kendine adamın ağzının sıcaklığında, ona dayanmasının verdiği hissin içinde kaybolma izni verdi.

Hawk öpücüklerinin arasında, "Senin bir çocuğun var," dedi. "Benim bir çocuğum var. Benim seks kedicğim olman için bunlar çok fazla."

Nicole kahkaha attıktan sonra ellerini adamın göğsünde yukarı aşağı hareket ettirdi. "Bir çaresine bakmak zorunda kalacağız."

Hawk'm tek kaşı havaya kalktı. "Son seferin tekrarını ister misin?"

Nicole adamın onu nasıl hissettirdiğini, her yerine nasıl dokunduğunu ve her hücresinin teslimiyetle çılgılık atmasını sağladığını düşündü.

"Kesinlikle."

Hawk sırttı. "Ben de."

Genç kadını tekrar öptü, ağzı onunkinin üzerinde sertti. Nicole dudaklarını araladığında dilini içeri kaydırıp ve erotik dansla genç kadını tahrik etti. Nicole ona sürtündü. Hawk şimdiden sertti, bu da Nicole'ün bacaklarını titretti.

Hawk onu tezgâha dayadığında Nicole mesafenin uygun olup olmadığını merak etti. Adam tek elini aralarına sokup göğsünü avuçladığında, Nicole doğru olsun ya da olmasın tezgâhı kullanabileceklerine karar verdi. Nicole, Brittany'nin kahkahasını duyduğunda düş kırıklığıyla lanet okudu.

Hawk, “Bir de bana sor,” diye homurdandı, alnını onunkine yasladı. “Onları filme falan gönderebilir miyiz?”

“Yarın okul var.”

“Hafta sonuna kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

Nicole gülümsedi. “Programın nasıl? Bu hafta hiç boş vaktin var mı?”

“Ödül sen olduğun sürece, bulurum.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

NICOLE EVİNE GİRDİĞİNDE içeriyi gençlerle dolu bir halde buldu. Birkaç kız ayrılabilir kanepede birlikte oturuyordu, bir grup oğlan yere yayılmıştı. Kitaplar açık duruyordu, etrafa kâğıtlar saçılmıştı; cips, kola, birkaç paket kurabiye ve sohbet sesleri vardı.

Nicole istilayla ilgili ne yapacağından emin olamayarak duruverdi. Raoul yanına taşındığından arkadaşlarının uğraması mantıklıydı... ama Jesse arkadaşlarını hiç getirmezdi.

Nicole daha önce hiç düşünmemişti ama aniden Jesse'nin insanları eve getirmektense hep ortadan kaybolduğunu hatırladı. Nicole onu sorguladığında, Jesse arkadaşlarının evine gitmesinin daha kolay olduğunu söylediler ama öyle mi olmuştu? Jesse'nin burada vakit geçirmek ya da tanıdığı kimseyi davet etmek istememesinin bir sebebi var mıydı?

Çocuklardan birkaçı, "Selam," diye seslendi.

Oğlanlardan biri, "Hiç kapkek getirdin mi?" diye sordu.

Nicole gülümsedi. "Getirmedim ama yarın getiririm."

"Süper."

Raoul ayağa fırladı ve mutfığa doğru arkasından gitti. "Onları davet etmeden önce sormalı mıydım?"

Nicole onun bakışıyla buluşmak için başını geriye doğru eğmişti. Raoul hem heyecanlı hem de endişeli görünüyordu. Nicole onun koruyucu ailenin yanındayken ziyaretçisi olduğundan şüpheliydi ve terk edilmiş binalar da gençlere imkân sağlamıyordu.

“Sorun değil,” dedi. “Aynı kurallar geçerli. Ve kimse üst kata ya da bodruma gitmeyecek. Brittany bile.”

Raoul sırttı. “Neden endişeleniyorsun?”

“Neden endişelendiğimi çok iyi biliyorsun. Hiçbir şey olmayacak. Bu evde kimse seks yapmayacak.”

Raoul kaşlarını kaldırdı.

Hawk’ı ve birlikteyken nasıl hissettirdiğini düşündü. Brittany Hawk’ın evindeyken ve Raoul da kendi evindeyken birlikte olmak tam anlamıyla takvimsel bir kâbustu.

“Ben bile,” dedi bir iç çekişle. “Anlaşıldı mı?”

“Evet, hanımefendi.” Konuşurken sırtıyordu. Gülümsemesi soldu. “Beni yanına aldığın için teşekkür ederim, Nicole.”

Nicole omzunu silkti. “Bunu sürdüreceğiz.”

Nasıl olduğundan emin değildi. Hâlâ gözden geçirilmesi gereken detaylar vardı. Ne kadar süre kalacağı gibi.

Okul yılı boyunca mı? Bu ciddi bir sorumluluktuk. Ama daha sonra baş edeceği bir problemdi.

“Arkadaşlarının yanma dön,” dedi. “Etrafı dağınık bırakmalarını, yoksa kızacağımı söyle. Güven bana, bu hoşlarına gidecek bir şey değil.”

Raoul sırttı. “Sen en iyisisin.”

“Bilmez miyim?”

Kendine bir diyet kola aldı ve odasına çıktı. Jesse’nin odasını geçerken içeri girdi.

Kız kardeşi gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Eşyalarının çoğu hâlâ buradaydı. Jesse sadece taşıyabileceğini almıştı.

Rafta peluş hayvanlar, posterler, kitaplar, köşede bir kıyafet yığını vardı.

Yatağın üzerine oturdu ve etrafına bakındı. Ne yanlış gitmişti? Her şey nasıl böyle çabucak ve bir belirti göstermeden parçalara ayrılabilmişti? Bir dakika için her şey yolundaydı ve bir sonrakinde Drew onu kız kardeşiyle aldatıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Jesse'nin ihaneti Drew'unkinden daha çok acıtmıştı. Evliliklerinden kısa bir süre sonra Drew'un bir hata olduğunu anlamıştı ama itiraf edemeyecek kadar utanmıştı. Jesse'den önce diğer kadınlar da olduğuna emindi. Ama kendi öz kardeşi?

Jesse ablasından o kadar mı nefret ediyordu? Evet, Jesse büyürken bazı zor zamanlar geçirmişlerdi ama onlar aileydi. Bu her şeyi çözmez miydi?

Nicole, görünüşe göre çözmiyormuş diye düşünürken gözyaşlarıyla savaştı. Jesse'yi seviyordu ama içinde onu asla affetmeyeceğine dair bir his vardı. Yaptığı şey yüzünden değil de, yaptığı şeyi açıkça umursamadığı için. Kimin canını yaktığını umursamadığı için.

Şimdi Jesse hamileydi. Nicole bu düşünceyle hâlâ sorun yaşıyordu. Küçük kız kardeşinin bir bebeği olacaktı. Bir bebeğin sözü bir şeyi değiştirir miydi? Nicole onu eve geri almalı mıydı?

İçindeki her şey hayır diye haykırdı. Jesse'nin büyüdüğünü, sorumluluk sahibi olmayı öğrenmesini söyledi. Belki de bir bebek en iyi yoluydu. Ama bu konuşan endişe miydi, ihanet mi?

Nicole ayağa kalkarken, "Yeter," dedi. Geçmişe yas tutmakla ve düzeltilemeyecek şeyler için endişelenmekle işi bitmişti. Bugün hiçbir şey çözülmeyecekti. Halletmek için zamanı vardı.

Koridora çıktı ve odasına yürüdü. Alt kattan bir kahkaha patlaması yükseldi. *İyi bir ses*, diye düşündü. Ruh hali aydınlanıyordu. Bir evin içinde her zaman kahkahalar olmalıydı.



Ön kapı sekizinci defa çarptığında, Nicole alt kata indi. Kendini salondaki felakete hazırladı ama şaşırtıcı şekilde temizdi. Halının süpürülmeye ihtiyacı vardı ama onun dışında bütün paketler, kutular ve çöpler gitmişti.

Mutfğa yürürken bunun etkileyici olduğunu düşündü, kendini Raoul'a teşekkür etmeye hazırladı. Genç gittikçe...

Raoul'un pişmiş bir tavuk göğsünü sandviç poşetine koyduğunu ve sonra paketi pantolonunun cebine attığını gördüğünde durdu.

İlk düşüncesi şaşkınlıktı. Yiyecek bir sürü yemek vardı. Raoul'un sonrası için saklamasına gerek yoktu. Özellikle de buzdolabında tutulması gereken bir şeyi. Ama belki de açlıkla ilgisi yoktu. Belki Raoul'da güçlü bir biriktirme ihtiyacı vardı. Nicole bir keresinde açlık çeken çocuklarla ilgili bir makale okumuştı. Kurtarılsalar bile, hâlâ yeterince yiyeceğe sahip olma konusunda endişe duyuyorlardı. Eğer Raoul'un sorunu oysa, belki Nicole bir psikolog bulmalıydı çünkü bu nasıl düzelteceğini bilmediği bir sorundu.

"Raoul?" Yumuşakça konuştu, genci ürkütmek istemiyordu.

Raoul ona doğru döndüğünde yüzündeki suçluluk öyle açtı ki Nicole bunun daha sonra acıkmakla alakalı olmadığını anında anladı.

Genç kadın, "Ne?" diye sordu.

"Hiç."

"Cebinde tavuk var. Bu hiç değil. Sorun ne?" Olasılıkları düşündü ve sonra düşünmemiş olmayı diledi. "Başka bir çocuk var, değil mi?"

Sessizce küfretti. Pratikte büyümüş, yasal olarak yetişkin bir genç neyse ama başka bir çocuk? Jesse'nin odasını boşaltmadığı sürece evde başka oda yoktu ve her şeye rağmen, henüz bunu yapmaya hazır değildi.

Raoul çabucak, "Hayır," dedi. "Öyle değil."

"O zaman ne?" Niye yemeğe ihtiyacın vardı ki?

Genç yerinde rahatsızca kıpırdandı. Sabırsız yetişkin kartım oynamaya karar verdi ve ellerini kalçasına dayadı. "Bekliyorum."

Raoul başını eğdi. “Bir köpek var. Sahipsiz bir köpek. Onu besliyordum.”

Nicole şaşırmamıştı bile. Bir köpek. Elbette. Çünkü Nicole bir sorumluluk mknatısıydı.

“Onu açlığa terk edemem,” diye devam etti. “O yüzden ona yemek götürüyordum. Genellikle köpek maması alırdım ama kovuldum ve dükkâna gidemedim.” Cebinden tavuğu çıkardı. “Bunu geri bırakmalı mıyım?”

Ne? Yani ona evet deyip zavallı köpeğin aç kalmasına mı sebep olacaktı?

“Ne kadar büyük?” diye sordu.

“Ne?”

“Köpek ne kadar büyük?”

“Yedi kilo kadar. Gerçekten arkadaş canlısı. Ona Sheila diyorum. Avustralya’da Sheila dişi demek.” Aniden on sekiz yerine sekiz yaşındaymış gibi göründü.

Nicole birkaç seçeneği olduğunu biliyordu. Sheila’yı hayvan barınağına götürmesi için ısrar edebilir ve koca kötü olabilirdi ya da hayatının farklı bir dönüğe girdiğini kabul edip bir köpek sahibi olabilirdi. Gerçekten de fazla bir seçim şansı yoktu.

“Git al onu,” dedi bir iç çekişle. “Onu getir ama yarın onu bir veterinere götürüp kontrol ettirene, pirelerinden arındırana ve başka neye ihtiyacı varsa yaptırana kadar garajda kalacağını bilmelisin. Ayrıca, hayvan sahibi olmak sorumluluk gerektirir. Onu beslemek, egzersiz yaptırmak ve bahçeyi temizlemek zorunda kalacaksın. Eğer dışarı çıktığımda köpek kakasına basarsam çok ama çok kızarım. Bu açık mı?”

Raoul onu yakaladı ve içindeki bütün havayı çıkarana kadar sıkıca sarıldı. Sonra kadını serbest bırakıp sırttı.

“Sen en iyisisin!”

“Öyle. Aziz Nicole.”

“Her şeyiyle ilgileneneğim. Burada olduğunu bile bilmeyeceksin.”

Keşke doğru olsaydı. “Sadece git ve onu getir.”

“Getireceğim.”

“Bekle.” Elini çantasına daldırıp birkaç yirmilik çıkardı. “Evcil hayvan dükkânına uğra. Biraz köpek maması, yatak, tasma kayışıyla tasma al.”

Genç adam sırttı. “Teşekkürler.”

Elini sallayarak oğlanı uzaklaştırdı. “Ah, bekle. Tavuğu geri bırak.”

“Sheila sağlıklı bir köpek.” Hayvan kliğindeki veteriner Dr. Walters açıklama yapıyordu. “Yaklaşık iki yaşında.”

Veteriner gençti, muhtemelen veterinerlik fakültesinden yeni mezundu, Nicole için fark etmezdi. Sabah ilk iş olarak randevu aldığı için minnettardı.

Sheila kocaman gözleri ve arkadaş canlısı bir kişiliği olan pejmürde kürk yığınıydı. Nicole köpek sahibi olmayı düşünmemişti ama şimdi bir köpeği vardı. Teknik olarak Raoul’a ait olsa bile, fikre alışmaya başlıyordu.

Nicole, “Eğitilmiş gibi görünüyor,” dedi. “Hiçbir şeyi çiğnemiyor ve oyun oynamaktan hoşlanıyor. Ayrıca çok fazla yiyor.”

“Sahipsiz bir köpek için tipik,” dedi doktor. “Yemeğini ölçerek vermeniz lazım, yoksa kilo alacaktır.”

“Daha çok kilo,” diye homurdandı. Sheila tatlı olabilirdi ama ayrıca tombuldu.

Köpek sanki ondan bahsettiklerini anlıyor gibiydi. Kuyruğunu sallamaya başladı, eğildi ve Nicole’ü yaladı.

Dr. Walters muayene masasında oturan köpeği okşarken, “O şişman değil,” dedi. “Hamile.” Köpeğin sırtını kaşıdı. “Doğumunun üç ya da dört hafta içinde olacağını söyleyebilirim.”

Doktor konuşup duruyordu. Nicole adamın dudaklarının kıpırdadığını görünüyordu ama sözlerini duyamıyordu.

Sheila hamile miydi? Lanet olası köpek bile kendine ait bir aileye mi sahip olacaktı? Claire, sonra Jesse ve şimdi de köpek mi? Bu adil miydi?

Nicole bir hıçkırığı bastırdı. O da bir ailesinin olmasını istiyordu. Ait olmak, sevilmek ve bebek sahibi olmak istiyordu. Ama bu olacak mıydı? Haaayınır.

“Bayan Keyes? Nicole? İyi misiniz?”

Nicole iyi olduğunu söylemeye yeltendi, sonra ağladığı için konuşamadığını fark etti. Aptal bir sokak köpeği hamile kaldığı için mi ağlıyordu?

“Ben iyiyim,” demeyi başardı. “Beni görmezden gel.”

Dr. Walters ona peçete kutusu uzatırken rahatsız olmuş göründü. Nicole birkaç tane aldı ve gözlerini kuruladıktan sonra gülümsemeye çalıştı.

“Sorun değil,” diye tekrarladı. “Seninle ya da Sheila’yla ilgisi olmayan bir sinir krizi yaşıyorum. Devam et. Birkaç hafta içinde doğuracağını söylüyordun.”

“Ah, bu doğru. Ne yediğine dikkat etmeniz gerekecek. Muhtemelen aşıları tam değildir ama yavrular doğana kadar bekleyeceğiz.”

“Harika. Mükemmel. Banyo yapabilir ama değil mi?” Çünkü Sheila ne kadar tatlı olsa da, kokuyordu.

“Tabii. Burada yaptırabiliriz. Buraya bırakabilir ve daha sonra alabilirsin.”

Nicole’ü yollamak için istekli görünüyordu. Adamı suçlayabileceğinden değildi. Islak bir gülümseme yolladıktan sonra, doktorun köpek doğumlarıyla ilgili eve yolladıklarını okuyacağına söz verdi ve resepsiyona cep telefonu numarasını bıraktı.

Arabayı Wyatt’ın evine sürdü ve ön kapıyı çaldı. Kapıyı Claire açtığında Nicole tekrar ağlamaya başladı.

Kız kardeşi onu içeri çekerken, "Sorun ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Nicole kanepeye çökerken konuştu. "Çok aptalca. Sheila hamile."

Claire onun yanına oturup kolunu okşadı. "Sheila da kim?"

"Bir köpek. Onu veterinerlere götürdüm ve hamile." Daha fazla gözyaşı döküldü. "Benim dışımda herkes hamile. Bir aile istiyorum. Hep bir aile istedim. Drew'la değil ama iyi biriyle. Ama bu olmayacak ve şimdi aptal köpek hamile. Artı veteriner çok gençti ve ofisinde ağlayarak onu rahatsız ettiğimi düşünüyorum."

"Zamanla aşar. Ne zaman köpek aldın?"

"Dün. Bana Sheila'dan bahsettiğinde ağladım."

"Bu da kadınların karmaşık varlıklar olduğunu anlamasını sağlayacak. Eninde sonunda öğrenmesi gereken bir ders. Geç öğreneceğine şimdiden öğrenmesi daha iyi."

Nicole kahkaha attı ve ağladı, bu hiç kolay değildi. Sonra hıçkırdı.

"Her şey nasıl böyle karmaşık hale geldi?" diye sordu, sesinin acınası çıktığını biliyordu.

"Karmaşık değil."

"Benim olmasını istediğim gibi değil. Bazıları iyi. Burada ve Wyatt'la birlikte olmana memnunum ama Jesse'yle olanlar? Bir felaket."

"O zaman düzelt."

Nicole başını iki yana salladı. "Özür bile dilemedi."

"Kelimeleri duymaya mecbur musun?"

"Sen olmaz mıydın?"

Claire içini çekti. "Muhtemelen olurum."

"Allak bullak oldum."

"Olma. Birisiyle tanışacaksın. Harika biriyle."

Nicole sahte de olsa mutlu iyi haberini onunla henüz paylaşmadığını fark etti.

“Biriyle çıkıyorum,” dedi. “Gerçekten harika biri. Benim için üzülmene gerek yok.”

“Senin için üzülmüyorum.” Claire kafası karışmış göründü. “Biriyle mi çıkıyorsun?”

“Muhtemelen. Erkekler beni çekici buluyor.”

“Bulduklarını biliyorum. Birisiyle görüşmeye hazır olduğunu bilmiyordum. Bu harika.”

Nicole hâlâ ağlamaklı ve üzgün hissediyordu, şimdi de savunmacıydı. “O harika. Yakışıklı ve eğlenceli, dehşet bir vücudu var. Lisede futbol öğretiyor ve eskiden profesyonel olarak oynuyormuş. Adı Eric Hawkins. Hawk.”

Claire, “Biriyle mi çıkıyorsun?” diye tekrarladı. “Ve bana söylemedin mi?”

“Meşguldüm. Futbol takımıyla ilgilendim. Birkaç maça gittim, maç görüntülerini izlerken onlara tatlı götürdüm ve Hawk’la çıkmaya başladık.” Nicole, Claire’e daha önce bir şey söylemediği için biraz suçlu hissetti. “Sana söyleyecektim.”

“Ne zaman?”

“Yakında.”

İronik bir şekilde, Hawk’la ilişkisine başlama sebebi dünyaya iyi olduğunu kanıtlama çabasıydı. Eğer kendisi söylemezse dünyanın öğrenmesi zordu.

Claire, “Yani ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu.

“Hı hı.” Nicole doğruyu söylüyordu. Hawk’tan hoşlanıyordu. İyi bir adamdı. Ondan en çok yatakta hoşlanıyordu ama bunu paylaşacak değildi.

“Senin adına gerçekten mutluyum.”

“Sesin mutlu gelmiyor.”

“Sadece şaşırdım. Yakınlaştığımızı sanıyordum. Bunu benimle paylaşacağını düşünmüştüm.”

Nicole irkildi. "Amacım seni habersiz bırakmak falan değildi."
"Biliyorum. Sorun değil."

Claire hızlıca konuştu, bu da sorun *olduğunu* gösteriyordu.

Tam da Nicole'ün ihtiyacı olan şeydi, başka bir berbat olmuş ilişki.
"Gerçekten üzgünüm. Lütfen bana kızma."

"Kızmiyorum. Yemin ederim."

"Sana inandığımdan emin değilim."

"İnanmalısın. Dışarı çıkmalıyız," dedi Claire. "Dördümüz."

"Futbol sezonu olduğu için Hawk'ın zamanı biraz kısıtlı oluyor ama onunla konuşacağım." Ailesiyle akşam yemeği anlaşmanın parçası mıydı? Önemli miydi? Kız kardeşiyle ilişkisini mahvetmek istemiyordu.

Claire, "Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

"Wyatt'la ikiniz ondan gerçekten hoşlanacaksınız."

Nicole o konuda ciddiymi. Hawk'ın onlarla gayet iyi anlaşacağından emindi. Birlikte geçirecekleri zamanın gerçek olmaması çok kötüydü. Sadece bir oyundu ve sezon bittiğinde, hepsi sona erecekti.

"Ne düşünüyorsun?" Brittany bir kaşık uzatarak sordu. Tavuk ve erişte pişiriyordu, aslına bakılırsa oldukça iyiydi.

Nicole yutarken başıyla onayladı. "Bu işi kavırıyorsun."

"Pişirmeyi mi? Eğlenceli ama her gün yapmam gerekmiyor. Babamla konuştum ve eğer dışarıda fazladan yarım saat kalmama izin verirse haftada bir yapacağımı söyledim."

"İlginç bir pazarlık. O ne dedi?"

Yüzünü buruşturdu. "Uzun bir süre boyunca kahkaha attıktan sonra, pişirdiğim yemeklerin o kadar güzel olmadığını ama iyi bir deneme olduğunu söyledi."

Nicole gülümsemesini bastırdı. "Numarayı yemedi, ha?"

“Hayır ve bu gerçekten canımı sıkıyor. Bence harika bir anlaşılmaydı.” Mikseri tekrar çalıştırdı. “Akşam yemeğinde biraz şarap içmemize aldırılmazsın, değil mi? Yani araba süreceksin falan değiliz ya.”

Nicole göziünü bile kırpmadı. “Aldırırım, hem de çok. Daha on sekiz bile değilsin. Alkol alabilme yaşı yirmi bir.”

“Bazen gerçekten ebeveyn gibi davranıyorsun.”

“Bazen gerçekten yaramaz bir yumurcak oluyorsun.”

Brittany sırttı. “Biliyorum ama denemek zorundaydım. Bu onur meselesi gibi bir şey.”

“Buna öyle mi diyoruz?”

Nicole gençleri tek başına bıraktı ve üst kata çıktı. Seslerini mırıltı şeklinde duyabiliyordu, sonra çok uzun bir sessizlik oldu. Tavuk ve erişte güzel olmuştu ama o kadar da iyi değildi.

Sheila'ya dönüp, “Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu. Köpek onu yatak odasına kadar takip etmiş ve yatağın üzerine kıvrılmıştı. Sheila cevap vermediğinde Nicole telefonu kavradı.

Hawk cevap verdiğinde ona, “Onları ne kadar yakından izlemem lazım?” diye sordu.

“Neredesin?”

“Yatak odamda. Alt katta yemek yiyorlar ama çok sessizler.”

“Ne kadar zamandır?”

“On beş dakikadır.”

“Hemen oraya geliyorum.”

Otuz dakika sonra Meksika yemeği paketleriyle birlikte geldi. Brittany babasına kötü kötü baktı.

“Bu benim özel yemeğim.”

“Hı hı. Biz mutfakta olacağız.”

“Şaperona ihtiyacım yok.”

Hawk yalnızca öpücük sesleri çıkardı, sonra da mutfığa girdi. Nicole pencerenin kenarındaki ufak masayı hazırladıktan sonra iki bira açtı.

Genç kadın, "Neye kalkışabilecekleri konusunda mı gerginsin?" diye sordu.

"Biraz. Raoul'un yaşında olduğum zamanı hatırlıyorum. Belaya bulaşmayı biliyorum." Nicole'e bir tabak uzattı. "Köpek almışsın."

"Sheila. Raoul'un köpeği."

"Senin yanında çok vakit geçiriyor."

Bu doğrudu. Sheila evin her tarafında onu takip ediyor gibiydi. "Alışverişi benim yaptığımı biliyor ve buna saygı duyuyor."

"Köpekleri severim. Onlarla birlikte büyüdüm. Serena onlardan hiç hoşlanmadı, o yüzden almadık."

"Sheila'nın yavruları olacak. İstersen alabilirsin."

"Ben büyük köpeklerden hoşlanırım."

"Babanın kim olduğunu bilmiyoruz. Yavrular kocaman olabilir."

Hawk Sheila'yı inceledi. "Köpeğin iyiliği için, umarım öyle olmaz."

Nicole dikkatini köpeğin üzerinde tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, aslında gerçekten bakmak istediği kişi Hawk'tı.

Adam sıradan bir şekilde kot pantolon ve tişört giymişti ama bu çekiciliğini azaltmamıştı. Her zamanki gibi kıyafetlerinin içini dolduruyor ve iyi görünmelerini sağlıyordu. Bir atletin zahmetsiz zarafetiyle hareket ediyordu ve adamı izlemek, Nicole'e ona dayanarak hareket ettiğini, adamın da ona dayanarak hareket edişini hatırlamasına sebep oluyordu.

"Raoul'la işler nasıl gidiyor?" diye sordu Nicole'e. "Genç bir çocukla yaşamak?"

"İyi. İşleri kolaylaştırıyor. Sessiz, düzenli, yemeklerimi içine çekiyor. Sıkı çalışıyor. Zor zaman geçirmiş ve bunu yoluna koyuyor. Buna saygı duyayım. Keşke kız kardeşim de ona biraz benzeseydi."

“Piyano çalan mı?”

“Hayır, küçük kız kardeşim. Jesse. Raoul’la alakası yok. Hatalı mı doğdu, yoksa öylece mi oluverdi çözemiyorum.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi iki. Liseyi güçlükde bitirdi. Sürekli partilere giderdi, sonra erkekleri keşfetti. Sürekli hamile kalacağından korkuyordum. Fırça atmayı, rüşvet vermeyi, sert sevgiyi, affetmeyi denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Yirmi beşine bastığında pastanenin yarısında hakkı olacak ve bu ikimiz için de tam anlamıyla bir kâbus olacak. İşle ilgili değil, o yüzden şimdiden hakkını satın almak için para biriktiriyorum.”

Durdu ve bir patates kızartması aldı. “Konuyu değiştirmeliyiz.”

“Niye?”

“Jesse eğlenceli değildir, ne onunla yaşamak ne de onunla ilgili konuşmak.”

“Başa bela olmuş gibi geliyor.”

Hawk’ın bildiğinden daha çok.

“Şimdi nerede yaşıyor?” diye sordu.

“Üniversite bölgesindeki bir yerde. Daha önce bir işte çalışmadı, pastane hariç ve o sayılmaz. Eğer aileden olmasaydı birkaç defa kovulmuştu. Olay şu ki nerede hata yaptığımı ya da olanları düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bazı sorunlar çözülemez.”

Nicole bunun doğru olabileceğini bilse bile inanmak istemedi.

Drew ve Jesse’yi Hawk’a söyleme fikrini düşündü, sonra aşagılanmaya katlanamayacağına karar verdi. “O benim kız kardeşim. Onu resmen ben yetiştirdim. Sanırım kötü bir iş çıkardım.”

Hawk masanın üzerinden uzandı ve eline dokundu. “Seni iş başındayken gördüm. Mümkün değil.”

“Sen beni iyi günlerimde gördün. Tam bir sürtük olabiliyorum.”

“Brittany’ye hiç kızmadığımı mı sanıyorsun?”

“Kızınla ilişkin hakkında oldukça kendini beğenmişsin.”

Kahkaha attı. “Bazen. İyi bir çocuk. Elinden gelenin en iyisini yaparsın ve sonra onları bırakırsın.”

“Bu bir koç yorumu mu?”

“Futbol hayattır.”

“Benim dünyamda değil.”

“Herkesin dünyasında.”

Bu Nicole’ü gülümsetti.

Hawk, “Benimle birlikte eve dönmek ister misin?” diye sordu, bakışı yoğundu.

Aniden Nicole hiç aç değildi. “Tabii. Onları yalnız bırakmak sorun değil mi?”

Hawk kaşlarını çatı, sonra oturma odasına doğru bakış attı. Nicole adamın kafasının içinde süren çatışmayı resmen duyabiliyordu. Hangi taraf kazanacaktı? Sorumluluk sahibi baba mı, yoksa seks kediciğiyle biraz zaman geçirmekle ilgili adam mı?

Hawk, “Lanet olsun,” diye homurdandı.

Nicole çatalını eline aldı. “Babalık kazanır.”

“Bu berbat.”

“Bir de bana sor.”

Ama Nicole o kadar da üzgün değildi. Evet, Hawk’a bu kadar yakın olmak ve onunla birlikte olamayacak durumda olmak hayal kırıklığına uğraticıydı. Fakat iyi haber, Hawk genç kadının gerçekten hoşlandığı ve saygı duyduğu bir yanını göstermişti. Drew’un yol açtığı felaketten sonra, Nicole iyi bir adam heyecanını takdir edebilirdi. Elbette iş onun hayatına gelince iyi adam sadece onunla ilişkisi varmış gibi davranırdı.

ONUNCU BÖLÜM

NICOLE KAPKEKLERİ ALDI ve geniş, pembe bir kutunun içine yerleştirdi. Bu sabah erken saatlerde sesi çaresiz gelen bir anneden özel bir sipariş almıştı, kocası üç yaşındaki çocuklarının doğum günü partisi için sipariş verme işinde çuvallamıştı.

Şimdi Nicole neon pembeden kreması ve parıltılı şeker süslemeleri olan çikolata kapkekleri dikkatle yerleştiriyordu. Birkaç dakika içinde bezgin anne onları almak için gelecek ve en azından gününün bu kısmı iyi gittiği için rahatlayacaktı. Tamam, yani roket bilimi değildi. Ama birinin daha iyi hissetmesini sağlayabiliyordu, en azından şu an için.

Kutuyu dikkatle kapladı ve ön tarafa götürdükten sonra, plastik eldivenlerini çıkarıp çöpe attı. Maggie arkaya açılan sallanan kapılardan birini itti.

Nicole'ün bakışıyla fazla buluşmadan, "Seni görmek isteyen biri var," dedi.

"Benim görmek istediğim biri mi?" diye sordu, midesi düğüm düğümdü. Arka taraftan gelecek pek fazla insan yoktu.

"Muhtemelen hayır."

Nicole kendini Jesse'yle bir başka kavga için hazırladı. Kız kardeşi pastanenin yarısının ederi kadar parayı almaya kararlıydı. Jesse geleceğini bir kenara atabilsin diye işlerini bırakacak değildi. Yasal olarak, yirmi beş yaşına basana kadar hiçbir şey yapamazdı ve Nicole kız kardeşi tam olarak o yaşa gelene kadar direnmeyi planlıyordu.

Jesse ofisinde duruyordu. Nicole bir saniye için ona baktı, öfke ve hüznü birlikte pişmanlık ve terk edilmişlik hissediyordu. Jesse'nin düşündüğünün aksine, Nicole onu hep sevmiştı ve onun için en iyisini istemişti. Aralarında sadece altı yaş vardı. Daha yakın olabilirlerdi.

Nicole yanlış giden birçok şey için suçlanacak kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Jesse'nin sorumluluğu ona verildiğinde çok küçüktü fakat olan oydu.

Jesse döndü ve onu gördü. "Düşündüğün şey değil," diye başladı. "Pastaneden konuşmak için burada değilim."

"Tamam. Paraya mı ihtiyacın var?"

Jesse gözlerini devirdi. "Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bu tarz bir bilgi seni en azından otuz saniyeliğine sessiz tutmalı."

Nicole ağzını açtı, sonra kapadı. Kavga etmekten ve canının yanmasından öyle yorulmuştu ki.

Nicole ona niçin orada olduğunu sormadan Jesse, "Ben gidiyorum," dedi. "Burada hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim. Düzeltmeyeceğim. Artık kötü kadın olmak istemiyorum, o yüzden gideceğim."

Nicole, "Kaçacaksın," diye bağırđı, Jesse'nin gitmeye gönüllü olması yüzünden öfkelenmişti. "Sorumluluklarını görmezden geleceksin."

"Ne sorumluluğu?" Jesse soruyu sorarken sesi keskindi. "Beni evinde istemiyorsun ve burada istemediğine de yüzde yüz eminim."

"Bu doğru değil. Burada olmanı istiyorum. Ortak olabiliriz."

"Ortak olmaktan kastın her şeyi tam olarak senin söylediğin şekilde yapmam. Hayatımı donutların üzerine şeker serperek geçirmek istemiyorum."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Jesse arkasını döndü. "Bilmiyorum."

Mükemmel. Sadece mükemmel. "Dur tahmin edeyim. Kendini bulmak için kaçıyorsun. Pekâlâ, tahmin et ne olacak? Sorunların seninle birlikte gidecek. Bavullarının arasına sızacak ve onları boşaltmak için açtığında evine girecekler. Sonuçlardan kaçamazsın, Jesse. Burada kalıp çözmeye çalışsan daha iyi."

"Hayır. Benim için gitme zamanı. Hiç büyümeyeceğimle ilgili şikâyet edip duruyorsun. Belki bu, beni büyümeye zorlar. Ya kendi kendime başaracağım ya da kendi başıma başarısız olacağım."

Nicole çılglık atmak istedi. "Gidemezsin. Hamilesin. Kendini nasıl geçindireceksin?"

"Bu senin sorunun değil."

Sinir bozucu demişken. Jesse gerçekten de düzgün bir iş bula-bileceğini, sağlık sigortası alabileceğini, bir bebek doğurup onu tek başına büyütebileceğini düşünüyor muydu? Hayatında hiç sorumluluk sahibi olmamıştı. Para konusunda korkunçtu, söz konusu iş olunca miskindi ve Drew'la yatmasının hata olduğunu kabul etmeye bile tamamen gönülsüzdü. Resmen bir felaketin tarifiydi.

"Geri döndüğünde benim sorunum olacak ve döneceğini ikimiz de biliyoruz."

Jesse uzun bir süre boyunca ona baktı. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünüyorsun. Kim olduğumu bildiğini sanıyorsun ama yanıyorsun. Hiçbir şeyi bilmiyorsun. Artık seninle kavgaya etmeyeceğim Nicole. Seni daha fazla hayal kırıklığına uğratabilirim. Canımı çok acıtıyor. Buna inanmıyorsun ama bu doğru. Olayların böyle olmasını asla istemedim. Lütfen beni bulmaya çalışma."

Bununla birlikte döndü ve dışarı çıktı.

Nicole onun gidişini izledi. Bir parçası Jesse'nin arkasından koşup kalması için ısrar etmek istedi. Diğer parçası belki birkaç ay tek başına kalması Jesse'nin olgunlaşmasına yardım eder diye düşündü. Kız kardeşinin geri döneceğinden şüphesi yoktu. Korkmuş, çaresiz

ve beş kurusuz döneceğinden de şüphesi yoktu. Hamile olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve Nicole onu evine alacaktı çünkü aileler bunu yapardı. Ama o zamana kadar, belki Jesse birkaç ders öğrenebilirdi.

O yüzden gitmesine izin verdi ve kendine bunun yapılacak doğru şey olduğunu söyledi. Bunu düşünürken mide bulantısıyla savaşa bile...

Futbol maçından sonra, Nicole kalabalığın geri kalanıyla birlikte park alanına çıktı. Kendini öncekine göre daha iyi hissetti ama bütün gün etrafını saran kara buluttan sıyrılamıyor gibiydi.

Arabasının yanında durdu, Hawk'ın pizzacıya götürmesi için ona birkaç çocuk göndereceğini biliyordu. Orada durmuş kendini Hawaii pizzasıyla doldurursa daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğini merak ediyordu ki uzun boylu, kıvrımlı, güzel bir kadın ona doğru yürüdü.

Yüzü bir dergi kapağında olacak kadar mükemmel olan kadın, "Affedersiniz," dedi. "Siz Nicole müsünüz?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Diğer annelerden biri bana sizi işaret etti."

Kadının sesindeki şaşkınlık Nicole'ü kıyıya getirdi. Birisinin onunla konuşmasının tek bir sebebi olabilirdi.

"Hawk'la mı çıkıyorsunuz?"

Nicole buna uygun ruh halinde değildi. "Evet, çıkıyorum."

"Gerçekten mi?"

Sesinde yine o ton vardı. Şaşkınlıktan daha fazlasını ifade eden ton. Sanki evrenin bir kanunu ihlal edilmiş gibi çıkan ses.

Kadın Nicole'den çok kendi kendine, "Hawk'ın farklı bir tipi olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Nicole'ün asabiyeti can buldu. Kadının sol eline göz attı ve Idaho'daki her eve emeklilik fonu sağlamaya yetecek kadar büyük bir elmas olduğunu gördü.

"Kendin gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu Nicole. "Üzgünüm. Hawk evli kadınları becermiyor. Bunun benim için oldukça muhteşem olduğunu söylemek zorundayım. Ben bekâрім. Ve evet, çıkıyoruz. Ne pahasına olursa olsun çünkü gerçekten bilmek istediğin şeyin ne olduğunu biliyorum, seks harika. Cidden. O resmen bir tanrı. Altı eyalette yasal olmayan şeyleri yapıyoruz. Sadece yıldızları görmüyorum, resmen kara deliğin içine düşüyorum ve tatminden oluşan bir gezegene iniyorum. Zevkten oluşan başka bir düzleme."

Kadın zorlukla yutkundu, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Eminim ama meraklıydın. Şimdi olmana gerek kalmadı."

Nicole dış kapıda beklemeyi düşünerek döndüğünde uzun, sert ve kash bir şeye çarptı. İrkildikten sonra Hawk'a baktı.

"Ne kadarını duydun?"

Hawk sırttı. "Tanrı kısmı hoşuma gitti. Harika bir tanrı olurdum."

Nicole inledi, sonra diğer kadının gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Kadın sinirimi bozdu. Kendisi neredeyse kahrolası şekilde mükemmel olduğu için benim seninle çıkamayacağımdan o kadar emindi ki. Bir şey yapmam gerekiyordu."

Hawk uzandı ve onun yüzüne dokundu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Berbat bir gün geçirdim."

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Hawk çenesini avuçladı. "Konuşmak ister misin?"

Nicole içini çekti, adamın ona dokunmasından hoşlanıyordu. "Belki. Sadece aile meselesi."

"Ben de aile adamıyım."

“Küçük kız kardeşimi, Jesse. Bugün pastaneye geldi ve şehirden ayrıldığını söyledi. Her zaman hayal kırıklığı olmaktan yoruldu, o yüzden kaçıyor. Davranışımı gerçekten değiştirebilmeye çalışmasını Tanrı yasaklamış. Bu mümkün değil. Gitmek istedi ve onu durdurup durdurmamam gerektiğini bilemedim. Bir tarafım bir ders alması gerektiğini söylüyor. Belki kendi başına olmak bunu yapar.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi iki.”

“Çocuk değil.”

“Aslında, bir bakıma öyle. Asla bir şey için sorumluluk almadı. Ve şimdi de hamile.” Nicole derin bir soluk aldıktan sonra Hawk’a baktı. “Drew’la ayrılmamızın sebebi o. Drew’la daha önce ayrılmamız gerekmediğinden değil tabii. Tam bir pislikti. Drew’u Jesse’yle birlikte yatakta buldum.”

Hawk’ın gözleri karardı ve küfretti. “Üzgünüm.”

“Ben de öyle. Berbat bir şoktu. Drew bundan sıyrılmaya çalıştı ama bittiğini biliyordum. Jesse’nin ihaneti onunkinden daha kötü hissettirdi, bu da gerekeni söylüyor.”

“Güya ailene güvenebilmen gerekiyor.”

Adamın sözleri ağlamak istemesine sebep oldu ama güçlü olmaya kararlıydı.

“O kadar öfkeliydim ve canım yanmıştı ki,” diye itiraf etti. “Evlendikten sonra Jesse’nin bizimle birlikte yaşaması için ısrar eden bendim. Küçük kız kardeşimi kovacak halim yoktu. Sanırım adamakıllı düşünmem gerekiyordu.”

“Sen doğru olanı yaptın.”

“Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.” Hawk’a doğruyu söylemekten nefret edeceğini düşünmüştü ama şaşırtıcı şekilde kolaydı. Belki de onu yargılamadan dinliyor görüldüğü içindi. “Aslında çok daha karmaşık. Hamile ve Drew’un bebeği olma ihtimali var.”

“O biliyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok ve ona söyleyen kişi ben olmayacağım. Bu Jesse’nin sorunu.” Hawk’a doğru eğildi. Hawk kolunu ona doladı. “Jesse’nin yalnız ve hamile olmasından endişeleniyorum. Tüm yaptıklarından ve davranışlarından sonra hâlâ endişeleniyorum.”

“Çünkü sen iyi bir ablasın.”

“Ya da tam bir gerzeğim. Tam yazı turalık.”

“Hayır, değil. Gitmesine izin verecek misin?”

“Şimdilik. Geri döneceğini biliyorum. Kendi başının çaresine bakabilmesinin yolu yok. Bir bebek gelirken yapamaz. Belki gerçek dünyada birkaç ay kalmak olgunlaşmasına yardım eder.”

Gözlerini yumdu ve adamın kokusunu içine çekti. “Asıl sorun, bir parçam gitmesini istemiyor. Endişelenmemek elimde değil. Ne kadar çılgınca değil mi? Gerçek dünya tarafından suratına bir tokat atılacak olmasına minnettar olmamalı mıyım?”

“Onu seviyorsun.”

“Biliyorum ama bazen ondan nefret ediyorum.”

“Anlaşılabilir. Ama daha çok seviyorsun. O senin kardeşin.”

Nicole başını sallayarak onayladı. Her zaman bir aile sahibi olmak istese de, zaten sahip olduğu bir kişiyle başa çıkamaması ne kadar da komikti.

Hawk tepesine bir öpücük kondurdu. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Seks iyi olurdu.”

Adam kıkır kıkır güldü. “Katlıyorum ama park alanlarında yapmak pek tarzım değildir. Pizzaya ne dersin?”

“İkinci tercihime yakın bile değil ama kabul edeceğim.”

“Başka bir şey?”

“Diğer kız kardeşim ve nişanlısıyla birlikte akşam yemeği yemeyi kabul edebilirsin.”

“Tamamdır.”

Nicole geriye bir adım attı ve ona baktı. "Gerçekten mi?"

Hawk onu öptü, ağzı genç kadının dudakları üzerinde oyalanıyordu. "Gerçekten."

"Wyatt'la yıllar önce tanıştım." Eve giden yolda yürürken Nicole Hawk'la konuştu. "Bir sipariş için pastaneye geldi ve konuşmaya başladık."

Hawk bunun kulağa gelişinden hoşlanmadı. "Çıktınız."

Nicole kahkaha attı. "Denedik. Teorik olarak, birbirimiz için mükemmeliz. O yüzden birkaç defa çıktık ama tam bir felaket oldu. Bizim kaderimizde arkadaş olmak vardı. Sonra birkaç ay önce Claire buraya taşındı ve Wyatt ona deli gibi âşık oldu. Ve bu iyi. Hayatında birine ihtiyacı var."

Nicole zile uzandı. "Wyatt'ın önceki evliliğinden bir kızı var. Amy. Bu akşam bir kız arkadaşında. Bir dahaki sefere onunla tanışırsın. Çok tatlı ve ona bayılıyorum."

Hawk başka bir soru sormadan kapı açıldı. Nicole'e fazlasıyla benzeyen bir kadın gülümsedi.

"Geldiniz. Barbekü yapıyoruz, tabii bu pek iyi bir fikir olmaya bilir. Erkekler ve ateş. Birbirlerinin içindeki en kötüyü çıkarmaya yatkınlar. Ben Claire," dedi elini uzatarak. "Sen Hawk olmalısın."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle."

Kardeşine bakıp kaşlarını havaya kaldırdı. Hawk bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Nicole'ü evin içinde takip etti. Arka bahçeye doğru yürürlerken, Nicole müteahhit olan Wyatt'ın eve yapmış olduğu özel dokunuşları gösterdi.

Nicole elini kapının çerçevesinde gezdirirken, "Marangozluk işi harika değil mi?" dedi. "En iyi ekibe sahip. Benim evimi tekrar

tasarladı. Eski bir yer, o yüzden bir sürü ufak oda vardı. Genişletti ve mutfağı yeniden yaptı.”

O dakikaya kadar Hawk Nicole'ün evinden hoşlanmıştı. Rahat ve samimi olduğunu düşünmüştü. Aniden oraya bir daha hiç gitmek istemedi.

Verandaya çıktılar. Büyüktü, arduaz bir zemin ve tahta bir çatısı vardı. Gömme barbekü geniş ve passızdı. Hawk'ta daha büyüğü vardı, fazla kullandığından değildi. Yazları işinin yoğun olduğu zamandı.

Nicole, “Hawk, bu Wyatt,” dedi.

Hawk ve diğer adam birbirlerine baktı. Wyatt neredeyse Hawk'la aynı boydaydı ama on kilo kas kadar daha hafifti. Hawk onu alt edebileceğini biliyordu.

El sıkıştılar ve Wyatt ona bir bira uzattı. Kadınlar eve geri döndü.

Wyatt barbekünün yanındaki kâğıda sarılı paketi işaret ederek, “Biftek iyi mi?” diye sordu.

“Tabii. Biftekten sorun çıkmaz.”

“Güzel. Claire bana lisede futbol koçu olduğunu anlatıyordu.”

“Beş yıldır yapıyorum.”

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Düşündüğümünden daha çok. Amerikan futbolu kazanmaktan çok daha fazlasıyla ilgili. Çocukların büyüdüğünü ve gerçek dünyaya çıktıklarını izlemekten hoşlanıyorum.”

Wyatt'ın bakışı sabitti, sanki Hawk'ı değerlendiriyordu. Hawk gözünü kırpmadı. Diğer adamın bulabileceği şeylerden korkmadı. Saklayacak bir şeyi yoktu.

“Eskiden profesyonel futbol oynayışını izlerdim,” dedi en sonunda. “Kariyerinin zirvesinde bıraktın.”

“Karıma kanser teşhisi konulmuştu. Fazla zamanı yoktu ve kızımız daha on ikisindeydi. Ülkeyi uçarak dolaşıp futbol oynamak o son haftaları boşa harcamak gibi göründü. O öldükten sonra kızımın etrafında olmam gerekiyordu. Şimdi son sınıfta.”

“Hiç pişman oldun mu”

“Hayır.”

Hanımlar geri döndü. Hawk Nicole’ün kendisine doğru yürüyüşünü izledi ve içinde bir kıpırtı hissetti. Onun hareket edişini izlemekten hoşlanıyordu. Nicole ne kadar güzel ya da ne kadar seksi olduğunun farkında değildi ve eğer ona söylemeye çalışsaydı bile Hawk’a inanmazdı.

“Salata ve sarımsaklı ekmek getirdik ve Claire tatlı olarak bir turta yaptı,” dedi Nicole. “Sürekli içindeki pastacıyı bulmaya çalışıyor.”

“Buldum,” dedi Claire. “Turta yeni olayım. Etkileneceksiniz.”

Nicole sırtıttı. “Claire piyano çalar.”

Hawk kız kardeşlerin sataşmalarından hoşlanarak, “Duydum,” dedi.

“Yüksek talepleri olan, çok ünlü ve çok şımarık bir solist olduğumu bilmen gerektiğini söyleyeyim. Benimle aynı masada yemene izin vereceğim için şanslısın.”

“Seattle’a ilk geldiğinde nasıl çamaşır yıkadığını bile bilmiyordu.”

Claire gözlerini kırptı. “Ellerimi korumak zorundaydım. Ev işi bana yakışmıyor.”

Wyatt, “Onunla uğraşmayı bırak,” dedi. “Utanç verici geçmişisi olan tek kişi o değil.”

Hawk Nicole’e baktı. “Sırların mı var?”

“Hayır. Sana her şeyi anlattım.”

Claire başını yana eğdi. “Emin misin? Dört yaşındayken günün çoğunu piyano pratiği yaparak geçirirdim. Nicole de stüdyonun dışında oturup tencereleri birbirine çarpardı. Aynı anda bana eşlik etme ve beni yalnızlıktan kurtarma yöntemiydi.”

Nicole kıvrandı. “Tamam, belki ondan bahsetmemiştim.”

Claire kahkaha attı. “Artık sana işkence etmeyi keseceğim. Haydi, Hawk. Wyatt’ın kızı Amy burada değil ama fotoğrafları var. Onları görmen ve ben onu överken dinlemen lazım.”

Claire onu evin içine yönlendirdi. Hawk'ın içinde sadece Amy'den konuşmayacaklarına dair bir his vardı.

Elbette, oturma odasına ulaştıklarında Claire kuyruklu çocuk piyanosunun üzerindeki birkaç fotoğrafı işaret etti, sonra konuştu: "Nicole'le nasıl tanıştınız?"

"Pastanede." Wyatt'la da öyle tanışmıştı, diye düşünürken Hawk'ın iyi ruh hali soluyordu.

"İyi bir adam gibi görünüyorsun ki bu harika. Ama Nicole özel. Kimsenin onu üzmesini istemiyorum."

Yani Claire onların anlaşmalarını bilmiyordu. Nicole'ün kendisine teklifte bulunmasının nedenlerinden biri kız kardeşinin endişesi miydi?

"Onu incitmeyeceğim."

Claire onayladı. "Amacının bu olduğunu düşünmüyorum ama zorlu bir evlilikten yeni çıkıyor."

"Drew'u biliyorum."

"Sana anlattı mı?"

"Drew'u ve neler olduğunu."

"Ah. Tamam. O zaman niçin endişelendiğimi biliyorsun. Wyatt o konuda berbat hissediyor. Onları asla tanıştırmamalıydı. Ama Drew'un ailesi, o yüzden kaçınılmazdı."

"Wyatt ve Drew kardeş mi?" Nicole hikâyenin o kısmını atlamıştı.

"Üvey kardeşler. Drew biraz felakettir."

Hawk kendini sohbetten soyutladı. Aniden bir şeye ya da birine yumruk atma isteği duymuştu. Aklına Wyatt geldi. Herif özel bir şey yaptığından değildi. Sadece Hawk'ın canını sıkıyordu. Drew'u da iyi bir dayak için kullanabilirdi. Hawk'ın hoşuna giderdi. Bir şeyler doğru değildi. Bir şeyler...

Hawk sessizce küfretti. İçindeki o dırdırcı, rahatsız edici hissin bir adı vardı. Kıskançlık. Wyatt'ı ve hatta belki de Drew'u kıskanıyordu. Bu kahrolası şey de neydi? Kıskanacak kadar önemsememeliydi. Neyi kıskanacaktı ki? Nicole onunla birlikteydi. Sayılırdı.

Gerçekten çıkmıyorlardı. Bir anlaşmaları vardı. Hawk için işe yaraması gereken bir anlaşmaydı. Yine de, Wyatt'ın Nicole'ü iyi tanımasından ya da Drew'un onunla evlenmiş olmasından hoşlanmadı. Daha da kötüsü, nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Nicole gece yarısından kısa süre sonra eve girdi. Kız kardeşi, Wyatt ve Hawk'la akşam umduğundan daha iyi gitmişti. Hawk biraz sessizdi ama iyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyordu. Vakit geçirmek, kahkaha atmak ve insanların gözünde acıma görmekten endişelenmemek iyi hissettirmişti.

Sheila kanepedeki yerinden başını kaldırıp baktı ve gerindi, sonra da selamlarcasına kuyruğunu salladı. Nicole kaşlarını çatı. Köpek hep Raoul'la uyurdu. Yani eğer köpek aşağıdaysa, Raoul neredeydi?

Nicole üst kata çıktı. Raoul'un yatak odasının kapısı açık duruyordu ve oda boştu. Saatine baktı. Çocuk gecikmişti. Şimdi ne yapacaktı?

Birçok gece uyanık kalarak kız kardeşini beklemişti, o yüzden zaman öldürmek için ne yapacağını biliyordu. Bilmediği şey durumla nasıl baş edeceğiydi. Teknik olarak Raoul bir yetişkindi. Ona saat on bire kadar evde ol ya da geç kalacaksan haber ver dese bile, çocuğun dinlemek zorunda olduğundan emin değildi. 'Benim çatımın altında yaşıyorsun' kartını oynayabilirdi ama bu garip hissettirdi.

Alt kata geri dönüp Sheila'nın çıkmasına izin verdikten sonra mesajlarını kontrol etti. Hiç mesaj yoktu. Harika.

Yatağa gitmeyi düşündü ama uyuyamayacağını biliyordu, o yüzden bir film seçti ve DVD oynatıcıya yerleştirdi. Sheila içeri geri döndü ve kanepede birbirlerine sokuldular. Otuz dakika kadar sonra, Raoul'un arabasının park ettiğini duydu.

Genç adam kapıdan girdiği anda, "Geciktin," diye duyurdu. "Araman gerekiyordu. Endişelenmekten hoşlanmıyorum. Ve bana yapmanımı söyleme. Artık burada yaşıyorsun. Ev endişeleriyle birlikte geliyor."

Tüm bunları söylemeyi beklemiyordu. Önce onun konuşmasına izin vermesi gerekiyordu.

Fakat Raoul, Jesse'nin yapacağı gibi öfkelenmek ya da savunmaya geçmek yerine, gülümsedi.

"Beklemişsin."

"Herhalde. Ne düşündün? Öylece uyumaya gideceğimi, bir kere bile bedenini kırık, kanlı bir halde yol kenarında hayal etmeyeceğimi mi?"

"Endişelendin mi?"

"Evet ve bu konuda sesin o kadar mutlu çıkmaya mecbur değil." Raoul gülümsemeyi kesemiyor gibiydi. Nicole bunu gerçekten sinir bozucu buluyordu.

"Üzgünüm. Aradım."

"Hiç mesaj yoktu."

"Bir tane bıraktım. Cep telefonuna."

Onun... "Ah," dedi biraz aptal gibi hissederek. "Sadece evi kontrol ettim." Çantasını alıp cep telefonunu çıkardı. "Kapalı. Kontrol etmeyi düşünmedim." Telefonu açıp bekledi. Elbette ekranda zarf simgesi belirdi ve telefon bipledi.

"Bir partideydim. Birkaç çocuk gerçekten sarhoş oldu. Araba kullanmalarını istemedim, o yüzden onları eve bıraktım. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

"Hayır, benim hatamdı. Cep telefonumu kontrol etmeliydim. Niyetim bağırarak değildi."

"Sorun değil."

"Sorun." Her geçen saniyeyle daha da aptal hissediyordu. "Sinirim bozuldu ve fazla tepki verdim." Muhtemelen Jesse'yle birçok işin yanlış gitme sebebiydi.

"Benim için endişelenmeni seviyorum, Nicole. Daha önce kimse yapmadı."

"Bunu söyleme."

“Niye söylemeyeyim? Bu doğru.”

Ayrıca çok da üzücüydü. “Beni endişelendirecek bir şey yapmamamı tercih ederim. Her zaman endişelenmeye hazır olmam da yeter mi?”

“Evet,” dedi bir sırtışla. “O da iyi. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Raoul basamaklardan çıkmaya başladı. Sheila onun peşinden gitti, sonra yatak odasına kadar onu takip etti. Nicole filmi ve ışıkları kapadı.

Raoul için endişelenmekten nefret etse de, hayatında önemseyeceği biri olmasından memnundu. Bu da ona Jesse’yi düşündürdü ama bu akşam bunları düşünmek istemedi.

Aileler fena bir karmaşa, diye düşündü. O zaman niçin kendi ailesini kurmayı bu kadar çok istiyordu?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NICOLE PAZAR SABAHI erken saatlerde seslerle uyandı. Dönüp saate baktı. Daha yedi bile değildi. Doğrulup oturarak dinledi, Raoul'un bu saatte ve bu kadar gürültülü televizyon açması için içine ne girdiğini merak ediyordu. Hâlâ bir gençti; uyku en kıymetli şeydi.

Ayağa kalkıp sabahlığını aldı. Kapiya yönelirken sesler daha bariz ve anlaşılır oldu. Sanki neredeyse...

"Ah, hayır," diye homurdandı.

Kapiya doğru koşturup çekip açtı. Raoul basamakların tepesinde durmuştu, sahanlığa her kim girmek istiyorsa yolunu kesiyordu. Nicole geçmeye çalışan adamı göremiyordu ama kim olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Sheila Raoul'un yanında durmuş, hırlayan yedi kiloluk hamile bir tüy yumağıydı.

"Kilitleri değiştirmemekle bir hata yaptığımı biliyordum," dedi. Parmaklıklara doğru ilerledi ve yakında eski kocası olacak adama baktı. "Burası artık senin evin değil, Drew. Git buradan."

"Konuşana kadar gitmiyorum. Yine de, artık benden niye saklandığını biliyorum. Bir çocuk mu? Yapabildiğinin en iyisi bu mu, Nicole?"

Raoul, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

“Biz evliydik.”

Drew, “Biz hâlâ evliyiz,” dedi.

“Ayrıldık, boşanıyoruz. Bitti.”

Raoul onayladı, son dikkatini tekrar Drew’a çevirdi. “Gitmen gerekiyor.”

“Hiç sanmıyorum.” Drew Nicole’e baktı. “Bir çocukla olmak eğlenceli mi? Bildiğin şeyleri ona öğretiyor musun?”

Tokat onu hazırlıksız yakaladı ve genç kadın kızardığını hissetti. Fakat ne diyeceğini bilemeden, Raoul Drew’u yakalayıp sahanlığa çıkardı ve sonra kolunu Drew’un boynuna dolayıp onu yerinde tuttu.

“Annen sana hiç görgü kuralı öğretmedi mi?” diye hırladı. “Nicole’le o şekilde konuşmayacaksın.”

Drew saldırganına vurmak için kollarını sallıyordu ve soluk soluğaydı. “Nicole!”

Raoul alçak ve öfkeli sesiyle devam etti: “Nicole saygıyı ve takdiri hak ediyor. Senin öğrenmen gereken bir şey.”

Nicole şovun tadını çıkarırken, Drew’un yüzünden kan çekiliyormuş gibi görünmesinden hoşlanmadı. Raoul’un uğraşması gereken son şey saldırı suçlamasıydı.

Nicole, Raoul’a, “Bana göz kulak olduğun için teşekkürler,” dedi. “Ama şimdi onu bırakman gerekiyor. İkiniz de beni mutfakta bekleyebilirsiniz.”

Raoul, “Mecbur muyum?” diye sordu ve Nicole onun beklemeyi kast etmediğini biliyordu.

“Evet. Bu adil bir dövüş değil.”

Raoul, Drew’u serbest bırakırken hayal kırıklığına uğramış göründü. Drew ileri doğru sendeledi, parmaklıklardan destek alırken nefes almak için soluyordu.

“Seni sürtük,” derken sesi çatallıydı.

“Sanırım konuşmayacağız.”

“Hayır. Bekle.” Boğazını ovaladı. “Konuşmak istiyorum.”

“O zaman benimle alt katta buluş. Ve hiçbir şeye kalkışma. Raoul her zaman sözüme uymaz.”

Onu tehdit etmek için hiçbir sebebi yoktu ama yine de sözcükleri söylemek iyi hissettirdi. Yatak odasına dönerken, muhtemelen çocukçaydı diye düşünüyordu ama aynı zamanda eğlenceliydi.

Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra çabucak giyindi. Drew’la ve ilişkileriyle uğraşmak canını sıkmadı. Nicole onu aşmıştı, onu kız kardeşiyle aynı yatakta bastığında ve onun ihanetinden çok Jesse’nin ihanetiyle kahrolduğunda anlamıştı. Ama söz konusu bir bebek vardı. Ona söylese miydi?

Olası baba olarak, muhtemelen bilmeye hakkı vardı. Fakat zaten Jesse tek başına ayakta kalmaya çalışıyordu. Drew hakkında da endişelenmesine gerek var mıydı?

Nicole konuyu kısaca düşündü, sonra bunun kendisine kalmadığına karar verdi. Eğer Jesse Drew’un bilmesini isteseydi, onu nerede bulacağını biliyordu. Nicole her ne kadar endişelense de, karışmayacaktı.

Mutfığa vardığında Drew ve Raoul’u mutfığın karşı uçlarında, birbirlerine bakar vaziyette buldu. Eğer odanın ortasında bir ağaç olsaydı, ikisi de ağaca işerdi.

Drew’u görmezden geldi ve Raoul’a doğru yürüdü. “Sen dik dik bakmadan onunla konuşmam gerekiyor. Lütfen Sheila’yı yürüyüşe çıkar.”

“Ona güvenmiyorum.”

“Ben de ona güvenmiyorum ama onu alt edebileceğimden epeyce eminim. Bacağım artık daha iyi.”

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. “Yakınlarda olacağım ve cep telefonum da yanımda.”

“Sorun çıkarsa ararım.”

Raoul kilerden köpeğin tasma kayışını aldı ve mutfaktan çıktı. Nicole Drew'a dönmeden önce dış kapının kapandığını duyana kadar bekledi.

"Buraya yine böyle sinsice girerek aklından ne cehennemi geçiriyordun? Son seferinde dersini almadın mı?" Daha önceden de izinsiz girmişti, gecenin köründe ve sarhoş bir halde. Claire birkaç beklenmedik hareket ve topuklu ayakkabıyla hakkından gelmişti. Drew'un yüzünde hâlâ yara izi vardı.

"Seninle konuşmak istedim."

"O zaman telefon kullan."

"O herif kim?"

"Senin endişelenmen gereken biri değil."

"Onunla yatıyor musun?"

"O lisede okuyor, Drew, senin üzerine vazife olduğundan değil tabii. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı, o yüzden burada yaşamasına izin veriyorum. Yakşıksız ilişkiler yaşayan kişi sensin, ben değilim. Kendimi daha iyi hissetmek için kendimden daha genç birilerini kovalamaya ihtiyacım yok."

Drew ona doğru bir adım attı. "Artık kavga etmek istemiyorum. Yeterince zaman geçti. Ne zaman geri dönmeme izin vereceksin?"

Ciddi olamazdı. "Ben oyun oynamıyorum," dedi. "Kızmış gibi davranmıyorum, Drew. Bizim evliliğimiz bitti. Daha başından bir hataydı."

"Öyle söyleme."

"Bu doğru. Niye bana tutunduğunu bilmiyorum ama yapmama-lısın. Birlikte asla iyi olmadık."

Tam o sırada arka kapı açıldı ve Hawk içeri girdi. Koşu şortu ve tişörtünün içinde iri, güçlü ve seksi görünüyordu. Hawk, Drew'u önemsemeyip genç kadına doğru uzun adımlarla yürüdü ve tam dudaklarından öptü.

“Uğrayıp nasılsın diye sorayım dedim,” derken gözlerini Drew’dan hiç çekmedi. “Arkadaşın kim?”

Otomatik olarak, “Eski kocam,” dedi, Hawk’ın burada ne aradığını merak ediyordu. Niye böyle birdenbire çıkıvermişti? Sonra anladı. Raoul aramış olmalıydı.

Hawk onun için endişelenmişti. Bunu bilmek karnının ortasında hoş bir his yarattı.

Nicole Drew’a döndü. “Bu Hawk.”

Hawk sırttı. “Yeni erkek arkadaşı.”

Drew dikleşti. “Biz hâlâ evliyiz.”

Nicole, “Kâğıtları doldurdum,” diyerek ona hatırlattı. “Bir anlaşmaya vardık. Şu anda boşanma işleminin sonuçlanmasını bekliyoruz. Bu evlilik değil.”

“Gitmene izin vermeyeceğim.”

“Seçim şansın yok, Drew. Bitti artık.”

Adam ağlayacak gibi göründü. “Ama benim istediğim şey bu değil.”

Nicole neredeyse onun için üzülebilirdi ama sonra kız kardeşiyle yattığını hatırladı. “En son izinsiz girişinden sonra kilitleri değiştirmeliydim. Bu defa gerçekten yapacağım. Bir daha buraya gelersen uzaklaştırma emri çıkartacağım. Devam etmenin vakti geldi, Drew. Büyümenin zamanı geldi.”

Nicole, Drew’un durumu anlatmaya çalışmak için tartışabileceğini düşündü. Onun yerine dış kapıyı arkasından çarparak gitti. Genç kadın Hawk’a baktı.

Nicole, “Raoul aradı,” dedi.

“Evet. Onu göndereceğine dair bir hisse kapılmış ve herifle yalnız kalmanı istemedi. O gerçekten eski kocan mı?”

Nicole onayladı. “En gururlu anımı değil.”

“Böyle aniden gelivermesini istemiyorum.”

Nicole gülümsedi. “Böyle maço olduğunda hoşuma gidiyor.”

Hawk gülümseyerek karşılık vermedi. “Ben ciddiym, Nicole. Bu herif evinin etrafında dolanıp duramaz. Çakalın teki ve bir şey yapacağını sanmıyorum ama anahtarı olmamalı.”

“Biliyorum. Buraya birini getirebildiğim anda kilitleri değiştireceğim.”

Hawk saatine baktı ve küfretti. “Oyuncularımdan biriyle ve ailesiyle kahvaltıya gitmem gerekiyor. Şimdiden yetenek avcılarından haberler alıyorlar ve olaylarla nasıl baş edecekleri konusunda onlarla konuşacağım.”

Hawk onu tutup yakına çekti ve sertçe öptü. Nicole ona doğru eğilerek dudaklarının üzerindeki dudakların keyfini sürdü. Karıncalanmalar anında başladı.

Hawk onu serbest bıraktığında Nicole, “Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Her zaman. Kimse benim kızıma bulaşamaz.”

Kendine sözlerin hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Bir anlaşmaları vardı, fazlası yoktu. Ama bu, kalbinin biraz kabarmasını ve hayal gücünün eğer gerçek olsaydı nasıl olurdu diye sormasına engel olmadı.

Pazartesi sabahı, Maggie telefonu uzatırken, “Arayan Hawk,” dedi. “Çok güzel bir sesi var.”

Nicole soğuması için dizdiği ekmek somunlarından uzaklaştı. “Evet, öyle.”

“Ve harika bir kıcı var.”

“En iyi özelliklerinden biri.”

“Onu çıplak görmek için hiç şansım var mı?”

Nicole kahkaha attı. “Sanmıyorum.”

“Oyunbozan.”

Nicole telefonu aldı. “Alo?”

“Onu duydum,” dedi Hawk, sesi biraz hırıltılıydı. “Hepsini.”

“Bir hayranın var.”

“Annem olacak kadar yaşlı.”

“Yani bir sürü deneyimle dolu. Takdirinin tadını çıkarmalısın. Onur verici.”

“Rahatsız edici.”

“Koca, kötü futbolcu; ufak tefek, yaşlı bir kadından mı korkuyor?”

“Belki.”

“Yani eğer seni cezalandırmam gerekirse Maggie’yi üzerine mi yollamalıyım?”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?”

Nicole sırttı. “Tabii. Bir konu başlığı seç.”

“Çilingiri aradın mı?”

Hawk onu kontrol ediyordu. Bu tatlı sayılırdı.

“Evet, aradım. Yarın sabah dokuz buçukta evimde olacak.”

“O zamana kadar kilitler değişmeyecek mi?”

“Sanırım Drew’un gözü yirmi dört saat daha uzak kalacak kadar korktu.”

“Muhtemelen.”

“Bunun için mi aradın?” diye sordu. “Çilingiri aradığımdan emin olmak için mi?”

“Evet.”

“Benim için endişelendin mi?”

“Birazcık.”

“Çok tatlısın.”

“Kimseye söyleme. Sertliğimle ilgili bir itibarım var.”

“Sırrın güvende. Hoşça kal.”

“Hoşça kal.”

Hawk telefonu kapadı.

Nicole telefonu bıraktı ve yine pohpohlanmış hissetmeye başladı. Hissettikleri, Hawk'ın etrafındayken dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Basit bir anlaşma olarak başlayan şey, biraz daha karmaşık bir hal alabiliyordu.

Nicole eve vardığında yedi tane fazlasıyla uzun oğlanın üst basamaklarında oturduğunu gördü. Raoul onlarla birlikte değildi; saat beşe kadar futbol antrenmanında olacaktı. O zaman bunlar kimdi?

Arabasını garaja park edip ön tarafa yürüdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

Çocuklar ayağa fırladı. "Evet, hanımefendi. Nicole. Ben Billy. Koç Hawkins okuldan sonra uğramamızı söyledi. Etrafı gözleyip her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız."

Üçünün elinde basket topları vardı. Boylarının uzunluğuna ve etkileyici miktardaki kaslarına rağmen futbol takımıyla olmamalarına bakılırsa, genç kadın spor tercihlerini tahmin edebiliyordu.

"Hawk basketbol koçu değil," dedi.

"Evet, hanımefendi. Ama onu seviyoruz ve ona yardım ettiğimiz için mutluyuz."

"Buraya gelerek mi?"

"Evet hanımefendi."

Hanımefendi olayı gittikçe sinirine dokunmaya başlıyordu. Hawk'ın bunu yapmış olduğuna inanamadı. Koruma ayarlamıştı.

"Tam olarak ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu, bunun komik mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"Sizi bekleyeceğiz, evi kontrol edeceğiz, Raoul gelene kadar burada kalacağız."

"Ama beni tanıımıyorsunuz."

Billy kaşlarını çatı. "Bunun ne önemi olduğunu anlamadım."

İçinde, görevlerini yerine getirmedikleri sürece gitmeyeceklerine dair kötü bir his vardı. Kavga etmektense varlıklarını basitçe kabul etmek daha kolay olacaktı.

“Tamam,” dedi ve ön kapıyı açtı. “Kontrol edin. Hepinizin aç olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden mutfakta yemek hazırlıyor olacağım.”

Billy sırtı. “Teşekkürler. Minnettar kalırız.”

Beş dakika sonra evi kontrol etmiş ve oturma odasında toplanmışlardı. Gençlerin her biri kendini tanıttı ama isimler bulanıklıktan ibaretti. Nicole biraz cips, kola ve kurabiye çıkardı, sonra çalışma odasına çekilip liseyi aradı. Birkaç dakika sonra Hawk telefonu açtı.

“Antrenmanın ortasındayım,” dedi.

“O zaman niçin aradığımda açıyorsun?”

“Seni sakinleştirmem gerekebilir diye düşündüm.”

“Eskiden evli olduğum adama karşı korunmaya ihtiyacım olduğuna dair despot varsayımına kızabileceğim için mi? Bana basketbolcuları gönderdin.”

“Beysbol oyuncularından daha iriler. Drew cüsseden korkan tarzda biri.”

Muhtemelen ama konu o değildi. “Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu.”

“Evine izinsiz girdi.”

“Anahtar kullandı. Kilitleri değiştirtiyorum.”

“Yarına kadar yapamıyorsun. Raoul eve gelene kadar çocuklar kalacak. O zamana kadar sabırlı olabilir misin?”

“Sana sarılısam mı yoksa kafana bir şey mi indirsem bilmiyorum.”

“Niçin beni bağlayıp canının istediğini yapmıyorsun?”

Bu genç kadını gülümsetti. “Tepemi attırıyorsun, Hawk. Bu anlaşmanın parçası değildi.”

“Artık öyle. Senin uyuduğundan emin olduğu bir zamanda sin-sice girmesinden hoşlanmadım. Avantajı ele geçirmek istedi. Buna izin veremem.”

“Beni koruması için bir adama ihtiyacım yok.”

“Güvende olduğunu bilmem gerekiyor.”

Çünkü o böyle bir adamdı. Çünkü o ihtiyacı olan herkese yardım ederdi. Nicole bunu biliyordu. Söylediği şeyle başka hiçbir şey ima etmiyordu. Bunu hatırlaması gerekecekti.

“Kalmalarına izin vereceğim.”

“Güzel.”

“Onlardan kendi başıma kurtulamayacağımdan falan değil,” diye homurdandı.

“Her zaman zarıfsın. Seninle ilgili hoşlandığım şeylerden biri de bu. Bu hafta akşam yemeğine gelmek ister misin?”

Konunun değişimi onu hazırlıksız yakaladı. “Akşam yemeği mi?”

“Benim evimde. Brittany’yle. Sadece üçümüz.”

Nicole ne diyeceğini bilemedi. Onu kendi evine davet etmesi, gerçek bir çift oldukları yalanını sürdürmek için tasarlanmış insan içinde bir randevu değildi. Ashında gerçek bir randevu gibi hissettirdi. Nicole bunu istiyor muydu?

Önceki çarpıntılarını hatırlayarak kendine bunun aptalca bir soru olduğunu söyledi. “Çok isterim.”

“Çarşamba akşamına ne dersin? Ben pişireceğim.”

“Dört gözle bekliyorum.” Belki de beklemesi gerekenden çok daha fazla.

Nicole, Hawk’ın evine saat beş buçuğa yaklaşırken vardı. Hawk ve Brittany, yaşlı ağaçların ve harika mimari detaylı evlerin olduğu eski Seattle yerleşim yerlerinden birinde yaşıyordu. Bahçeler yeşil, verandalar genişti ve kaldırımlara çocukların oyuncakları diziliydi.

Milyonlar değerindeki eski bir NFL oyuncusunu bulmayı beklediğiniz tarzda bir yer değildi.

Sokağa park etti ve ön kapıya yürüdü. Daha kapıyı çalmadan Hawk açiverdi.

Nicole'ü içeri çekerken, "Selam," dedi ve sonra öpmeye başladı.

Nicole gözlerini yumdu ve dudaklarındaki dudakların hissinde kayboldu. Ateş büyüdü, istek cızırdadı, sonra merdivenin basamaklarından gelen sesi duyduğunda isteksizce geri çekildi.

"Sana da selam," demeyi başardı, kızarmadığını umuyordu. "Seni hayal edeceğim yer burası olmazdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir sürü ailenin yer aldığı orta sınıf bir mahallede. Büyük dış kapılar ve fiyatlı arabalar nerede?"

Hawk kahkaha attı. "Benim tarzım değil. İlk imzama attığım ikramiyemle, Serena'yla birlikte burayı satın aldık. Üniversitedeyken yaşadığımız ufak evden sonra, burası bir malikâne gibi göründü. Burada olmak hoşumuza gidiyor. Burası yuvamız."

Brittany girişe dalıverdi. "Selam, Nicole. Nasılsın? Babam yemeği kendisinin yapacağını söyledi ama sadece barbekü yapacak ve bu sayılmaz. Bize salatayı yaptıracak. Evi görmek ister misin?"

Nicole bir sırtmayla, keşke Brittany'nin enerjisinden yararlanıp bir hastaneye güç vermek için kullanabilseler diye düşündü. "Evi görmeyi çok isterim." El çantasını girişteki ufak masanın üzerine bıraktı. "Zanaatkar evleri tarzını severim. Tüm o detaylar ve iç dizaynlarını."

Brittany burnunu kırıştırdı. "Demek istediğin eski. Kendi evime çıktığımda manzaralı bir apartman dairesi istiyorum."

Hawk, "Lüks dairenin parasını nasıl ödemeyi planlıyorsun?" diye sordu.

Brittany ona ışık saçtı. "Sen benim için satın alacaksın babacığım çünkü beni seviyorsun."

Hawk bir cevap homurdandı ama Nicole adamın gözlerindeki eğlenceyi gördü. Hawk sadece hoş değildi, kızıyla harika bir ilişkisi vardı. Onunla ilgili bu özellikten hoşlanıyordu.

Brittany önden giderek, "Burası oturma odası," dedi. "Bütün pervazlar orijinal. Dişli gibi olan pervazlar bile, zaman aralığına göre bu normal değil. Mimarın başka bir evden getirdiğini düşünüyoruz. Belki daha önce kendisine ait olan bir evden."

Nicole sıkışık odaya bakındı. Fazlasıyla büyük, çiçek baskılı kanepele ve her noktadaki dekoratif süslere bakınca dişli pervazların en azı olduğunu düşündü. Genellikle kırsal bölge stilinde olan rahat yuva dekorasyonunu sevse de, bu kırsal bölgenin dopingli haliydi.

Kenarlara atılmış yastıklarda ve perdelerde kasaba baskıları vardı, sert tahtadan zeminde örme halılar yer alıyordu. Şöminenin yanında porselenden kaz ailesi poz veriyordu ve her köşe ipekten çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Masaların üzerinde fotoğraflarla birlikte renkli bardaklar ve ufak tavşanlar vardı. Bir sürü, hem de bir sürü fotoğraf.

Nicole duvardaki bir vitrine doğru yürüdü. Daha genç bir Hawk'ı hoş, genç bir kadınla gösteren bir fotoğraftı. Nicole onun Serena olduğunu tahmin etti. Kahkaha atarken çekilmiş fotoğraflarıyla birlikte, düğün portreleri ve birkaç tane de bir NFL töreninden fotoğrafları vardı. Tatlı bir küçük çocukla birlikte olan mutlu ailenin daha fazla fotoğrafı vardı.

Şömine rafının üzerindeki fotoğraflar Brittany'nin doğumundan on yaşlarına kadarki halini gösteriyordu.

Oda kasvetli şekilde kalabalık hissettirdi, çatlağın üzerindeki bir müze gibiydi. Ona büyükannesinin evini hatırlattı. Fazla sıcak, fazla doluydu. Suni kürk ve deri kelepçeler bulsa daha çok şaşırmazdı.

Yemek odası da çoğunlukla aynıydı. Kırsal teması çiçek baskılı duvar kâğıtları ve eski tarz tabak çanakla dolu gömme vitrinlerle

devam ediyordu. Birkaç tane iğneyle işlenmiş özlü söz çerçevenilmiş ve duvarlara asılmıştı.

Nicole garip ve uygunsuz hissetti. Bu bir ev değildi; bu kaybedilmiş bir hayat tarzının tapınağıydı. Serena'nın öldüğü günden beri hiçbir şeyin değişmediğine kalıbını basardı.

Hawk ile Brittany'ye döndü ve zorla gülümsedi. "Her şey çok güzel. Serena bunları kendi mi yaptı?" diye sordu, iğne işi özlü sözleri işaret ediyordu.

Brittany onayladı. "Öldüğünde bana nasıl iğne işi yapacağımı öğretiyordu."

"El işleri eve gerçekten bir yuva havası veriyor," diye mırıldandı, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Hawk hiç kendi yoluna bakmayı düşünmemiş miydi? Serena'nın anısını canlı tutmak bir yana ama bu?

"Serena çiçeklere ve bir sürü parlak renge düşküncü," dedi Hawk. "Birkaç şeyi değiştirmeyi düşündüm ama bana amaçsız geldi. Bizim için bıraktığı ev bu."

Ve niçin bunu değiştirmek isteyecekti ki? Nicole gördüğünden etkilenerек düşündü. Tam bu ana kadar, Hawk'ı bir dul olarak hiç düşünmemişti. Karısının öldüğünü biliyordu ama hâlâ yas tuttuğunu düşünmüyordu. Ya da en azından hayatını Serena'nın istediği şekilde yaşadığını düşünmemişti. Hawk her zaman çok güçlü ve idareyi elinde tutan biri gibi görünüyordu. Bu tamamen beklenmedikti.

Ev Serena'ya adanmış bir tapınaktı ve her misafire fazla rahatına bakmamasını haykırıyordu. Duvarlardaki sıkışık fotoğraflar başka kimseye yer olmadığını kanıtlıyordu.

Alt katın turu devam etti. Ev, büyük bir oturma odası, aynı genişlikte bir mutfak, bir kütüphane ve Hawk'm ev ofisi olarak kullandığı bir çalışma odasıyla kocamandı. Çalışma odasında bile Serena'nın dokunuşu görünüyordu. Futbol ödüllерinin yanına ipek çiçekler sokulmuştu.

Nicole'e duvarlar üzerine geliyormuş gibi hissettirdi. Hawk dışarı çıkmalarını teklif ettiğinde tekrar nefes alabileceğine minnettar oldu.

Ama rahatlama kısa sürdü. Hawk barbeküyü yakıp bir şişe şarap açarken, Brittany onu Serena'nın özel bahçesine yönlendirdi.

"Çiçekleri severdi," dedi genç kız. "Her yıl ekerdi. Babamla aynılarını ektik. Bahçesinin o hayattayken görüldüğü gibi görünmesini istiyoruz. Yemeklik otlar da yetiştirirdi. Ne zaman kullansak onu hatırlıyoruz."

Nicole bunun çok güzel olduğunu mırıldandı ama içinde, başı dönüyordu. Hawk neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Serena olmayan kimsenin hayatında hoş karşılanmayacağını mı? Ne yaptığını bile biliyor muydu? Ziyarete gelen herkese, eski karısıyla asla boy ölçüşmeyeceklerini mi söylüyordu? Nicole'ü uyarıp uzaklaştırmak için mi buraya getirmişti?

ON İKİNCİ BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİ NICOLE'ÜN düşündüğünden daha memnun edici oldu. Konuşma Serena'dan başka bir şeye döndü, buna rağmen biftğini sürekli omzunun üstünden bakıp biri izliyor mu diye kontrol etme ihtiyacı duyarak yedi. Hoş karşılanmadığı hissinden sıyrılmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Hawk onunla birlikte bir akşam ge-çirmek istemeseydi, onu davet etmezdi diye düşündü.

Tabaklarını mutfğa taşıdıktan sonra Brittany onu oturma odasına yönlendirdi.

Kanepeye otururken, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Nicole isteksizce yanına yerleştı, sırada ev yapımı filmleri mi var diye merak ediyordu.

Brittany gömme raflardan birkaç fotoğraf albümü alıp koltuğun önündeki büyük sehpaıa yerleştirdiğinde, çok yaklaştığını fark etti.

Genç kız ilkinin kapağını kaldırdığında, "Bunlar harika değil mi?" diye sordu ve oldukça genç bir Hawk'la dans eden tatlı bir esmerin lisedeki danslarından bir fotoğrafı işaret etti. "Öyle âşıktılar ki. Burada sadece on altı yaşmdalar. Gülümsemelerine bak." İcini çekti.

Nicole fotoğrafların güzel olduğunu mırıldandı ve sorunun kendisinde olup olmadığını merak etti. Duruma fazla tepki mi veriyordu? Belki sadece Drew yüzünden hassastı.

Hayır, dedi kendine. Hatırlamak başka bir şeydi ama bir tapınağın içinde yaşamak tamamen farklıydı.

Brittany sayfaları çevirdi, kayak tatillerini ve babasının, takımı eyalet futbol şampiyonasını kazandıktan sonraki fotoğraflarını gösterdi. “En değerli oyuncu seçildi,” dedi gururla.

Nicole, “Etkileyici,” dedi.

Balo fotoğraflarından sonra, hamileliği gittikçe ilerleyen Serena vardı.

“Bana hamile olduğunu öğrenir öğrenmez evlenememişler. Annem sadece on yedisindeymiş ve ailesi sorun olmadığını söyleyen hiçbir şeyi imzalamamış. O yüzden doğum gününe kadar beklemişler.” Brittany içini çekti. “Babam ne olursa olsun onun yanında duracağını söylemiş.”

Zor bir zaman olması gereken şeyin romantik versiyonuydu. “Ailesiyle karşı karşıya gelmek annem için çok zor olmuştur,” dedi.

“Biliyorum. Bir bakıma üzücü. Babamla evlendiği için onu hiç affetmediler. Birbirlerine delice âşık olsalar ve hayatları mükemmel olsa bile. Büyükannemle büyükbabamı pek görmüyorum. Babam onların kaybı olduğunu söylüyor.”

Nicole kıza, “Buna katılıyorum,” dedi.

Brittany ona çabucak gülümsedikten sonra sayfaya geri döndü. “Bu benim. Oklahoma’da doğdum. Babam da Oklahoma Üniversitesi’nde futbol oynadı. Bu yaşadığımız ev. Ufak ama şirin. Annemle babam çok şanslıydı. Sürekli birliktelerdi, sevdikleri bir bebekleri vardı.”

Kulağa gerçeklikten çok haftanın filmi gibi geliyordu. “Eminim onlar için çok zor olmuştur,” dedi Nicole dikkatle. “Yeni doğmuş bir bebekle o kadar genç, evden uzakta olmak. Korkmuş olmalılar.”

“Belki.” Brittany bir omuz silkişle sözleri savıverdi. “Ama birbirlerine sahiplerdi. Babam hep o ilk zamanları anlatır. Ne kadar çok eğlendiklerini. Desteklerin gerçekten harika olduğundan, anneme bir iş bulmaktan, bebek bakmaya yardım etmekten. Üniversite futbolu orada gerçekten büyük ve babam yıldız oyuncuydu.”

Brittany başka bir sayfaya geçti. “Herkes çok genç olduklarını, ilişkinin yürümeyeceğini söylemiş ama yürüdü. Annem öldüğü güne kadar birbirlerini öyle seviyorlardı ki.”

Nicole, Serena göndermesini görmezden geldi. Bu evde olmak ondan kaçmayı zor hale getiriyordu. Ama başka konular da vardı. İzin istedi ve bulaşıkta Hawk’a yardım etmek için mutfığa gitti.

Hawk bulaşık makinesini doldururken, “Brittany fotoğrafları mı gösteriyordu?” diye sordu.

“Evet. Her şey iyice belgelenmiş.”

Hawk kahkaha attı. “Serena fotoğraf çekmekten ve çekirtmekten hoşlanırdı. Ben pek meraklı değilim. İnsanlar Brittany’nin sonsuza kadar on ikisinde kaldığını düşünecek.”

“Ondan şüpheliyim.” Bardakları topladı ve adama doğru taşıdı. “Serena’yla ilk evlendiğiniz zamanların nasıl olduğunu anlattı. Her şeyin ne kadar harika olduğunu.”

Hawk sanki nereye varmak istediğini bekler gibi beklentiyle ona baktı.

Nicole sesinin sıradan çıkmasına gayret ederek, “O zamanlar zor olmuş olmalı,” dedi. “İkiniz de gençtiniz ve evinizden ilk defa uzaklaşmıştınız.”

“Belki ama bir sürü yerel destek almıştık. İyiydi.”

“Brittany bunun neredeyse büyüğü olduğu hissinde gibi görünüyor. Sanki yeterli sevgiyle her şey iyi olur gibi.”

Hawk kaşlarını kaldırdı. “Ve?”

“Düzenli bir ilişkisi olan on yedi yaşındaki bir genç kız. Sonuçları hakkında konuşmak istemiyor musun? Her genç yaşta hamilelik

orman hayvanlarının şarkı söyleyip dans etmeleriyle sona ermiyor. Her genç yaşta evlilik kurtulmuyor.”

Hawk öne doğru eğilip alnını öptü. “Endişelenince tatlı oluyorsun.”

“Ve sen söylemek istediğimi görmezden geliyorsun.”

Hawk ona anlayışlı bir gülümseme gönderdi. “Ben bunu hallediyorum. Brittany iyi bir çocuk. Konuşuyoruz. Hayatında neler olduğunu biliyorum. Raoul’la henüz seks yapmıyorlar. Yapsalar bilirdim.”

Nicole bunu kişisel almanaya çalışarak adamın hatası olmadığını düşündü. O bir erkekti. Bir baba ama yine de bir erkek. Görmek istediğini görüyordu.

“Hawk, Raoul’un koruyucu ailesinin yanından atıldığını bile bilmiyordun. Haftalarca terk edilmiş bir binada yaşadı. Yaz boyunca orası sıcaktı ve kimse onları rahatsız etmeden kim bilir kaç saat yalnız kaldılar. Seks konusunda emin misin?”

Hawk doğruldu. “Nicole, yardım etmeye çalıştığımı biliyorum ama bu senin sorunun değil. Brittany’yle yakınız. Konuşuyoruz ve ona güveniyorum. Sen bir ebeveyn değilsin, o yüzden bu konuda sadece bana inanmak zorunda kalacaksın.”

Nicole göndermeyi görmezden geldi. “Kız kardeşimi küçüklüğünden beri yetiştirdim. Deneyimim olduğunu söyleyebilirim.”

“Bak o iş nasıl gitti.”

Nicole kasıldı. “Farklı şartlar altındaydı.”

“Kızımı senden daha iyi tanıyorum. Raoul’la hiçbir şey olmuyor.”

Nicole onun yanıldığına bahse girmeye istekliydi. “Niye olmasın ki? Ona genç yaşta aşkın her şeyi iyileştirdiğini öğrettin. On yedisinde hamile kalmanın maceranın sadece başı olduğunu öğrettin.”

“Bu konuda daha fazla konuşmayacağım.”

“Niye? Sadece tek bir bakış açısı olduğu için mi? Sadece sen haklı olduğun için mi? Aslında yanılmayı umuyorum, Hawk çünkü eğer yanılmazsam, ikinize de fena bir ders olacak.”

Hawk ona dik dik baktı. “Bunun gerçek sebebi ne?”

“Ne?”

“Başka bir sorunun var. Olmak zorunda. Kızımın kişisel hayatıyla ilgili haddinden fazla enerji harcıyorsun. Gerçek sorunun ne?”

Nicole inanamadı. Sadece yardım etmeye çalışıyordu. Arkadaşlık ediyordu. Ama Hawk bunu görebiliyor muydu? Elbette hayır.

“Sorunum sensin,” dedi adama. “Ben eve gidiyorum.”

Dış kapıya yürüdü, bir yanı Hawk’ın onu takip edip durmasını söylemesini bekliyordu. Durumu konuşabileceklerini ve ortak bir payda bulabileceklerini. Ama yapmadı.

Nicole işten eve, sabah çıkarken olduğu gibi aksi bir ruh halinde döndü. Ters giden özel bir şey yoktu, bütün dünyadan rahatsız hissediyordu.

Sebebinin Hawk’la ettiği aptalca kavga olduğunu biliyordu, bu da canını sıkıyordu. Birbirlerine gerçekten öfkelenmiş değillerdi ya. Sadece fikir ayrılığıydı. Yani ne olmuş? İnsanlar bunu hep yapardı. Niye adamı diğerlerinden daha fazla önemseyecekti ki?

Ama önemsediydi ve bu canını daha çok sıkıyordu.

Eve arka kapıdan girdi ve seslerle kahkahaları duydu. Raoul arkadaşlarıyla oradaydı.

Şu andaki ruh haliyle bir ev dolusu ergen konusunda heyecanlı değildi ama ona izin vermişti. Herhangi biri yanlış bir şey yapıyor falan değildi.

Bir bardak şarabın rahatlamasına yardım edeceğini düşündü ama çok erkendi ve gençlerin önünde alkol almak istemedi. O yüzden çikolatada karar kıldı, iyi bir yatıştırıcıydı. Bir kâsenin içine M&M döktü ve diyet kola aldı. Sonuçta denge önemliydi.

Posta mutfak masasının üzerindeydi. Aperatifleriyle birlikte oturdu ve postaları elden geçirdi. Kapağında mutlu ve ışık saçıyormuş gibi görünen hamile bir ünlünün olduğu bir dergiye bakmak için durdu.

Gösterişli manşeti görmezden geldi ve gözlerini fotoğrafa dikti. Ruh hali hüzne çark etti. Gezegende onun haricindeki herkes hamile miydi? Herkes gerçek bir ilişki içinde, mutlu ve bir aile mi kuruyordu?

Tamam, muhtemelen Jesse mutlu ya da bir ilişki içinde değildi ama bir bebeği olacaktı ve bu bir mucize değil miydi?

Nicole parlak fotoğrafa dokundu ve içinde derin, güçlü bir istek hissetti. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı. Her şeyi nasıl bu hale getirmişti? Ne yap...

“Aa, Nicole?”

Başını kaldırıp baktığında Raoul’un arkadaşlarından birinin, bir kızın, mutfakta durduğunu gördü. “Selam,” dedi, kızın adını hatırlamaya çalışıyordu.

Güzel, sarışın ve bir ponpon kız olan genç gülümsedi. “Finola. Herkes bana Finn der.”

“Doğru. Finn. Sana nasıl yardım edebilirim?”

Finn elinde birkaç kâğıt tutuyordu. Masaya doğru yürüyüp oturdu. “Üniversite giriş yazılarım üzerinde çalışıyorum. Acaba okuyup ne düşündüğünü bana söyleyebilir misin diye merak ettim. Danışmanım her üniversite başvurusu için aynı yazıyı kullanmamamı söyledi. Onların kişiliklerine uygun şeyler yazmaya çalışmamı söyledi, sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.”

Kız sırttı ve Nicole kendini gülümserken buldu. “Eğer umduğun buysa, ben de bilmiyorum.”

Finn kahkaha attı. “Bu iyi oldu ama düşündüm de belki onları okuyup nasıl daha iyi hale getireceğim konusunda bana bazı önerilerde bulunabilirsin.”

Nicole’ün göğsü kabarsa da, şaşırды. “Ben uzman değilim.”

“Biliyorum ama öyle akli başında, havalı falansın ki. Annem gibi değilsin. Artık bazı şeyleri anlamıyor.”

Nicole anında Finn’in annesine karşı bir sempati duydu, kızıyla iletişim kurmaya çalışan ve sadece baştan savılan kadına.

“Mutluluk duyarım.” M&M kâsesini Finn’in önüne itti. “Keyfine bak.”

“Teşekkürler.”

Sonraki saat boyunca Nicole ve Finn makaleler üzerine konuştular. Temalarında çeşitlilikler vardı. Finn’in küçük erkek kardeşinin yazın bir yüzme kazasında hayatını kaybettiğinden ve bunun genel olarak ailesini, özel olarak kendisini nasıl değiştirdiğinden konuştular.

Nicole bitirdiklerinde, “Ben fazla bir şey yapmadım,” dedi. “Harika iş çıkarmışsın.”

Finn ışıldadı. “Öyle mi? Öyle umuyorum. Üzerlerinde çok çalışıyorum. Biyokimya ana dalıyla Stanford’a gitmek, sonra doktor olmak istiyorum.”

Nicole ponpon kız üniformasına baktı ve genç kızı yanlış şeyler yüzünden yargıladığı için suçlu hissetti. “O konuda iyi şanslar. Ve ne olursa olsun, annen büyük ihtimalle senin düşündüğünden daha çok anlayacaktır. Onunla daha çok konuşmayı denemelisin.”

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Bir dene.”

Finn şüpheli göründü ama mutfaktan çıkmadan önce, “Tamam,” diye mırıldandı.

Nicole tam dergisine ve M&M’lerine dönmüştü ki birkaç dakika sonra Claire mutfağa girdi. Gözlerini ikizine dikti.

“Evinde gençler var,” dedi, sesi şaşkından da öteydi.

“Biliyorum.”

“Bir sürüler.”

“Ben ikinci adresleriyim. Raoul’un arkadaşları. İyi görünüyorlar. Kimse bodrumda uyuşturucu çekmiyor ve arkalarını topluyorlar.”

Claire başını iki yana salladı. “Evinde gençler var.”

“Onu zaten söyledin.”

“Bu çok garip.”

Nicole bir sandalye çekti. "Bir şey ister misin? Su? Meyve suyu?"

"Ekstra kafeinli bir latte," dedi Claire, sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Anlık kafein dürtüsü. Geçer." Oturup biraz M&M avuçladı. "Burada neler oluyor?"

"Sana Raoul'u anlattım. Onu nasıl buraya aldığımı."

"Duydum ama tam olarak anlamadım. Burada yaşıyor."

"Misafir odasında."

"Onu tanı mıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum."

"Ne kadar kalacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen hazirana kadar."

Claire'in gözleri kocaman açıldı. "Ve senin bununla bir sorunun yok?"

"Onun etrafta olması hoşuma gidiyor. İyi bir çocuk ve aray hak ediyor. Drew geri döndü ve Raoul beni ona karşı korudu. Senin stilinde değil tabii."

Claire kahkaha attı. "Drew'da hâlâ yara izi var mı?"

"Ahh, evet."

Birbirlerine gülümsediler.

Claire şekerlerini renklerine göre dizdi ve sonra yeşil olanları yemeye başladı. "Nicole, seni sevdiğimi biliyorsun ama sen tanıdığım en az uysal insansın. Bir şeyleri kontrol edersen, özellikle de sabırlı değilsin. Yani Raoul'la olanlarla ilgili nasıl böyle tasasız ve rahat olabiliyorsun?"

Nicole soruyu değerlendirdi. "Bilmiyorum. Sadece oluyorum. Belki değişiyordumdur."

"Belki bu kolaydır çünkü senin için tanıdık."

Nicole'ün iyi ruh hali geri çekildi. "Jesse hakkında konuşmuyorum. O gitti ve bu iyi bir şey." Bunun iyi bir şey olup olmadığından pek emin olmasa da, sertçe konuştu.

“Bununla ilgili hiçbir şey sana tanıdık gelmiyor mu? Bir başka genci daha yetiştiriyorsun.”

“Raoul’un yetiştirilmeye ihtiyacı yok. Kalacak bir yere ihtiyacı var. Benim tüm sağladığım bu.”

“Ama benzerlikler var. Bir sorumluluğu diğeriyle değiştirdin.”

“Belki.” Nicole bu terimlerle düşünmemiştii ama öyleyse ne olacaktı?

Claire yumuşakça, “Onu özliyorsun,” dedi.

“O benim kardeşim. Onu özlemem gerekiyor.”

Söylemediği şeyse, Jesse’nin gidişiiyle ilgili hiçbir şeyin doğru olmadığıydı.

“Öyleyse gidip onu bulalım ve geri getirelim.”

Nicole ayağa kalkıp tezgâha yaslandı. “Ne amaçla? Dersini alması gerekiyor.”

“Hangi ders o?”

“Sorumluluk almakla ilgili olanı. Onu büyümeye zorlayacak olanı. Uzun zamandır büyümesi gerekiyordu. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeye mecbur.”

“Peki ya başaramazsa?”

Nicole’ün buna bir cevabı yoktu.

Hawk evde aşağı yukarı dolandı, sakince durmaktan âcizdi. Rahatsız hissediyordu ki bu normal değildi. Normalde kendi halinde rahat olurdu.

Üst kata çıkıp Brittany’nin ödev yaptığı odasına gitti. Kapıda durdu.

“Daha ne kadar sürecekt?” diye sordu. “Bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm. Belki bir film?”

Brittany ona baktı. “Baba, yarın okul var.”

“Doğru.” Hawk onun hafta içi eve giriş saatinde bir istisna yapmayı düşündü ama bu yanlış bir mesaj olurdu. “Gidip televizyonda izleyecek bir şeyler bulacağım.”

Hawk koridorda ilerlerken kızı, “Onu aramalısın,” diye bağırdı.

Hawk attığı adamın ortasında oturdu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Nicole. Nicole’ü aramalısın.”

Hawk kızının odasına geri döndü. “Niye böyle bir şey söyledin?”

Genç kız ona çilekeş bir bakış attı. Ebeveynlerin gerçekten, cidden aptal olduklarını söyleyen bir bakıştı.

“Çünkü onunla kavga ettiğinden beri aksisin.”

Brittany bunu nereden biliyordu? “Ne kavgası?”

Gözlerini devirdi. “İkinizin de gerçekten gergin seslerle konuştuğu ve sonra onun hoşça kal bile demeden ayrıldığı kavga.” İçini çekti. “Endişelenme. Kavganın neyle ilgili olduğunu duymadım ve bilmek istemiyorum. İğrenç yetişkin konularıdır ya da gerçekten sıkıcıdır.”

Hawk buna ne diyeceğini bilemedi.

Brittany, “O iyi,” dedi. “Ondan hoşlanıyorum. Sen ondan hoşlanıyorsun. Bir kız arkadaşın olmasında sorun yok baba. Evlenecek falan değilsin ya.”

“Randevuya çıkmak için iznine ihtiyacım yok.”

“Biliyorum ama yine de veriyorum.”

Hawk başını iki yana sallarken kızının hem sevimli hem de tamamen sinir bozucu olduğunu düşündü. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Diğer herkes gibi bana tapınabilirsin. Ciddiyim baba, ondan hoşlanıyorsun.”

“Biliyorum.”

“Öyleyse, git haydi. Özür dile.”

“Hatalı olanın ben olduğumu nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen erkeksin. Sadece, biliyorsun, onunla fazla ciddi olma.”

“O olmayacak.” Asla Serena’nın yerine birini koymazdı. Koyamazdı. O hayatının aşkıydı. Niye bir başkasına âşık olmak isteyecekti ki?

“Yani arayacak mısın?” diye sordu Brittany.

“Belki.”

“Aramalısın. Nicole harika.”

Hawk tekrar koridorda yürümeye başladığında, *öyle*, diye düşündü. Şimdi düşününce tartışmaları anlamsızdı. Hawk kızını tanıyor ve ona tamamen güveniyordu. Nokta. Nicole bunu anlamıyordu ama bu sorun değildi.

Brittany, “Arıyor musun?” diye bağırdı.

“Yakamdan düş, velet.”

Kızı kahkaha attı ve adam gülümsedi.

Jesse kendine aklını başına toplama şansı vermek için ufak park alanına girdi. Yolu göremeyecek kadar şiddetli ağlıyordu, bu da araba kullanmayı tehlikeli hale getiriyordu.

Şu andaki durumu için kendisinden başka suçlanacak kimse olmadığını biliyordu, bu kendisini daha iyi hissettirmiyordu. Tamamen mahvetmişti. Sevdiği her şey, onun için önemli olan her şey kaybolmuştu.

Gözyaşlarını silerken kendini toparlaması gerektiğini söyledi. Hayatıyla ne yapacağı konusunda bir karar vermek zorundaydı. Ya da sonraki birkaç ayda nasıl hayatta kalacağı. Beş parasızdı, benzini bitmek üzereydi ve Seattle’dan dört yüz seksen kilometre uzaktaki Spokane’deydi. Şimdi ne yapacaktı?

Sanki sorusunu cevaplar gibi biri penceresine vurdu.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Müdahale. Camı birkaç santim indirdi ama gelene bakmaya zahmet etmedi. Sertçe, “Ne?” diye sordu.

“Sen iyi misin?”

Bir adam sesiydi. Sesi endişelenmiş geliyordu, bu adam için harika olsa da, Jesse'ye hiç iyiliği dokunmuyordu. O zamanda geriye dönme ve hayatındaki tüm sorunları çözme şansını istiyordu, bu da olmayacaktı.

“İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

Jesse adama bakmak için döndü. Yaşlıydı, tıpkı büyükbaba yaşındaydı ama nazik görünüşlüydü ve bu da genç kızın içinde ona her şeyi anlatma istediği uyandırdı. Tabii hikâyesinin şoku adama kalp krizi geçirtebilirdi ve Jesse'nin bir konuda daha suçlu hissetmeye ihtiyacı yoktu.

Adama, “Git başımdan,” dedi.

“Bu pek kibarca değil.”

Ve işte suçluluk geldi. Gözlerini ovaladı. “Öyle demek istemedim. Bakın, sorduğunuz için teşekkürler ama karışmak istemezsiniz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü hayatımla gerçekten ilgilenmiyorsunuz. Kimse ilgilenmiyor, ben bile.”

“Kulağa bir *country* şarkısının ilk dizesiymiş gibi geliyor.”

Söylenecek bütün duyarsızca şeyler, diye düşündü; kalan benzinini de sürüp uzaklaşarak harcamaya istekliydi. Sonra bir tarafı adamın haklı olduğunu fark etti ve kahkaha atmaya başladı, bu sadece gözyaşlarının tekrar başlamasına sebep oldu.

“Tamam, bu iyi değil,” dedi adam ve arabasının kapısını açtı. “Gel bakalım, genç hanım, seni içeri sokalım. Aç mısın? Yemek pek şatafatlı değil ama fena burger yaparım.”

Jesse ne olduğunu anlamadan karanlık bir barın içine yönlendirildi. Adam ışıkları açtıktan sonra ona barı işaret etti. “Geç, otur.”

Bir tabureye yerleşti. Adam ona birkaç kâğıt mendil ve bir bardak su uzattı.

“En başından başla,” dedi. “Sorun ne?”

“Her şey.”

“Bu doğru mu?”

Jesse kendine adamın iyi olduğunu söyledi. O da iyi olmalıydı. Ama söylediği şey başka oldu. “Hamileyim. Ablam kocasıyla yattığımı düşünüyor ama yatmadım ama bana inanmayacak. Bebeğimin babası erkek arkadaşım ve kendisinin olduğuna inanmıyor. Kendisinin olsa b-bile umursamadığını söyledi.” Gözyaşları tekrar başladı.

Burnunu sümkürdü. “Ablamla ve Matt’le büyük bir kavga ettim ve Seattle’dan ayrıldım. Param ya da gidecek yerim, hatta bir işim veya kalacak bir yerim bile yok. Bu sana yeter mi?”

“Bu da bir başlangıç,” dedi yaşlı adam. “O zaman bir iş bul.”

Jesse ona dik dik baktı. “Ne yapayım? Sana yetenekli gibi mi görünüyorum?”

“Bir şeylere kabiliyetin olmalı. Herkes bir şey yapabilir.”

Jesse huysuzca hamur işi yapabildiğini düşündü. Mükemmel pastalar ve kurabiyeleri öyle iyi şekilde yapardı ki insanlar yediklerinde ağlardı. Ama tariflerin hepsi pastaneye aitti ve onları kendi başına kullanması yanlış görünüyordu. Son sefer denediğinde Nicole’ün onu hapse attırmasından bahsetmiyordu bile.

En sonunda, “Hiçbir şey,” dedi. “Hiçbir şey yapamıyorum.”

“Kaç yaşındasın?”

Adama kötüce baktı. “Affedersin?” Ona asılıyor muydu? Bu iğrençti. İğrençten de öteydi. “Buradan gidiyorum.”

Adam ellerini havaya kaldırdı. “Bana karşı böyle kaba olma, genç hanım. Senin düşündüğün sebepten sormuyordum. Torunum olacak yaştasın. Ayrıca, kadınlarımın olgun olmasından hoşlanırım. Onlarla daha çok konuşacak konu oluyor ve saçmalamıyorlar. Saçmalamayan kadınlardan hoşlanırım.”

Duvardaki tabelayı işaret etti. “Bill’in Barı.”

“Burası benim. Eğer yeterince büyüksen sana bir iş teklif edebilirim. Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar geçici bir iş.”

Jesse adamın ciddi olduğuna ikna olmamış bir halde, "Yirmi ikiyim, kimliğim var," dedi.

"Sana inanıyorum."

Kimse ona inanmazdı. Uzun zamandır kimse inanmamıştı. "Bunu niye yapasın ki? Niye karmaşık durumdaki bir yabancıya iş veriyorsun?"

"Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece merak ediyorum."

"Dün gece kızlarımdan biri istifa etti. Etrafa ilân bırakamadım. Beni zaman ve zahmetten kurtardın, paradan bahsetmiyorum bile."

"Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"İçki servis etmek. O kadar zor değil. Ayrıca, eğer berbat edersen müşterilerin umursamayacağı kadar güzelsin."

Jesse güzel hissetmiyordu. "Hamile olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Ondan bahsettin. Endişelenme. Kimse barda sigara içmiyor."

O konuda endişeli değildi ama olmalıydı. Hamileliği belli olmaya başladığında göze güzel gelmeyeceğini ima etmişti. Ama bunu söylemedi. Bir iş ona düşünmesi için zaman verecekti.

"İş kabul ediyorum," dedi. "Bu arada, ben Jesse."

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Jesse. Ben Bill."

Gülümsedi. "Onu tabeladan anladım. Ses tekrarı güzel."

"Sadece şans. Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

İhtiyatla onayladı.

"Addie'nin yerinden bir oda kiralayabilirsin. Eski moda bir pansiyon gibi. Şatafatlı bir şey yok ama kirası ucuz ve günde iki öğün yemek veriyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu bir şaka mı?"

Bu adam nasıl bir anda belirip ihtiyacı olan her şeyi teklif edebilirdi?

Bill gözlerini ona dikip uzun süre baktı. “Birisi canımı fena yakmış, küçük kız ve bunun için üzgünüm. Bu şaka değil. Dostça davranıyorum. İnsanların yaptığı budur. Birbirlerine yardım ederler.”

“Benim dünyamda etmezler.”

Bill yavaşça onayladı. “Birkaç yıl önce, bazı sorunlarım oldu. O zaman birisi bana yardım etti. Şimdi de ben sana yardım ediyorum.”

Gerçekten bu kadar basit miydi? “O kadar şanslı değilimdir,” dedi adama.

“Belki şansın dönmüştür.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NICOLE OTURMA ODASININ ortasında dururken Raoul'a, "Garip davranıyorsun," dedi.

Raoul kucağındaki test kitabından başını kaldırmadı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Saate bakıp duruyorsun."

Sanki genç kadının söylediğini kanıtlarcasına, Raoul şömine rafının üzerindeki saate göz attı ve omzunu silkti. "Saatin kaç olduğunu bilmek istiyorum."

"On beş saniyede bir mi?"

Genç kadına baktı. "O kadar sık değil."

"Ona yakın." Nicole bir şeylerin döndüğünü biliyordu ama ne olduğunu çözemiyordu. "Akşam yemeğine başlayacağım," dedi.

"Aç değilim."

Nicole ellerini kalçasına dayadı. "Eğer nefes alıyorsan, acıkıyordur. Neler oluyor? Bana şimdi söyleyebilirsin. Eninde sonunda öğrenirim."

Masum görünmeye kalkışması başarısızcaydı. "Hiçbir şey." Tekrar saate baktıktan sonra ayağa fırladı. "Ben Marcus'un evinde ders çalışacağım. Ailesi evde. Numaraları mutfak tezgâhının üzerinde."

"Peki ya akşam yemeği?"

“Orada yerim.” Nicole’ün yanından geçip mutfığa yöneldi. “Geç kalacağım,” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Ve sonra gitti.

“İşte bu garipti,” diye homurdandı, oğlanın gerçekten ne yapacağını merak ediyordu. Kötü bir şey olduğunu sanmıyordu ama yine de... Kendisi de onun yaşındayken böyle garip miydi?

Karar veremeden birisi ön kapının zilini çaldı. Nicole salonu geçti ve kapıyı çekip açtığı anda verandasında duran Hawk’ı buldu.

Anında içi zevkle çekildi. Kötü sonuçlanmış son görüşmelerine rağmen, hâlâ iyi görünüyordu. İyiden de iyiydi. Nefis bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Hawk, “Evdesin,” dedi, sesi şaşkın gelmiyordu.

Aniden Raoul’un garip davranışı anlam kazandı. “Bana tuzak kurdun.”

Hawk evin içine girerken, “İyi bir şekilde,” dedi. Harika kokan iki büyük paket taşıyordu. “Çin yemeği. Akşam yemeği yememiştir. Yiyeceğiz, konuşacağız, tekrar arkadaş olacağız.”

“Biz öyle miyiz?” diye sordu.

“Tabii.” Paketleri bıraktı ve yüzünü avuçladı. “Hey. Üzgünüm.”

Dans etmekte olan hormonlarına rağmen, onun erkeksi güzelliğine ve yumurta sarmalarına yenik düşmeyecekti.

Nicole, “Niçin?” diye sordu.

“Belki fazla tepki gösterdiğim için.”

“Belki mi? Kısa sürede karar vermeyi planlıyor musun?”

“Fazla tepki verdim. Yardım etmeye çalışıyordun. O gözle görmedim.” Hawk genç kadının kendisine yaslamasına sebep olacak kadar bir baskıyla onu öptü. “Üzgün olduğumu söyledim mi?”

“Evet.”

“Özrümü kabul ettin mi?”

“Şimdi ediyorum çünkü ben de üzgünüm. Baskıcı olabiliyorum.”

“Ama tatlısın. Yani iyi miyiz?”

Nicole gülümsedi. “Evet.”

Mutfğa gittiler. Hawk Çin yemeği kutularını masaya koyarken, Nicole tabakları, çatal bıçağı ve peçeteleri çıkardı. Hawk onun uzattığı şarap şişesini açtıktan sonra yemek için oturdular.

“Brittany hakkında düşündüğün şey iyi,” dedi Hawk, Nicole bunu beklemiyordu. “Belki geçmişİ olduğundan daha iyiymiş gibi göstermişİmdir. Serena’yla bunu bilerek yapmadık. Sadece Brittany’nin özel olmadığını ya da yolumuza çıkmış gibi hissetmesini istemedik.”

Nicole Hawk’ın bunu tartışmak istemesinden ve onun tarafından görmesinden etkilendi. “Belki orta yolu vardır. Her şeyin o kadar kolay ve olağanüstü olmadığı hakkında normal bir hikâye. Tabii değilse.”

Hawk başını iki yana salladı. “Çok gençtik. Şanslıydık. Amerikan futbolu oynamam için bir sürü üniversiteden teklif almıştım. Serena’nın hamile olduğunu fark etmeden çok önce Oklahoma’yı seçmiştim bile. Sadece koçlarının harika olması değil, aynı zamanda mezun desteği de inanılmazdı.”

“Her şey bedava mıydı?” diye sordu. Amerikan futbolu şehrindeki Amerikan futbolu tanrıları için hayatın farklı olduğunu biliyordu.

“Neredeyse. O zaman kurallar çok katıydı. Para verilmiyordu ama epeyce prim aldık. İhtiyaç duyduğumuzda bebek bakıcılığı için hep uygun biri olurdu, böylece Serena bütün maçlarına gelirdi. Uzakta olanlara bile. Farklı aileler onlarla seyahat etmemiz için bizi alırdı. Harika doktorlara ulaşmıştık ve birileri her zaman market alışverişini yapar ya da pişmiş yemek bırakırdı.”

“Kulağa güzel geliyor.”

“Çocuklar harikaydı ama bizim sürdürmemizi sağlayan karlıydı. Serena’ya karşı gerçekten iyilerdi. Ama yine de zordu. Evden uzaktık. Ailesi yaptığımızı hiç affetmedi ya da anlamadı. Tek kızlarına sırtlarını döndüler. Öldüğü güne kadar bunun için üzgündü.”

Nicole Jesse'yi düşündü. Kız kardeşi ablasının ona sırtını döndüğünü söyleyecek miydi? Nicole emin değildi. Ayrıca kendi durumunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

“Onun için en kötü kısım yalnızlıktı,” diye devam etti Hawk. “Benim için en kötü kısmıysa sürekli korkuyor olmamdı.”

“Neden korkuyordun?”

“En çok, sakatlanmaktan. Bedava yaşıyorduk çünkü topu herkesten daha iyi yakalayabiliyor ve sonra rüzgâr gibi koşabiliyordum. Ama sakatlansaydım, her şey sona ererdi. Ve sonra ne olurdu? NFL imzaman ücretinin bankada görüldüğü güne kadar derin bir nefes alıp rahatlamadım sanırım.”

Nicole bazı yönlerden Hawk'ın hayattan daha büyük olduğunu düşünmüştü ama gerçekte, o da sadece diğer herkes gibiydi.

Genç kadın, “Üstesinden geldiniz,” dedi.

“Geldik ama Serena'yla kavga ettiğimiz bazı zamanlarda hiç hamile kalmamış olmasını dilediğimi itiraf edeceğim. Brittany'nin bilmesini istemediğim şey işte bu. O kötü zamanlar.” Şarabını yudumladı. “Ama senin, her şeyin çok kolaymış gibi gösterildiğini söylemeni anlıyorum.”

“Memnun oldum.” Nicole ona doğru eğildi. “Burnumu sokmaya çalışmıyordum.”

“Biliyorum.”

“Bence sen harika bir babasın.”

“Teşekkürler.” Masanın üzerinde uzanıp elini tuttu. “Jesse hakkında söylediğim şey için üzgünüm. Yakışıklıydı.”

Nicole gülümsedi. “Sorun değil.”

“Sanırım Brittany hassas bir konu.”

“O senin kızın. Ona karşı gerçek bir sorumluluk hissediyorsun. İnan bana, bunu anlıyorum. Ben sorumluluk kraliçesi olarak büyüdüm.”

Kolunda bulunan adamın eli sıcaktı. Hawk tenini okşadı.

“Ailen üzerine çok fazla yük bindirdi. Bunu oyuncularımda görüyorum. Eğer bir çocuk bir işi halledebilirse, daha büyük bir iş verirler. Ebeveynler bunun ne kadar ileri gidebileceğini fark etmiyor.”

Anlayışını takdir etti. “Bazen aldırmadım ama bazı zamanlar nefret ettim. Lisedeyken yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama yapamadım çünkü pastanede yardım etmek için erken kalkmam gerekti. Sabahları yoğunlu. O yüzden dışarıda geç saate kadar kalamadım. Tiyatroya gitmek istedim ama okuldan sonra evde kalıp Jesse’ye bakmam gerekti.”

Çatalını kızarmış eriştesine sapladı. “Annem gittiğinde korkunçtu. Onu çok özledim ve çok da öfkeliydim çünkü bizimle olmaktan çok ikizimle olmak istediğini biliyordum. Tüm dünyayı gezmeyi ve ünlü insanlarla tanışmayı istedi. Bence Jesse olmasaydı, en başından giderdi.”

Nicole Hawk’a bir bakış attı. “Pastane babamın ailesine aitti. onun değil. Mekânın günlük sorumluluğundan hoşlandığını sanmıyorum. Durmaksızın zaman ve enerji sömürüyordu, onu asla zengin etmeyecekti. Ama Claire’in potansiyeli vardı.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Annemi kötü biriymiş gibi gösteriyorum. Öyle demek istemiyorum.”

“Öyle yapmıyorsun. Bana olanları anlatıyorsun. Sadece bir çocuk olduğunu ve çok fazla şey yapmak zorunda kaldığını.”

Hawk’ın sözleri, ses tonu gibi nazikti. Nicole kendini onun kollarında kıvrılmak isterken buldu, böylece ona sarılabılır ve güvende hissettirebilirdi.

Bekle bir dakika. Ne zamandan beri güvende hissetmek için bir erkeğe ihtiyaç duyuyordu?

“Nicole?”

“Ne?”

“Nerele gittin öyle?”

“Önemli değil.”

“Önemli. Bir şeye öfkelenmiş görünüyorsun ve eğer benimle ilgiliyse iyi bir şey olmayacağını tahmin ediyorum.”

“Bir şey yok.” Kötü yerlere gitmek istemedi. Bu akşam olmazdı. Hawk’la evde yalnızken olmazdı. “En azından, eğer dikkatimi dağıtırsan bir şey olmayabilir.”

Hawk’ın ağır, seksi gülümsemesi içini titretti. “Raoul ne kadarlığına gitti?”

“Geç döneceğini söyledi.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Hawk ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. Yarıyı yenmiş yemekleri hâlâ masadaydı ama umursamadı. Çin yemeklerinin sıcaklığının harika olmamasından değildi, aniden aç hissetmiyordu... en azından yemek için.

Hawk onu yakına çekip kollarını doladı ve öptü. Adamın ağzı sıcak bir arzuyla onunkine kenetlenerek soluğunu kesti. Elleri genç kadının sırtında yukarı aşağı hareket ediyor, bedeni onunkini ısıtıyordu. Bu erotik, tanıdık ve heyecan vericiydi.

Hawk yanağını öperken, “Bunu özledim,” diye mırıldandı, sonra alnını ve en son da çenesini öptü. “Sana dokunmayı ve senin tarafından dokunulmayı özledim.”

“Ben de.

Hawk kulağının altındaki hassas noktayı yaladı, sonra kulak memesini emdi. Öpücüklerini kadının boynundan aşağı indirerek, Nicole’e tişörtünü daha aşağı çekebilmeyi diledi.

Adamın ağzı sıcak ve sertti. Sanki dünya dönmeye başlamış gibi adama tutundu.

Hawk kulağına, “Seni istiyorum,” diye soluyarak genç kadının tüylerini ürpertti. “Hemen şimdi, yatakta.”

“Geleneksel,” diye mırıldandı, bunun geleceğini de biliyordu. “Kimin aklına gelirdi?”

Hawk pis pis güldü.

Nicole onun elini tuttu ve üst kata çıkardı. Yatak odasına girdikleri anda Hawk önünde durdu, elleri genç kadının saçlarını yüzünden çekiyordu. Sanki Nicole'ün her zaman yerinde tuttuğu duygusal bariyerlerin ötesini görmeye çalışır gibi uzun bir süre boyunca ona baktı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Nicole en iyi günündeyken bile sadece hoş olduğunu biliyordu. Hawk'ın bu konuda ciddi olduğundan emin olsa da, şu anda konuşanın seks olduğunu hissediyordu. Yine de, duymak güzeldi. Öyle güzeldi ki aniden daha önce hiç beklemediği ya da tecrübe etmediği bir şekilde kırlıgan hissetti. Başını çevirmek istedi, saklanmak... neyi? Bedenini saklamak istemiyordu. Onu açmak için çoktan gönüllüydü. O zaman neyi? Kalbini mi? Kalbi tehlikede miydi?

Bu konuda düşünmek istemediğinden aralarındaki mesafeyi kapatıp ellerini adamın omuzlarına yerleştirdi ve parmak ucunda kalkıp öptü. Nicole ağzını onunkine bastırdıktan sonra diliyle alt dudağına dokundu.

Hawk, “Beni yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu, sesi sataşır tondaydı.

“Hı hı. Seks kediciği görevimin bir parçası.”

“Beni baştan çıkarmak mı?”

“Evet. Zor olacağımı sanmıyorum. Ne düşünüyorsun?”

“Sadece görünüşte kolay olduğumu.”

Adamın gözlerinde meydan okumanın ışığı vardı. Nicole onu inceledi. Ciddi miydi? Gerçekten ona karşı koyabileceğini mi düşünüyordu?

Nicole gülümsedi. “Öyle bir eriyeceksin ki.”

“Bahse var mısın?”

“Elbette. Kazanan hepsini alır.”

“İnanılmaz konsantrasyon güçlerim vardır. Odada benimle birlikte olduğunu bile fark etmeyeceğim.”

Nicole kıkırdadı. "Sertleştin ve benimle sevişmek için alev alev yanan bir arzun var. Yaptığım her şeyi fark edeceksin ve seni öldürecek."

Hawk yutkundu ama geri adım atmadı.

Nicole olasılıklarını değerlendirdi. Hawk en iyi nasıl baştan çıkarırdı? Doğrudan, agresif bir atak bekleyecekti. Hawk'ın yapacağı o olurdu. Fakat Nicole'ün içinde istediğini almak için daha iyi yollar olduğuna dair bir his vardı.

Adamın tişörtünün kolunu çekti. "Bu konuda bana yardım etmen gerekecek. Tişörtünü başından kendim çıkaramayacak kadar çok kısayım."

"Tabii."

Hawk tişörtünü çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattı, sonra kollarını çıplak göğsünde bağladı.

Nicole arkasına geçti ve sırtına hafifçe dokundu. "Durmadan en son birlikte olduğumuz zamanı düşünüyorum," diye fısıldadı. "Oldukça inanılmazdı."

"Katılıyorum."

Dudaklarını omurgasına bastırdı ve yaladı. Hawk hafifçe gerildi, sonra rahatladı.

"Harika ellerin var," diye devam etti. "Muhtemelen o yüzden futbolda o kadar iyiydin. Onlarla ne yapacağını biliyorsun. Nereme dokunacağını, bana nasıl dokunacağını."

"Ah, tamam."

Gülümsedi. Adamın sesi biraz huzursuz geliyordu. İyi. Onu ele geçiriyordu.

Kendi tişörtünü ve sutyenini çıkardı. Hâlâ adamın arkasında dururken kendini ona yasladı, göğüslerini onun çıplak sırtına dayıyordu. Hawk'ın elleri yanlarına düştü.

Nicole ellerini onun karnına, hemen şortunun kemerinin üzerine yerleştirmek için bundan yararlandı. Ellerini hareket ettirmedi,

sadece orada tuttu. Kendi vücudundan sıcaklık taşarken olasılıkları düşündü. Her zaman olasılıklarla ilgiliydi.

Meme uçları adamın tenine sürtünüyor, genç kadını heyecanlandırıyordu ve Nicole adama da bir şeyler yapmasını umdu.

“Öpüşmeni de seviyorum,” diye devam etti. “Bazı erkekler hemen başka şeylere geçmek istiyor. Öpüşme gibi şeylere zahmet etmiyorlar. Ama sen öyle değilsin. Sen hiç acele etmiyorsun.”

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi. Ne yaptığını göremiyordu, o yüzden yolunu hissetmek zorundaydı. Bu da ona uyardı. Derisinin altındaki kaslarla oynamaktan, göğsündeki kılların soğukluğundan, göğüs uçlarına dokunduğunda adamın nefesinin kesilmesinden hoşlandı.

Keşfini sırtını hafifçe ısırarak sürdürdü. Önce nefesini hissetmesine özen gösterdi, böylece ısırığın geldiğini hissedecek ve olmadan saniyeler öncesinde düşünebilecekti.

Ellerini adamın şortunun kemerine indirdi ve düğmesini buldu. Yavaşça, çok yavaşça açtı, sonra fermuarı indirdi. Milim milim ilerleyerek ellerini şortunun ve iç çamaşırının içine kaydırды; adamın ereksiyonunu hissediyordu. Adamın da beklediği gibi onu eline almak yerine, tırnaklarını sertliğinin üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra başparmağını ucuna sürttü.

Hawk titredi, geri çekilip genç kadına döndü ve onu kavradı. Gözleri ateşlenerek karardı.

Nicole’ü öpmeden önce, “Sen kazandın,” diye hırladı. “Sen kazandın.”

Adamın dili ağzına gömülürken en iyi türdeki zafer olduğunu düşündü. Kollarını adamın boynuna dolayıp karşılık olarak öpüyor, sataşmalarının tadını çıkarıyor, sıvazlıyor ve kendisini ayak parmaklarına kadar tutuşturan öpücüğe sahip oluyordu.

Hawk her yerine dokundu, elleri genç kadının sırtında, yanlarında, kalçasının hemen üst kısmındaydı; sonra tekrar kıvrımlarını avuçlayıp meme uçlarına sataşmak için göğüslerine çıktı.

Adamı baştan çıkarmanın kendisini şimdiden yolun yarısına getirdiğini düşündü, sıvı sıcaklık merkezinden dökülüyordu. Daha adam pek bir şey yapmamış olsa da, şişmiş ve hazır hissetti; bu da Hawk onun pantolonunu açıp kalçasından aşağı çektiğinde memnun olduğu anlamına geliyordu.

Bunu çabucak külotu takip etti. Sonra çırlıçılak kaldı ve Hawk onu yatağa itiyordu.

Kollardan ve bacaklardan oluşan bir karmaşa halinde düştüler. Bir şekilde Nicole üstte kalıp ona tepeden baktı.

Hawk yüzünde bir sırıtişla, “Güzel manzara,” dedi ve ellerini kadının kalçasına koydu. “Şimdi birazcık daha yukarı.”

Hawk onu ileri doğru hareket ettirmeye çalışıyordu. Nicole, adam yatakta aşağı kayıp tam olarak onun altına girene kadar ne olduğunu anlamadı. Adamın dilinin ilk darbesiyle neredeyse bayılıyordu.

Nicole panikle kendisi üstteyken adamın bunu yapamayacağını düşündü, zevk dalgaları üzerinden geçip giderken bile. Çok açıktaydı, çok kırılandı.

Dilinin ikinci darbesi, genç kadını pozisyonu değiştirirken devam etmesinin bir yolunu aramaya zorladı. Üçüncüsü tutunmak için bir şeyler bakınmasına sebep oldu, böylece yolculuğun tadını çıkarabilirdi. Daha önce hiç böyle yapmamıştı, o yüzden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Hislerin daha yoğun olacağını bilmiyordu. Hawk rahatça hareket edebiliyor, ona her yerinden dokunuyor, parmaklarını uyluklarını ovalamak için kullanabiliyor ya da içine bir parmak kaydırabiliyordu.

O saniyelerde, Nicole soluk soluğaydı. Ellerini duvara yerleştirip kendini yerinde tuttu. Hawk dilini onun merkezinde kıvırdıktan sonra o noktayı emdi. Aynı anda içine iki parmağını kaydırды; daldırıyor, ovalıyor ve ağzının hareketlerine uyduruyordu.

Nicole soluğunu düzenleyemedi. Dalgalanmayla birlikte gitmekten başka hiçbir şey yapamadı ve adamın asla ama asla durmamasını umdu. Kalçası sıçıyordu, bütün bedeni gerildi. Sekste onu neredeyse korkutan bir yenilikti ama iyi anlamda. Sanki bu adamlayken gerçekten kendisi olabilirmiş gibi.

Hawk dudaklarını ona dayayarak hareket ettirdi, daha hızlı ve daha hızlı. Nicole onunla birlikte hareket ediyor, rahatlamak için kasılıyordu. Hawk içinden dışında hareket ediyor, orgazmı ondan çekip alıyordu.

“Benim için boşal, bebeğim.”

Beklenmedik sözler onu şaşırttı ve sonra adamın istediğini yaparak kasılmalar kendisini ele geçirirken geriye doğru yay gibi gerildi. Müthiş zevk, en sonunda sakinleşene kadar adamlaydı.

Nicole üzerinden kalkmayı denedi ama adam onu kalçasından yakaladı, sonra onu kendi bedenine doğru indirdi. “O kadar hızlı değil,” derken kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Adamın üzerine ata biner gibi çıktığında, Hawk şortunun cebinden bir kondom çıkardıktan sonra kıyafetlerinin kalanını çıkardı. Adamın korumayı takmasına izin vermek için kenara çekildikten sonra tekrar üzerine çıktı.

Sert, kalm ve hazırды; ürperen içi için tamamen doğru hissettiriyordu. Adam onu doldurduğunda nasıl hisseceğini düşünerek beklentiyle gerildi, sonra adamın üzerine doğru alçalarak o daha derinlerine gittikçe esnedi. Birlikte inlediler.

Nicole öne doğru eğildi ve ellerini yatağa dayadı. Hawk uzanıp göğüslerini avuçladı. Uzun saçları adamın omuzlarına ve göğsüne döküldü.

Adam genç kadının sıkı, hassas meme uçlarını ovalarken, “Bu gerçekten iyi bir fantezi,” dedi.

“Benim için de.”

“Beni ayartmakta fena bir iş çıkardın.”

“Kolaydın.”

“Cazibemin bir parçası.”

Nicole kaslarını kasıp adamın etrafında sıkılaştı. Hawk inlerken gözleri kapandı. Genç kadının üzerinden bir güç hissi geçip gitti. “Sen cazibelisin,” diye mırıldandı ve hareket etmeye başladı.

Yaklaşık otuz dakika sonra, Nicole, “Çıplak yemek yemeyeceğim,” dedi.

Hawk Çin yemeğini şifonyerin üstüne bıraktı. “Karnının üzerinden birazcık *kung pao* usulü tavuk?”

Nicole nefes kesiciydi. Kıvrımlı, kızarmış ve hâlâ çıplaktı. Sadece ona bakmak bile tekrar içinde olmak istemesine sebep oluyordu.

“Dene,” dedi genç kadına, kartonlardan birini açtı ve üst kata getirdiği çatalardan birine batırdı. “Bir ısırık.”

“Sen delisin,” dedi ama yine yatakta uzandı. “Eğer bundan birine bahsedecek olursan son nefesime kadar reddedeceğim.”

“Kimseye söylemeyeceğim.” Bu kadar iyi bir şeyi neden paylaşmak isteyecekti ki?

Bir parça *kung pao* aldı ve genç kadının karnına yerleştirdi, sonra almak yerine eğildi ve onu öptü.

Hawk, “Aperatif,” dedi.

“Leziz.”

“Daha da iyiye gidiyor.”

Eğildi ve tavuk lokmasını ağzına aldı. Yarısını ısırıdıktan sonra genç kadının hakkını verip kendininkini çiğnedi, sonra karnını yalayarak temizledi.

Nicole tek dirseğine dayanarak kalktı. “Yemek için elverişli bir yöntem değil.”

“Katılıyorum.”

“Korkunç değil.”

Hawk kakhaha attı. “Bu hoşuna gittiğini söyleme yolun mu?”

“Belki. Haydi, bir daha deneyelim.”

Yaklaşık bir saat kadar sonra Hawk giyindi ve ön kapıya yürüdü. Akşam yemeğini odadaki birkaç ısıktan öteye götürüp bitirememişlerdi. Şikâyet ettiğinden değildi. Onun yerine yaptıkları çok daha ilginçti.

Kapıyı arkasından kapatırken yumuşakça ısılk çaldı, sonra Raoul’un ön basamaklardan çıktığını gördüğünde durdu.

Genci selamlarken, kendine suçlu hissetmek için bir sebep olmadığını söylüyordu. Nicole’le olan akşamını ayarlamak için Raoul ona yardım etmişti. Yine de... rahatsız hissetti ve neden olduğunu söyleyemedi.

Raoul, “Geç saate kadar burada kalmışsın,” dedi, gecenin karanlığında ifadesi okunaksızdı.

“Kaldım.”

Genç, onun yolunda duruyordu. Çocuk kenara çekilmeden Hawk ilerleyemedi ve Raoul’un bunu yapmak için acelesi var gibi görünmüyordu.

Birbirlerine gözlerini dikip baktılar.

Raoul başını eve doğru eğerek, “O özel biri,” dedi.

“Biliyorum. Onunla çıkan benim.”

“Canının yanmasını hak etmiyor.”

Hawk inanamadı. Raoul onun oyuncusuydu. Hawk onu her zaman desteklemiş, onun yanında olmuştu. Şimdi Raoul, onun yerine Nicole’ü mü seçecekti?

“Sınırını aşıyorsun,” dedi Hawk. “Bu senin meselen değil.”

“Yanılıyorsun. Nicole yeterince sert olduğunu düşünüyor ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen ciddi ilişkilere girmezsin. Nicole ilişki kurulacak tipte biri.”

Hawk son birkaç dakikayı silmeyi ve baştan başlamayı istedi. Ya da Raoul eve gelmeden önce bu evden cehennem olup gitmeyi. Ama bu olmayacaktı.

İlk olarak hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı. Raoul onu yargılama hakkını nereden buluyordu? İkincisiyse, çocuk Nicole hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu?

Hawk'ın içinde çirkin, karanlık bir duygu tomurcuklandı. Hawk'ın parmaklarını yumruklara dönüştürecek kadar sıkmasına sebep olan bir his. Ne yaptığının farkına vardığı anda rahatlamak için kendini zorladı ama resmen mantıksız olan şüphe uzaklaşmadı.

Niçin Raoul bu kadar çok önemsiyordu? Bir şeyler mi dönüyordu?

Soruları sorarken bile, Raoul'la Nicole'e haksızlık ettiğini biliyordu. Nicole ergenlerle ilgilenmiyordu ve Raoul Brittany için deliriyordu. Ama kıskançlık ilkel hissettirdi. Raoul'u alt etmek, ağzım burnunu dağıtana kadar dövmek, sonra da kendi göğsüne vurarak kendini kazanan ilân etmek istedi. Ona ne cehennem oluyordu?

"Hakkımda en kötüsünü varsayma," dedi en sonunda. "Nicole'le oynamıyorum." Raoul'un düşündüğü şekilde oynamıyordu. Bir anlaşmaları vardı, bu da Nicole'ün fikriydi. Buradaki masum kişi Hawk'tı.

Raoul, "Kadınların sana nasıl baktığını görüyorum," dedi. "Nasıl uygun durumda olduklarını. Daha önceden yaptıkların önemli değil ama artık önemli. O önemli. Onlardan birinin teklifini kabul etmeden önce uzun uzun düşün."

"Yoksa ne olur?"

"Bilmek istemezsin."

Bu çocuk gerçekten onu alt edebileceğini mi düşünüyordu? Tepesi bu kadar atmış olmasaydı Hawk kahkahayı basardı. "Bana nutuk çekme hakkını nereden buluyorsun? Kişisel yaşamımda yaptığım şey benim meselemdir."

"Nicole benim arkadaşım. Mecbur olmadığında benimle ilgilendi. Kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim. Senin bile."

Hawk normalde iyi bir meydan okumadan keyif alırdı ama bu defa hiç kazanan olamazdı. Sebepsiz yere öfkeliydi ve hüsrana doluydu.

Soluğunun ardından küfür ettikten sonra, Raoul'u gerekenden daha sertçe iterek çocuğu geçti.

Kamyonetine yürürken, "Bu saçmalığa ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Cehenneme git."

Raoul hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bir şekilde, çoktan kazanmıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NICOLE CUMA AKŞAMKI MAÇI cidden dört gözle bekliyordu. Hawk'la ikisi meşguldü, o yüzden birkaç gündür onu görme ya da onunla konuşma şansı olmamıştı. Hâlâ ürpermediğinden değildi. Adam genç kadının vücudunda bazı ciddi mucizeler yaratabiliyordu ve ne zaman isterse yeteneklerini bilemekte serbestti. Nicole öyle etkilenmişti ki eğer adamı birkaç ay önce, ameliyat olduğu sırada tanımış olsaydı, iyileşme süresini yarıya indireceğini bile düşünmeye başlıyordu.

Stadyuma girdiğine hâlâ hatırayla gülümsüyordu.

Çocuklardan biri, "Selam, Nicole," diye seslendi.

Nicole, onu evde takılan gruptan tanıyordu. Tanıdığı birkaç müdavim vardı ve arada sırada uğrayan bazıları oluyordu. Sonuç olarak hepsini tanıyordu. Çoğunlukla ebeveynlerin oturduğu yere yönelirken el salladı.

Barbara, "Nicole? Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Aaron ve Kyle'ın babası olan Dylan, "Bu akşam kazanacağız," dedi.

Bir kahkahayla, "Ben de öyle hissediyorum," dedi.

Daha çok selamlaşma oldu. Takımda iki oğlu bulunan sessiz bir çift olan Missy ve Greg'in yanına yerleşti. Açık tribündeki yerinden

bütün sahayı görebiliyordu. Hawk'ı görene kadar etrafa bakındı, sonra gülümsemesinin içinin ürperdiğini açık etmemesini umdu.

Adamın istediği seksi karşılması ve Nicole'ün de insanlara acınacak biri olmadığını gösterme şansı için anlaşılmışlardı. Fakat içinde anlaşmanın çok daha iyi bir kısmına kapıldığına dair bir his vardı çünkü seks onun için de fena halde işe yarıyordu. Belki bu akşam pizzadan sonra yapabilirlerdi...

Raoul gözüne ilişti ve Hawk'ı geç saatlerde davet etmenin artık bir seçenek olmadığını hatırladı. Yine de, bir şeyler düşünmek zorunda kalacaklardı. Son buluşmalarının üzerinden yine haftalar geçmesini istemiyordu.

Buluşmalardan bahsetmişken, Hawk'ı sahada gördü. Adam tribünlere doğru baktığında Nicole el salladı. Hawk karşılık vermediğinde genç kadın kaşlarını çatı. Hawk'm onu gördüğüne yemin edebilirdi ama sonra bakışları hemen Nicole'ü geçti. Elbette sahadan oldukça uzaktaydı ve Hawk için onu gözden kaçırmak kolay olurdu. Daha önce hiç kaçırmamış olsa da.

Birkaç dakika sonra Raoul onu gördü. Nicole içten içe, Raoul'un Hawk'a Nicole'ün orada olduğunu söylemesini bekledi ama söylemedi. Bu da garipti. Sonra Brittany erkek arkadaşına doğru seke seke gitti. Raoul ona bir şey söylediğinde, kız tribüne baktı. Nicole'ü gördüğünde ponponlarını salladı ve babasına doğru aceleyle gitti.

Nicole'ün midesi beklentiyle kasıldı. Gülümsememeye çalıştı ama bu güneşi görmezden gelmek kadar etkiliydi. Nicole koltuğunda kıpırdandı ve sonra kendine soğukkanlı davranmasını söyledi. Bunun iyi bir tavsiye olduğu ortaya çıktı.

Brittany Hawk'la konuşup tribünleri işaret etti. Hawk Nicole'den tarafa bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Nicole sanki karnına darbe almış gibi hissetti. Göğsü sancıcı ve nefes almak zorlaştı. Aşağılanma üzerinden akıp geçti. Hawk az önce onu reddetmişti. Tamamen ve insanların içindeyken.

Yanakları sıcaklıkla yandı. Çantasında bir şey arıyormuş gibi davrandı, böylece başını aşağı eğip saçlarının yüzünü gizlemesine izin verebilecekti.

Az önce ne olmuştu? Hawk bunu niçin yapmıştı? Neden onu bu şekilde başından savmıştı? Daha birkaç gün önce kahkaha atıyor ve onun yatağında sevişiyorlardı. O zamandan beri birbirlerini görmemiş, hatta telefonda bile konuşmamışlardı. Yani yanlış giden ne olabilirdi ki?

Aklından binlerce olasılık geçip gitti. Nicole'ün düşündüğü kadar iyi vakit geçirmemişti. Başka biriyle tanışmıştı. Rol yapmaktan bıkmıştı. Drew'la evlenecek kadar aptal olduğunu bilmekten iğrenmişti.

Midesinin bulandığını hissetti ve umutsuzca kaçmayı istedi. Ne yazık ki kalabalıkta tuzağa düşmüştü ve çocukları hep pizzacıya götürdüğü gerçeği vardı. Eğer şimdi kaçarsa, yokluğu fark edilecekti. Bir sebepten, Hawk'ın onun canını yaktığını bilmesini istemedi.

O yüzden başını kaldırdı ve aşağılandığını, duygusal olarak tekme yemiş gibi hissettiğini kimsenin görmesine izin vermedi. Missy ile Greg konuşkan olmadığı için çok minnettardı. Maç başladığında dikkatini vermek için elinden gelenin en iyisini yaptı, saniyelerin gıdım gıdım geçtiğini görmezden geldi.

Hawk onu tamamen görmezden gelene kadar, adamın sahadayken ona kaç defa baktığını fark etmemişti. Kimsenin farkı kavramasının bir yolu olmadığını bilse bile, teşhir olmuş ve utanmış hissetti. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi. En sonunda düdük öttü ve oyuncular sıralanıp el sıkıştı. Bu genellikle Nicole'ün sahaya inmek için işaretiydi.

Nicole tereddüt etti. Öylece ayrılsa mıydı? Kendi kendine, hayır, dedi. Aşağı inecek ve neler olduğunu çözecekti. Bu yapılacak olgunca şeydi. Bu karakterini güçlendirecek ve onu daha iyi bir insan yapacaktı. Sonra eve gittiğinde, üst kata çıkacak ve kusacaktı.

Kalabalığın ileri doğru itmesine izin verdikten sonra kapıdan geçip sahaya çıktı. Birkaç ebeveyn Hawk'ın etrafını sarmıştı ve maçın

nasıl olduğunu onunla konuşmak istiyorlardı. Nicole kazanıp kazanmadıklarını anlamak için sayı tabelasına göz atmak zorunda kaldı. Hayat yavaş çekimde ilerlerken skoru takip etmek zordu.

Sohbet sesleri yatışana kadar bekledikten sonra ileri çıktı.

Nicole sakın, rahat bir tonla, “Selam,” dedi. Neler olduğunu öğrenene kadar hiçbir sorun yokmuş gibi davranacaktı.

Hawk ona bakmadan, “Selam,” dedi.

Nicole bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi. Sonra, tam Nicole ona sorunun ne olduğunu soracağı sırada, sürtük annelerden biri olan Annie uzun adımlarla geldi ve ellerini Hawk’ın göğsüne koydu.

“Yani seni park yerinde mi beklemeliyim?” diye sordu, sahadaki ışıklar kadının etkileyici elmas evlilik yüzüğünü ıslıdatıyordu.

“Aynen öyle. Çocukları sana göndereceğim.”

Kadın adamın gözlerine bakarak gülümsedi. “Bu akşam kalmamı istediğin için teşekkürler, Hawk. Gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum... her şeyi.”

“Ben de öyle.”

Sanki Hawk onu tokatlamış, sonra elini göğsünden içeri sokup kalbini sökmüş gibiydi. Bu oluyor olamazdı. Tamam, evet, Hawk’la gerçekten çıkmıyorlardı. Geleneksel anlamda değildi ama bir anlaşmaları vardı ve seks yapıyorlardı. Nicole milyon yıl geçse bile Hawk’ın sözünden dönecek, bir de üzerine kasten acımasız olacak bir adam olduğuna inanmazdı.

Nicole’ü en çok yaralayan oydu. Sanki Nicole’ün en fazla acıyı çekmesini ister gibi, bunu bilerek yapıyordu. Ve lanet olsun ki işe yarıyordu.

Nicole döndü ve hızla sahadan uzaklaştı. Gözlerindeki yaşlarla savaşıyor, tek başına kalana kadar teslim olmayı ve zayıflığını göstermeyi reddediyordu. Yapılacaklar listesi gittikçe uzuyordu. Eve gider gitmez kusacak, ağlayacak ve ah, evet, köpeği yürüyüşe çıkaracaktı.

Koluna birinin dokunduğunu hissettiğinde neredeyse arabasına varmıştı. Başını kaldırıp baktı ve Raoul'un yanında durduğunu gördü.

Genç kısık bir sesle, "Üzgünüm," dedi, ifadesi suçluluk ve acıyla gergindi. "Bu benim hatam."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Koçtan. Davranış şeklinden. Benim hatam."

Nicole, Hawk'ın reddedişine bir şahit olduğunu fark edince gelen taze utanç dalgasını görmezden geldi. "Raoul, olan bitenle senin hiçbir ilgin yok."

"Bu doğru değil. Önceki gece onu gördüm. Ayrılırken."

Nicole darbelerin hiç durmadan geldiğini düşünürken, kalıcı bir kızarıklığa sahip olup olmayacağını merak etti.

"Ben, ah, ona seni incitmemesini söyledim." Raoul kramponunun ucuyla park alanındaki desenlerden birinin üzerinden geçti. "Senin özel biri olduğunu ve oyun oynamamasını söyledim."

Raoul onu mu savunmuştu? Raoul onu savunmak için kendi koçuna karşı mı gelmişti?

İşte şimdi ağlama ihtiyacı daha güçlüydü ama sebebi tamamen farklıydı.

Nicole ona sarıldı. "Ben yirmi sekiz yaşındayım. Evliydim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Seni incitmesini istemedim."

"Biliyorum. Bunun için teşekkürler."

"Koç bir pislik gibi davrandığı için üzgünüm."

Nicole geriye adım attı. Artık her şey açıktı, durumla nasıl baş edeceği de buna dahildi. "Ben de. Bunu bana söylediğin için teşekkürler, Raoul. Ve yaptığın şey için de. Çok tatlı ama gerek yoktu."

Raoul omzunu silerken hem rahatsız hem de gururlu görünüyordu.

Nicole soyunma odasının girişini işaret etti. “Duşunu al ve üzerini değiştir. Ben Hawk’la küçük bir sohbet edeceğim.”

“Evet, hanımefendi.”

Koşarak uzaklaştı.

Kararlılık ve enerjiyle dolan Nicole, stadyuma geri döndü.

Neler olduğunu bilmenin hem iyi hem de kötü olduğunu düşündü. Öfkesinin artmasına izin verdi, böylece ihtiyaç duyduğunda zirveye ulaşmış olacaktı. Hawk’ın niçin öyle davrandığını artık bildiğinden, bu Nicole’ün Hawk’tan çok daha az hoşlanmasına sebep oldu.

Sahaya adım attı. Ebeveynlerin ve oyuncuların çoğu gitmişti, Annie de dahil. Doğrudan Hawk’a doğru yürüyüp işaret parmağıyla adamın göğsünü dürttü. “Konuşmamız gerekiyor.”

“Benim için iyi bir zaman değil.”

“Sence bu umurumda mı?”

Hawk gözlerini kıstı. “Senin sorunun ne?”

“Görünüşe göre sensin. İşler senin istediğin gibi gitmedi diye iki yaşındaki bir çocuk gibi davranıp somurtuyorsun. Neyin yanlış olduğunu çözemedim çünkü seni son gördüğümde harika zaman geçirmiştin. Ama olanları benimle tartışmak ya da bir yetişkin gibi davranmak yerine, somurttun ve ameliyatlara şişirilmiş bir sürtükle kendimi kötü hissettirmeye çalıştın.”

“Annie çok iyi bir kadın.”

“Sadece tahmin edebilirim.” Nicole onu tekrar dürttü. “Raoul bana göz kulak oluyordu. Tamamen gereksizdi ama yine de yaptığı şey gerçekten tatlı ve nazikçe. Bu senin on yedi yaşındaki kızınla çıkan genç adam olduğu için taklalar atıyor olmalısın. Beni korumak için seninle karşılaşmaya istekliyse, sevdiği kız için neler yapacağını hayal etsene. O dimdik duran bir erkek ve bunun sebebinin bir parçası sen olabilirsin. Ama bunu görüyor musun? Hayır. Sana karşı geldiği için nasıl da kırgınsın. Fazlasıyla şişirilmiş erkeksi egon yaralanıp para-

landı. Zavallı Hawk. Yıldız oyuncun kıcını öpmektense bir adam gibi davrandı. Somurtacağına onunla gurur duymalısn.”

Hawk’ın bakışı buza dönüştü. “Bitirdin mi?”

“Neredeyse. Senin farklı olduğunu düşündüm. Senin özel olduğunu düşündüm. Kızına bakmak için rüya gibi bir kariyeri bırakıp gittin. Bu çocuklarla çalışıyorsun ama paraya ihtiyacın olduğu için değil, yardım etmek istediğin için. En azından insanlara söylediğin şey o. Ama gerçekte tüm bunlar seninle ilgili. Senin nasıl görüldüğün ve dünyanın sana ne kadar tapındığıyla ilgili. İşler senin istediğin gibi gitmediği anda, artık oyuna ilgin kalmıyor. Oynamak istemiyorsun ve adil oynamak istemediğin de kesin. Tanımak istediğim biri olduğunu sanmıştım ama eğer sen gerçekte buysan, seninle çıkıyormuş gibi davranmak bile istemem. Cehenneme git, Hawk.”

Arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Hawk’ın kırıncı bir karşılık vereceğini düşündü ama yalnızca sessizlik vardı. Nicole öyle öfkeliydi ki titriyordu. Ayrıca rahatsız hissediyordu, sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibi.

Arabasına binerken kendi kendine, böyle olmaması gerekiyordu dedi. Acıtmaması gerekiyordu. Ama yapıyordu işte. Hem de hepsi. Gerçekten çok kötü acıtıyordu.

Hawk’ın istediği son şey, oyuncularıyla takılmaktı ama fazla seçeneği yoktu. Arabasını pizzacıya sürdü ve içeri girdiğinde kalabalık tarafından karşılandı.

Numaradan birkaç kısa sohbette bulunduktan sonra saatine göz attı ve tüyebilmesine ne kadar kaldığını merak etti. Bir saat? Belki iki. O zamana kadar, tutsaktı.

“Selam, Hawk.”

Boğuk, ihtirasları ses tüylerini diken diken etti. Annie. Kadın buradaydı çünkü onu Hawk davet etmişti. Çünkü bir getzekt ve şimdi başına kalmıştı.

“Bize bir masa ayırdım,” dedi, köşedeki ufak bir masayı işaret ediyordu. Sadece iki kişilik olan yeri. Şimdiden kocasının şehir dışında olduğunu, evin boş ve çok تنها olduğunu söylemişti.

Hawk onun gibi kadınları cesaretlendirmemesi gerektiğini biliyordu. İlgili değildi ve evli bir kadınla vakit geçirmeyeceğinden cehen-nem kadar emindi. Tepki göstermişti. Nicole haklıydı, somurtuyordu.

Nasıl davrandığı gerçeği üzerine yıkılıverdi. Aşağılanmış, aptal ve umutsuzca baştan başlama ihtiyacı içinde hissetti. Ama hayat futbol gibiydi... saat yalnızca ilerliyordu. Yaptığı hamleleri geri alamazdı, sadece sonuçlarıyla başa çıkabilirdi.

Annie’nin doğrudan gözlerinin içine baktı. “Kız arkadaşım la kavg a ettim. Ona kendini kötü hissettirmek için seni kullanıyordum. Tamamen uygunsuzca davrandım. Üzgünüm.”

Annie ona gözlerini kırptırdı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Sana gerçeği söylüyorum. Hey, eğer benim durumumda olsaydın, seçtiğin kişi sen olmaz mıydı?”

Bir kısmı utanmaz yağcılık, bir kısmı da gerçektir. Doğru kombinasyon olmasını umdu.

Annie uzun, siyah saçını omzunun üzerine savurdu ve dar ka-zağının önünü silkeledi. “Tamam, evet. Ben de beni seçerdim.” İçini çekti. “Gerçekten biriyle görüşüyor musun?”

“Adı Nicole. Brittany’ye sorabilirsin.”

Annie iç geçirdi. “Ah, pekâla. Doğru olamayacak kadar iyi olduğuna dair içimde bir his vardı. Bu defa kurtulmana izin vereceğim, Hawk fakat aynı hatayı tekrar yapma, yoksa sözlerini tutmanı bekleyeceğim.”

“Söz veriyorum.”

Kadın ağır ağır uzaklaştı.

Hawk, Raoul’u bulana kadar pizzacıya bakındı, sonra onun la konuşmak için ilerledi.

"Sana borçluyum," dedi çocuğa. "Nicole'ü koruyordun ve buna saygı duyuyorum. Kim ne derse desin doğru olanı yapmaya devam et."

Raoul gözlerinin içine baktı. "Sana karşı bile mi, Koç?"

"Bana karşı bile."

El sıkıştılar. Hawk Nicole'ün haklı olduğunu biliyordu. Raoul'un, kızıyla çıkmasına minnettardı. Raoul'un onunla ilgileneceğini biliyordu. Bu da biri dışında bütün köprülerini onardığı anlamına geliyordu.

Saatine göz attı. Birkaç saat daha buraya sıkışmıştı? Yoksa sıkışmamış mıydı?

Raoul'a döndü. "Bir süreliğine buradaki işlerle ilgilenebilir misin?"

"Tabii, Koç."

"Geri döneceğim."

Aceyle kamyonetine gitti ve motoru çalıştırdı. Nicole'le konuşma ihtiyacı beynindeki her şeyi bir kenara itmişti.

Ceza yiyecek kadar hızlı kullandı ama şanslıydı ki yakalanmadı. Yirmi dakikadan kısa sürede genç kadının kapısını çalıyordu.

"Nicole, haydi ama. Benim. Aç kapıyı. Orada olduğunu biliyorum."

En sonunda ayak seslerini duydu. Kapının diğer tarafından, "Git buradan," diye bağırdı.

"Nicole, beni görmek istemediğini biliyorum ama bu önemli."

Nicole hiçbir şey söylemedi.

Hawk tekrar kapıya vurdu. "Hatahydım, tamam mı? Pisliğin tekiydım. Raoul'u yıllardır tanırım ve seni birkaç aydır tanınmasına rağmen, senin yüzünden bana karşı çıktı. Bunu beklemiyordum. Onun bir adama dönüştüğünü fark etmedim. Bana meydan okudu. Beni alt etmeye hazır. Öyle olmaması gerekiyordu."

Kapı açıldı. Yüzünde gözyaşlarından izler olan Nicole önünde durdu. "Tabii öyledir. Sürünün alfa erkeği yeri için hep kavga eder. Yaşam döngüsü."

Hem güzel hem de perişan görünüyordu ve Hawk onu ağlattığı için pişman oldu.

“Kıçımı tekmelemesini mi istersin?”

“Evet.” Burnunu çekti. “Fena halde.”

“Üzgünüm,” dedi ve onu yakma çekti. “Çok üzgünüm. Bu ilişki şeyinde berbatım. En son bir kızı tanımaya çalıştığımda on beşim-deydim. Berbat etmemek daha kolaydı.”

Hawk ona sarıldı ve öptü. “Nicole, ben gerçekten üzgünüm.”

Nicole yutkunup başını salladı. “Sadece tepki verdiğini biliyorum. Ayrıca, bu gerçek bir ilişki değil. Anlaşmamız var, unuttun mu?”

Hawk gözlerini onun mavi gözlerine dikti. Anlaşma mı? Tabii, her şey öyle başlamıştı ama şimdi?

“Anlaşma için bunun içinde değilim,” dedi. “Senin için buradayım.”

Nicole burnunu çekti. “Öyle mi?”

“Öyle ve pizzacıda beni bekleyen elli çocuk var.”

“Ah tabii. Böyle bir şey söyle ve sonra çekip git. Tipik erkek.” Ama sesi artık kızgın gelmiyordu.

“Benimle birlikte gel?”

Nicole geriye adım attı. “Yapamam. Korkunç görünüyorum.”

“İyi görünüyorsun. İzler var ama kadınlar böyle şeyleri biraz, ne bileyim, pudrayla falan halletmeyi beceriyor.”

Gülümsedi. “Tamam. Bana beş dakika ver.”

“Bekleyeceğim.”

Nicole arkasını döndü.

Hawk kolundan yakaladı ve kendine doğru çekip bir daha öptü. Ağzı onunkine dayalıyken, “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Onu anladım.”

Adamın gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

Hawk'ın soluğunu kesen ve dünyanın sessizleşmesini sağlayan bir "seni bağıslıyorum" gülümsemesiydi. Çünkü tam o anda, Hawk'ın daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Nicole test kitabına eğildi. "İki arabanın birbirine doğru hareket etmesiyle başlayan matematik problemlerinin hiçbirinden hoşlanmıyorum. Neden araba olmak zorunda ki?"

Raoul, "Bazen tren oluyor," dedi.

Nicole gözlerini devirdi. "Bu daha iyi hale getirmiyor. Tamam, iki araba birbirine doğru hareket ediyor. A arabası saatte kırk sekiz kilometre hızla hareket ediyor. B arabasıysa saatte altmış dört kilometre hızla ilerliyor. Bir buçuk kilometre farkla başlıyorlar. Saatin öğleden sonra iki olduğu varsayılırsa, iki araba nerede ve saat kaçta karşılaşır?"

Nicole ona baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır."

"Ben de ondan korkuyordum."

Nicole kitabı eline aldı ve birkaç bölümü geçerek problemi nasıl çözeceğini gösteren bir ipucu bulmayı umuyordu. Kitabın kapağına ulaşana kadar bölümleri geçti.

Raoul ona sırtarak, "Geçen yıldan kalan kitabımı ister misin?" diye sordu. "Ya da ortaokuldan kalan kitaplarımı?"

"Yardı mı mı istiyor musun?"

"Belki de istemiyorum."

Test kitabını gence uzattı. "Bu benim olayım değil. Üzgünüm ama üniversitede işletme gördüm. Özel bir kalkülüs dersimiz vardı. Öğretim görevlimize göre, sersemler için kalkülüstü. Gerçek kalkülüs öğrencilerinin alay konusuyduk ama bununla yaşamayı öğrendim." Gözlerini yeniden probleme dikti.

"Kilometreleri metreye dönüştürmen gerekiyor. Ve sanırım kilometre bölü saatleri de, metre bölü dakikalara dönüştüreceksin. Sonra

uzaklığı her arabanın zaman aralığı olarak bir denklemde yaz. Sana zamanla ilgili ortak bir nokta verecek. Zamani çözebilirsin. Kulağa doğru geliyor mu?”

Raoul kalemini eline aldı. “Haber veririm.”

“Eğer olmazsa, tüm yüksek matematik bilgimi tükettim. Cidden, bundan sonra bağımsızlık savaşı hakkında konuşmak zorundayız.”

Raoul iç geçirdi. “Tarih çalışmaktansa matematiği tercih ederim.”

“Tipik erkek. Üniversitede ne okumak istiyorsun?”

“Futbolun dışında mı demek istiyorsun?”

“Hı hı.”

“Bilmiyorum. Ticaretle ilgili okumak isterdim. Reklamcılık.”

“Müşterilerle pahalı öğle yemekleri yemek için bahaneler mi?”

Sırıttı. “Onda iyi olurdu.”

“Özellikle de müşteriler kadın olsaydı.”

Raoul kahkaha attı. Eğlencesi yavaşça azaldı. “Önce üniversiteye girmem lazım.”

“Şüpheli mi var?” Mutfak masasının üzerindeki test kitabını işaret etti. “Bu aptallar matematiği değil, Raoul. Zor dersler ve iyi notlar alıyorsun.”

“Sanırım diğerini ayarlamaktan bahsediyordum.”

“Ah, futbol bursu.”

“İyi bir okula girmemin tek yolu o.”

Çünkü hiç parası yoktu. Elbette bağışlar ve krediler vardı ama Nicole, Raoul’un eğer bir burs varsa onu niçin almak istediğini anlıyordu.

Onu oynarken gördüğünü ve mükemmel olduğunu söylemek istedi. Kesinlikle bir futbol bursu alacağını dile getirmek istedi ama o ne biliyordu ki?

“Koç ne diyor?”

“Tek şansım olduğunu. Söyledikleri her şeyi dinlemeliyim ve sonra eğer istersem doğru seçimi yapmamda bana yardımcı olacak.”

“Üniversiteler sana geliyor mu?”

“Üniversite koçları. Benimle temas kuruyorlar.”

“Onlarla buluşuyor musun?”

“Beni bir akşam yemeğine ya da Seahawks maçına götürmek istiyorlar. O tarz şeyler.”

Tanrım, Nicole’ün Washington Üniversitesi’nden aldığı tek şey bir müracaat formu ve bir kabul mektubuydu.

“Yani sana hediyeler mi veriyorlar?” diye sordu hevesle.

“Vermemeleri gerekiyor.”

“Eğer çikolata teklif ederlerse evet de.”

Raoul kahkaha attı. “Çikolata teklif etmezler. Bu Amerikan futbolu.”

“Yani o zaman sen, nasıl denir, yarım inek alman daha muhtemel.”

“Doğru.”

“Buzlukta onun için yerim yok.”

“Beni güzel yerlere götürmek ve okullarının ne kadar harika olduğunu anlatmak, programdan, primlerden, o tarz şeylerden konuşmak istiyorlar.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

Raoul kalemini eline aldı, sonra tekrar bıraktı. “Sanırım. Biraz endişeliyim.”

“Olma. Sen yeteneklisin, Raoul. Sen aradıkları şeysin. Sen onların yaşama sebebisin.”

Raoul gülümsemedi. Onun yerine başını eğip konuştu: “Önümüzdeki hafta bir adam geliyor. Beni akşam yemeğine çıkarmak istiyor. Benimle birlikte gelir misin? Yemeğe?” Raoul ona bir bakış attıktan sonra başka tarafa döndü. “Ne sormam gerektiğini bilmiyorum, o yüzden o konuda yardım edebilirsin diye düşündüm.”

Nicole şaşırmıştı ve göğsü kabarmıştı. “Hawk’ın seninle gitmesi gerekmiyor mu?”

“Gelecek. Ama seni de orada istiyorum.”

İçine sıcaklık yayıldı. Genç adamın koluna dokundu. “Yapabileceğim her ne varsa yardım etmekten onur duyarım.”

Nicole garaja park etti ve Nordstrom paketini çıkardı. Claire’le alışveriş yaparak harika bir öğlen geçirmişti. Cheesecake Factory’deki bir geç kahvaltıyla başlamış, sonra da Raoul’la gideceği akşam yemeği için muhteşem bir elbise satın almıştı. Nicole, Raoul’un gururlanmasını ve Hawk’ın sızlanmasını istiyordu. Şimdi kredi kartında büyükçe bir boşluk olsa da, görevini tamamlamıştı. Hayat güzeldi.

Paketi içeri taşıdı ve Raoul’u arka kapıda dururken buldu. Nicole Brittany’nin arabasının ön tarafta olduğunu fark etmişti ama kızı hiçbir yerde göremedi.

“Selam,” dedi Raoul’a. “Harika bir elbise aldım. O...”

Durakladı. Raoul rahatsız görünüyordu, “normal davranmaya çalışır” tarzda rahatsız.

Nicole, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Brittany nerede?”

“Tuvalette.”

Nicole soluğunun ardından küfretti. “İkiniz seks mi yapıyordunuz? Raoul, bu konuda konuştuk. Benim evimde olmaz. Hawk ikinizi de öldürür. Çok gençsiniz ve bu uğraşmak istediğim bir şey değil.” Nicole onları yalnız bırakmak konusunda düşünmemişti bile. Onları her saniye gözlemek onun görevi miydi?

Raoul kızardı. “Seks yapmadık. Yemin ederim. Sadece tuvalette. Bütün kıyafetleri de üzerinde.”

Sanki işaret almış gibi, üst katın banyosunun borularından su sesi geldi. Basamaklarda ayak sesleri tıkırdadı.

Raoul bir şeyler homurdandı ama Nicole pek anlayamadı. Sanki bir dua gibiydi. Sonra Brittany mutfığa dalıverdi. Hem mutlu, hem

ödü kopmuş görünüyordu ve elinde bir şey vardı. Beyaz, plastik ve lolipop şeklindeydi. Önünde tuttu.

“Bak,” dedi Brittany, bakışları Nicole’le Raoul arasında gidip geliyordu.

Nicole zeminin hareket ettiğini hissetti. Damarlarındaki kan pıhtılaştı ve nefes alamadı.

Brittany, “Emin değildim,” diye devam etti. “Kendimi iyi hissetmediğimden olduğunu sanıyordum. Şimdi artık kesinlikle biliyoruz.” Raoul’a döndü. “Hamileyim. Bir bebeğimiz olacak.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NICOLE MUTFAĞIN ORTASINDA DURDU, evrenin dönüşünün durmasını ve her şeyin eski haline dönmesini bekliyordu. Zihni dört yüz farklı yöne doğru koşuyordu ve konuşmanın mümkün olduğundan emin değildi. Haberden daha çok hayret verici olan şeyse, Raoul ve Brittany'nin birbirlerine inanılmaz bir sevgi, umut ve kuşkusuzluk karışımıyla bakıyor olmalarıydı. Merhaba, bir bebekten bahsediyorlardı.

Nicole, "Emin misin?" diye sorduktan sonra, Brittany'nin elindeki çubuğa bakarak başını iki yana salladı. "Boş ver. Aptalca bir soruydu. Ne kadar geciktin?"

"Altı hafta kadar. Belki yedi."

Nicole, *Raoul'un buraya taşınmasından önce*, diye düşündü, tabii ki Raoul boş binada kalırken olmuştu. Kim bilir kimse onları rahatsız etmeden ne kadar süre yalnız kalmışlardı.

Brittany, Raoul'a doğru koşturdu ve iyice sokuldu. "Bu harika olacak," dedi. "Tıpkı konuştuğumuz gibi."

Nicole başını iki yana sallama isteğine karşı savaştı. Doğru duymuş olmasına imkân yoktu. "Harika mı?" diye sordu, sesi hafifçe boğuktu. "Harika mı? Hangi dünyada?"

Brittany ona rahatlatıcı bir gülümseme gönderdi. "Hepsini planladık. Endişelenmene gerek yok. Biz iyiyiz."

"Hamilesin. Hâlâ lisedesin. Bununla ilgili hiçbir şey iyinin karşılığı değil." Nicole tiz sesle bağırmanın için derin bir soluk aldı.

"Biz iyi olacağız. Nicole, yemin ederim, sorun yok. Bak, ailem bunu yaptı ve her şey iyi oldu. Gençtiler, âşıktılar ve tamamen mutluydular. Raoul'la ben de aynı olacağız. Onun oynayışını gördün. Üniversite için futbol bursu alacağı kesin. Gerçek bir aile gibi birlikte olacağız."

Aile, hı? Belki de Sindirella'nın kalesine taşınır, sihirli ormanın önündeki konuşan mantarlarla komşu olabilirlerdi. "Bunu doğru düzgün düşünemiyorsunuz."

Raoul, "Biz evleneceğiz," dedi, sırtını dikleştirdi ve kolunu kız arkadaşına doladı. Nicole kemiklerini parçalayan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı. Raoul'a karşı değil. Raoul bunun gerçekten iyi sonuçlanacağını düşünüyor olamazdı.

"Brittany on sekizinde değil."

Genç kız bu gerçeği bileğini şöyle bir kıvrarak uzaklaştırdı. "Baharda olacağım ama babam bana izin verecek. Güzel olacak. Önümüzdeki yaza bebek doğacak ve bu mükemmel. Sonra Raoul'la birlikte üniversiteye taşınabilir ve çocuğumuzla evde kalabilirim."

"Kimden destek göreceksiniz?"

"Farklı insanlardan. Annemle babamın başına geldi. Sponsorlar ve mezunlar atletleriyle ilgileniyor. Babam hep ondan bahsedirdi. Ufak, sevimli bir evimiz olacak ve yemek pişirmeyi öğreneceğim. Seninle başlamış bile sayılırım, Nicole. Öyle eğlenceli olacak ki."

Nicole iki eliyle birden sabrına tutundu. "Çocuklarla ya da bebeklerle hiç deneyimin var mı? Ne kadar çok uğraş gerektireceğini biliyor musun?"

"Ah, tabii. Zaman zaman zor olacak ama birbirimizi seviyoruz. Raoul'la sadece birlikte olmak istiyoruz."

“İşte o olmayacak. Raoul her gün antrenmana gidecek ve ders çalışacak. Sen aileden ve arkadaşlarından uzakta gaz sancısı çeken bir bebekle evde otururken, o derslere gidecek ve maçlar için seyahatlere çıkacak.”

“Karayolu seyahatlerine gideceğim.”

“Tüm bunlar olurken bebekle kim ilgilenecek?”

“Bilmem. Birisi. Ya da bebeği de yanımıza alırsınız.”

“Bebeklerin ağladığını biliyorsun, değil mi? Bazen bütün gece boyunca. Raoul’un oynayabilmek ya da derse gitmek için uyuması gerekecek, bu da hepsinin sana kalacağı anlamına geliyor.”

Brittany ona dik dik baktı. “Sadece acımasız olmaya çalışıyorsun ve nedenini bilmiyorum. Nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ailem sürdürdü. Harika olduğunu söylediler ve sen tüm bunları yok etmeye çalışıyorsun. Sanırım gerçekten âşık olmanın nasıl olduğunu bilmiyorsun.”

İyi zamanlanmış sözel tokat tam yerine yapıştı. Nicole bir adım geri attı. Belki Brittany haklıydı. Drew’a delicesine âşık falan değildi ve Drew’dan önce hayatında olan erkekler Kocaayak’ın görünmesinden bile daha nadirdi.

Yine de, içinde bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu biliyordu. Hiç kimse on yedisinde hamile kalıp geleceğinden vazgeçmek istemezdi.

Sesini alçak tutarak, “Peki senin üniversiteye gitmen ne olacak?” diye sordu. “Hayallerin ne olacak?”

“Raoul NFL’e girmeyi başardıktan sonra geri döneceğim. Ya da babam öder. Diplomamı alırım. Hâlâ istiyorum.”

Nicole acımasızca tam da devlet yardımlarından bahsetmişken diye düşündü. Raoul’a döndü. “Senin istediğin bu mu? Gerçekten?”

Raoul onayladı. “Brittany’yi seviyorum.”

Ne olursa olsun onun yanında duracağı anlamına geliyordu. Hiçbir şeye değilse bile, Nicole buna saygı duymak zorundaydı.

Kendine, en azından hâlâ zaman olduğunu söyledi. Tam bu anda karar verilmesi gerekmiyordu. Belki içlerinden birisi ufak bir kafa travması geçiriyordu ve aklı başına gelirdi.

Brittany sevgilisine gülümsedikten sonra Nicole'e baktı. "Bunu anlamakta zorlandığını biliyorum ama lütfen bizim için mutlu ol. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

"Tabii."

"Eve gitmem gerek." Raoul'u öptü ve kapıya yöneldi. İlerlerken hamilelik testini çöpe attı. "Ah. Paketin kalanını üst katta bıraktım."

"Takma kafanı."

"Tamam. Teşekkürler." Durdu, sonra tekrar Nicole'e baktı. "Babam bilmiyor. Lütfen ona söylemeyebilir misin? Haberi bizden duymasını istiyorum."

Nicole ellerini havaya kaldırdı. "Tek kelime etmeyeceğim."

Hawk'la etmek için heyecanlanmadığı bir sohbetti. Tüm düşünebildiği "Sana söylemiştim" demekken yapamazdı.

Nicole akşam yemeğinden sonra Raoul'un odasına gitti. Kapı açık olsa da, girmeden önce kapıyı çaldı.

Raoul yatağın üstünde oturmuş, Julius Caesar'ı okuyordu.

Nicole ince kitabı işaret ederek, "Onu okuduğum zamanı hatırlıyorum," dedi. "Sonra okutmak yeterli işkence değilmiş gibi, bir de sınav yapıyorlar."

Raoul gülümsedi. "Brittany'nin hamile kalmasını konuşmak istiyorsun."

"Kurnaz olmadığımı mı söylüyorsun?" Odaya girdi ve sandalyeyi ona doğru çevirdikten sonra oturdu.

"Endişeliyim," dedi Nicole. "Bu büyük bir olay. Neyin içine girdiğini anladığından emin olmak istiyorum."

"Brittany hamile. Sorumluluklarımla ilgileneceğim."

"Bu kulağa harika geliyor ama nasıl? Hawk'ın öğrendikten sonra seni öldüreceğini görmezden geliyoruz tabii."

Raoul yatakta kıpırdandı. "Koç mutlu olmayacak."

"Öyle mi dersin? O konuşmadan sağ çıktığını varsayarsak, sonra ne yapacaksın?"

"Burs alacağım ve futbol oynayacağım."

Keşke o kadar basit olacak olsaydı. "Peki ya ters giderse? Omzunu ya da dizini sakatlırsan? Kötü bir darbe alıp sezonu bitirirsen ya da daha kötüsü futbol hayatın kalıcı olarak biterse, sonra ne olacak?"

"Sonra bir işe gireceğim ve Brittany'yle bebeğe bakacağım."

"Ne yaparak?" Nicole tek elini kaldırdı. "Raoul, tüm bunların mümkün görüldüğünü biliyorum ve yürütebilirsiniz ama bu tek seçenek değil. Doğru şeyi yapmak geleceğinizi tehlikeye atmak anlamına gelmiyor. Brittany her şeyin mükemmel şekilde gideceğine ikna olmuş ama seninle ben gerçek dünyada yaşıyoruz. İşlerin ters gidebileceğini biliyoruz. Dışarıda duygusal ve finansal olarak çocuk sahibi olmaya hazır sayısız harika çift var."

"Bebeğimi vermeyeceğim."

Nicole konuşur konuşmaz ne dediğinin farkına vardı. Raoul hiç evi olmamış bir delikanlıydı. Sahip olduğu aileye asla isteyerek sırtını dönmeyecekti.

"Elbette. Üzgünüm. Farkına varmalıydım."

Onun için başka seçenek yoktu. Raoul bebek konusunda üzgün değildi çünkü ona göre sonunda ait olma anlamı taşıyordu. Brittany'yi ya da bebeği kaybetmeyecekti veya o, öyle düşünüyordu.

Nicole, "Eminim her şey yolunda gidecek," dedi.

"Emin değilsin. Bir hata olduğunu düşünüyorsun."

Nicole ayağa kalktı. "Belki ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Brittany'nin bununla düzgünce baş edecek kadar olgun olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Raoul tereddüt etti, sonra yavaşça onayladı. “Biliyorum ama ben olgunum. Biz bir aile olacağız.”

Sonunda da önemli olan buydu zaten.

Nicole onu bıraktı ve kendi odasına girip kapıyı kapadı. İşte tam o sırada dünyasındaki başka bir kadının daha hamile olduğunu fark etti. Claire, Jesse, köpek ve şimdi de Brittany. Sanki onun dışında herkes bebek sahibi oluyor gibiydi.

“Eski kocam tamamen yeteneksiz olduğu için minnettar ol.” Nicole Raoul’un kravatını bağlarken homurdandı. “O yüzden bu tarz şeylerin nasıl yapıldığını öğrendim.” Nicole kravatı düzeltti ve sonra Raoul aynadan kendine bakabilsin diye geriye çekildi. “Ben üç kız kardeşten biriyim. Bu hayat becerilerimden olmamalıydı.”

“Teşekkürler.” Raoul gömleğinin önünü düzeltti. “İyi görünüyor muyum? Aptal gibi hissediyorum.”

“İyi görünüyorsun. Çok *GQ* *vari*.”

Önceki gün okuldan sonra Hawk onları alışverişe götürmüştü ve Raoul’a kumaş pantolon, birkaç klasik gömlek, bir spor ceket almıştı. Üniversite görevlilerinin gelmeye devam edeceği birkaç hafta sırasında bu değişik kombinasyonlar işe yarayacaktı.

Şimdi Raoul yeni kıyafetlerinin içinde rahatsız görünüyordu. “Bilmiyorum,” diye homurdandı genç adam.

“Hey, dinle beni. En iyisi kim?”

“Ne?”

“Bu moral konuşması. En iyisi kim?”

“Benim.”

Sözleri söylemekten çok homurdandı.

Nicole ellerini kalçasına yerleştirdi. “Affedersin? Biraz coşku istiyorum, yoksa gitmeyeceğim.”

Raoul'un gözleri kocaman açıldı. "Gelmek zorundasın. O restorana tek başıma girmeyeceğim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bak, Nicole, ben sadece bir çocuğum. Daha önce hiçbir yere gitmedim ya da hiçbir şey yapmadım. Senin gibi değilim. Sen, bilirsin, sofistikesin."

Eğer Raoul o kadar samimi olmasaydı Nicole kahkaha atardı. O mu? Sofistike? Hiç şüphe yok ki dünyayı gezen, piyano çalan kardeşinden bahsediyordu. Claire dünyanın her yerinde bulunmuştu. Nicole'ün seyahat olarak değerlendirdiği şey birkaç yıl önce New York'a gitmesiydi. Broadway'de *Aslan Kral*'ı izlemişlerdi ki bu da oldukça sofistikeydi.

"İyi iş çıkaracaksın çünkü onlar seni etkilemek için geliyorlar. Üniversiteler seni lider takımlarına almak istiyor. Senin seçmen gerekecek. Bunu biliyorlar ve senin de bunu bilmen gerekiyor. Bırak bütün konuşmayı o yapsın. Eğer sohbet teklerse, Hawk ya da ben araya gireriz. Yetenekli olan sensin. Bu gece için, Lance Armstrong'muşsun gibi davran."

"O bisikletçi."

"O zaman cümleye en sevdiğin Amerikan futbolu oyuncusunun adını ekle. Sen adamsın. Şimdi yola koyulalım. Trafik olacak. Yolculuğumuzu bana ne kadar güzel göründüğümü söyleyerek geçirebilirsin. Ben rahatlatıcı bulacağım ve senin de kafan dağılacak."

Raoul kahkaha attı ve bu iyiydi. Son birkaç gündür araları biraz sıkıntılıydı. Nicole Brittany'nin hamile olduğunu öğrendiğinden beri. Batıdan gelen devasa bir ilkel çılgılık duymadığına göre, Hawk'm henüz bilmediğini varsaydı. O sohbeti dört gözle beklediği söylenemezdi.

Buchanan şehrin alışveriş bölgesine yakın şık bir biftek restoranıydı. Yemekler enfes, porsiyonlar cömertti ve şarap listeleri için resmen saygı gösterildi. O akşam Nicole pek fazla şarap içeceğinden değildi tabii. Eve giderken araba sürecektir olmasının yanı sıra, tüm amaç dikkat

kesilmesi idi, böylece Raoul mümkün olduğunca şey öğrenecek ve üniversite seçimine sıra geldiğinde akıllıca bir tercih yapabilecekti.

Arabasını park etmesi için valeyeye verdikten sonra, Raoul'la birlikte restorana yürüdü. Hawk çoktan kabul masasındaydı, gri takım, orta yaşlı bir adamla konuşuyordu.

Nicole onu gördüğünde normal karıncalanmalar dışında bir şey hissetmeyi beklememişti, o yüzden bir duygu dalgası üzerinden geçip giderken resmen soluğu kesildi. Bu seks hakkında değildi, tabii ona da hayır demezdi ama hisleri çok daha büyüktü.

Sorunu neydi? Ateşi mi vardı? İşte çok fazla mı kapkek yemişti? Egzersiz yapmaya başlaması mı gerekiyordu? Şey, belki onu değil. Ama ne?

Nicole karar veremedi. Hawk başını kaldırdı ve onu gördü. Adam gülümsedi. Genç kadının bacaklarını titretmeye başlayan kocaman, geniş bir gülümsemeyle.

“İşte geldiler. Walt, işte sana bahsettiğim yıldız oyuncu bu.”

Hawk herkesi tanıştırdı, Nicole'ü tanıtmak için “aile dostu” terimini kullandı. Herkes el sıkıştı ve çabucak köşedeki sessiz kısımlardan birine alındılar.

Walt üniversite hakkında bir konuşmaya girişti. Raoul'a gülümseyerek, “Futbolumuzu çok ciddiye alırsınız,” dedi. “Sen yetenekli bir oyun kurucusun ve bu yıl en çok odaklandığımız pozisyon o. Üniversitemiz, herkesin takımımızı desteklediği ufak bir kasabada. Sana ne iyi bir iş çıkardığını söylemek isteyen biri olmadan yerel Dairy Queen'in etrafında yürüyemeyeceksin bile. Hiç ufak bir kasabada yaşadın mı, Raoul?”

“Tüm hayatım boyunca Seattle'daydım.”

Walt ona doğru eğildi. “Hiçbir şeye benzemez. Hepimiz birbirimize göz kulak oluruz. Kocaman bir aile gibi. Kişisel ilişkiler önemlidir ve onu büyük bir şehirde elde edemezsin. İzin ver de sana biraz futbol programımızdan bahsedeyim.”

Akşam yemeği sona erdiğinde, Nicole kendini o güzel kampus evlerinde yaşamak için ülkenin yarısını geçmek isterken buldu. Walt kulağa müthiş gelmesini sağlamıştı.

Sunumu etkileyiciydi. Sıradan broşürlere ek olarak, DVD oynatıcıdan açtığı mini bir film getirmişti. Herkese menüdeki en pahalı bifteği ısmarladı, komik şakalarla onları güldürdü ve Nicole şp-helendirmemeye yetecek kadar samimiyetle etkiledi.

Takım kurma konuşmalarında sesleri dışarıda bıraktı. Beklerin, halfbeklerin ya da her ne bekse onların sayıları Nicolee göre değildi. Nicolen yaptığı şey, bunun ne kadar zor bir karar olabileceğini anlamak oldu.

Akşam yemeği sona erdiğinde, Walt hepsinin elini sıktı ve oteline geri döndü. Hawk Raoulun omzuna pat pat vurdu. "Bunu yarın daha detaylı konuşacağız. Neden sen restoranda beklemiyorsun, böylece kızıma veda edebilirim."

Raoul gülümsedi ve içeri geri döndü.

"İkiniz barışmış görünüyorsunuz," dedi Nicole. "Kızım" diye seslenmesinden daha güvenli bir konu başlığı bulmaya çalışıyordu.

"Bir anlaşmaya vardık," dedi Hawk. Genç kadını binaya doğru çektikten sonra öpmeye başladı.

"Bu sokağa çıkma yasağımın kalktığı anlamına mı geliyor?"

"Pek sayılmaz."

Bu Nicole güldürdü. "Hâlâ seni alt etmeye gönüllü, ha?"

"Zorlamadığımı söyleyelim. Haklısın. O iyi bir ocuk. Buna saygı duyarım."

Nicole aniden ezici bir suçlulukla savaştı. Brittany Hawka bebekten bahsetmemişti. Bahsettiğinde bu her şeyi değiştirecekti. Özellikle de Hawkın yıldız oyuncusuyla olan ilişkisini.

Nicole ona şimdi söylemeli miydi? Bir çeşit uyarı vermeli miydi? Bu ona düşer miydi? Onun meselesi miydi?

Nicole parçalara ayrıldı. Sadece Raoul ve Brittany'ye bilgi veremeyeceği konusunda verdiği sözden değildi, Hawk Nicole'ün sadece ebeveyn gibi davranan biri olduğunu, gerçek ebeveynin kendisi olduğu konusunu açıkça dile getirmişti. O zaman bu Nicole'ün tepesini attırmıştı ve şimdi de bir şekilde sessiz kalmak istemesine sebep oluyordu.

Bu kötü müydü? Nicole olgun olmamasını kabul etmeye hazırды ama kötü olmak farklıydı.

Nicole karar veremedi Hawk konuştu. "Bu akşam geldiğin için teşekkürler. Bir aile üyesinin olması olayları daha ılımlı tuttu."

"Ben tam olarak bir aile üyesi değilim."

"Sahip olduğu en yakın kişi sensin."

Bu gerçekten üzücüydü. "Ona değer veriyorum. Zor bir karar vermek zorunda. Hayatını sonsuza kadar değiştirecek. Her neye karar verirse versin, yalnız yapmak zorunda değil."

Hawk genç kadının saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağına dokundu. "Harikasın. Onu yanma aldın, ona göz kulak oluyorsun. Kaç kişi bunu yapardı?"

Nicole utanmış hissetti. "O kadar da büyük bir olay değil. Sadece öylece oluverdi."

"Senin için. Daha önce söylediklerimde ciddiydim."

Adamın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Ne zaman söylediklerinde?"

"Senin evindeyken. Anlaşmayla işim bitti. Çıkmak istediğimiz için çıkmak istiyorum. Bir şey kanıtlamak için değil. Seninle birlikte olmak istiyorum, Nicole."

Kalbi öyle gürültülü gümbürdüyordu ki eğer Hawk konuşmaya devam etseydi onu duymayabilirdi. İçinde umut, ihtiyaç ve mutluluk fokurdadı.

"Bu da hoşuma gitti," dedi. Sesinin hissettiği kadar hevesli çıkmadığını umuyordu.

Hawk gülümsedikten sonra onu öptü. "Yani çıkıyoruz."

“Hı hı.”

“Resmi olarak.”

Bu, genç kadını güldürdü. “Evet, bu da artık futbolcu anneleriyle randevulaşmayacağın anlamına geliyor.”

“Sorun değil. Benim tek istediğim sensin.”

Bir iç çekişle, *sihirli kelimeler* diye düşündü. Harika kelimeler.

Hawk genç kadını tekrar öptü, diliyle onu kendinin ilan ederken ağzını bastırıyordu. Nicole ona teslim oldu, daha fazlasını istiyordu. Adama, nefes almaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyaç duyuyordu. Sonra yanlarından bir araba geçince nerede olduklarının ve saatin ne kadar geç olduğunu farkına vardı.

Nicole geri çekildi. “Raoul’u eve geri götürmem lazım.”

“Brittany beni bekliyor. Ama seninle sonra görüşeceğiz.”

Sorudan çok bir durum bildirisiydi ve bu genç kadının hoşuna gitti.

Hawk başını restorana soktu ve Raoul’a işaret verdi. Birlikte valeyeye doğru yürüdüler, arabaları çabucak getirildi. Hawk onun için kapıyı açık tuttu.

“Seni yarın arayacağım.”

“Bu hoşuma gider.”

Eve doğru sürerken, durup dururken coşkuyla kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Nicole spagettiği servis kâsesine boşalttı ve Raoul masaya taşıdı.

Buzdolabını açıp salatayı çıkarırken, “Sırada daha kaç tane üniversite yemeği var?” diye sordu.

“Üç tane, UCLA ve Ohio da dahil.

“İyi okullar. Nasıl karar vereceğini bilmiyorum.”

Sanki genç erkek cenneti gibiydi. Onun imza atmasını bekleyen tüm o üniversiteler. Harika organizasyonları vardı, seçkin eğitimler

sunuyorlardı ve kuralların izin verdiği kadar prim veriyorlardı. Raoul hangisinin iyi olduğunu nasıl seçecekti ki?

Raoul kendine büyük bir bardak süt doldururken, “Bir çizelge çıkarıyorum,” dedi. “Koç iyi bir başlangıç olacağını söyledi. Benim için önemli şeylerin olduğu bir liste yapmamı ve okulu o şekilde değerlendirmemi söyledi. *Car & Driver*’da arabalarla yaptıkları gibi.”

Nicole, “En sevdiğim dergidir,” diye ona takıldı.

“Sana göstereceğim.”

“Böyle sözler düşünmeden verilmemeli.”

Raoul sırtıttı. “Beni oynatacakları bir okulda olmak istiyorum. Sahadaki zaman her şeydir.”

Çünkü yedek kulübesinden insanları etkilemek zordu. “Onu anladım. Ama ayrıca derinliği olan bir takım seçmelisin.”

Raoul kaşlarını kaldırdı.

Nicole, “Biraz okuma yapıyordum,” diye itiraf etti. “Bir süre boyunca bu konuda konuşacağımızı görebiliyorum, o yüzden bilgilenecek istedim.”

“Etkileyici.”

“Biliyorum.”

“Brittany de bir liste yapıyor. Okullar hakkında nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını yazıyor.”

Nicole’ün iyi ruh hali delinmiş bir balon gibi söndü. Brittany’nin tavsiyesinin önemli olmaması gerekiyordu ama bunu söylemenin hiç anlamı yoktu. Raoul dinlemezdi.

“Hawk’a ne zaman söyleyeceksiniz?” diye sordu. “Bilmesi gerekiyor. Önceleri sırrınızı saklamakla sorunum yoktu ama artık beni rahatsız ediyor.”

Gerçekten sevgili olmaları konusunda onunla konuştuğundan beri adamın bilmesini daha çok istiyordu. Şimdi sözde sadık olması gereken birinden sır saklıyormuş gibi hissediyordu.

“Yakında.”

“Brittany’ye göre bu saf mutluluk, niye bekleyesiniz ki?”

Raoul ona baktı. “Yaptığımız şeyi onaylamadığını biliyorum ama bizim aklımıza yattı. Brittany’yle bir bebeğimiz olacak. Bu birlikte olacağımız anlanına geliyor.”

“Biliyorum. Söyleyip duruyorsun.”

“Ama kızgınsın.”

“Kızgın değilim. Hayal kırıklığına uğradım. Raoul, ikiniz de çok gençsiniz. Her şeyin iyi olacağını gibi göründüğünü biliyorum ama ya olmazsa? Yedek planınız yok.”

“Onu seviyorum, Nicole. Aşk yedek planlar ve garantilerle gelmiyor. İnancın olması lazım. Onunla birlikte olmak istiyorum. Her gün gülümsemesini görmek istiyorum. Sesini duymak ve yaptığım şeyle onu ne kadar mutlu ettiğimi bana söylemesini istiyorum. Kalbinin benimkinin yanında attığını hissederek uykuya dalmak istiyorum. Çocuklarımın annesi olmasını istiyorum. Hayattaki her şeyi onunla tecrübe etmek istiyorum çünkü onunla olmak günümün en iyi kısmı.”

Nicole, onun sözcüklerinden ve sözcüklerinin arkasındaki duygudan sersemlemiş bir halde muhteşem bir konuşma olduğunu düşündü. Tam o anda, Raoul bir ergen ya da kalacak yere ihtiyacı olan bir çocuk değildi. O bir kadına âşık olan bir adamdı.

“Tamam,” dedi sessizce. “Anladım. Baskı yapmayı keseceğim.”

Muhtemelen genç adamın söylediği bir şey Nicole’e kendi hakkında bir şeyi hatırlattığındandı. Nicole de harika birine âşıktı. Ne zaman etrafında olsa kalp atışlarını hızlandıran, ilgili, seksi bir adama. Onun olasılıklara, umuda ve aşka inanmasını sağlayan akıllı, eğlenceli bir adama. Ölen eşini hâlâ seviyor olabilecek bir adama. Kızının hamile olduğunu gerçekten büyük bir sır olarak sakladığı adama.

Şansa bak.

ON ALTINCI BÖLÜM

HAWK İNTERNET SİTESİNDE GEZİNİYORDU. Futbol sezonu bittikten sonra, Nicole'le bir hafta sonu kaçamağı planlamak istiyordu.

Farklı otelleri kontrol ederken, *güzel bir yer olmalı*, diye düşündü. Ama bütün zamanını araba kullanarak geçirmek istemiyordu. Aklında başka şeyler vardı. Belki Portland olurdu. Sadece üç saatlik uzaklıktaydı ve oldukça iyi restoranları vardı. Ya da güneydeki Oregon şarap kentine gidip biraz tadım yapabilirlerdi.

Diğer taraftaysa Bellingham vardı, Kanada sınırına yakındı. Diğer öğretmenlerin kaplıcası olan bir otelden bahsettiklerini duymuştu. Hawk çamurla kaplanmaktan, masaj olayından pek hoşlanmıyordu ama Nicole hoşlanabilirdi ve onu mutlu etmek istiyordu.

San Francisco uçakla birkaç saatlik mesafedeydi. Yine de hava alanında bekleyecekleri zamanı Nicole'le yatakta geçirebilirdi.

"Baba, seninle konuşabilir miyim?"

"Hımm? Tabii." Hawk kızına çalışma odasını işaret etti ama dikkatini bilgisayardan uzaklaştırmadı.

Önce Nicole'e mi sorsaydı, yoksa ona sürpriz mi yapsaydı? Seyahatlerinin sürpriz olmasını istiyordu ama kadınlar o tarz şeyleri her zaman pek iyi karşılamıyordu. Özel düzenlemeler yapması gere-

kebilirdi. Raoul kendine ve köpeğe bakabilirdi ama Nicole'ün işleri ne olacaktı? Evet, ona söylemesi gerekecekti.

Ya özel jakuzisi olan bir yer bulabilirse? İşte bu arkasında durabileceği kaliteli zamandı.

“Baba, dinliyor musun?”

“Ne? Tabii tatlım. Devam et.”

Dikkatini bilgisayardan uzaklaştırıp kızına baktı. Brittany çalışma odasının kapısında duruyordu.

“Dediğim gibi, annemle senin başınızdan geçenleri epeyce düşünüyordum.”

Ne? Ne zaman? “Hı hı.”

Brittany, “Çok özel bir ilişkiniz vardı,” diye devam etti.

Hawk hâlâ bunların neyle alakalı olduğunu bilmiyordu. “İkimiz de seni çok sevdik. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabii. Her zaman özel hissettim baba. Gerçekten önemli bir şeyin parçasıymışım gibi.”

“Güzel.” Dikkati anında bilgisayar ekranına döndü.

“İşte bu yüzden sizin adımlarınızı izlediğim için çok heyecanlıyım.”

Adımlarını mı? Bir bağlantıya tıkladı.

“Bilirsin. Bebek ve tüm her şey.”

Bebek?

Hawk'ın bakışı daralarak ufacık ışıktan bir nokta halini aldı. Telaşlı bir ses duydu, kalbinin gümbürtüleri bunu takip etti. Sanki aniden beş ton çekiyordu. Başını zorlukla hareket ettirebildi. Dönmeyi başardı, böylece kızını görebilirdi.

“Bebek mi?”

Brittany durakladıktan sonra dudaklarını yaladı. “Hı hı.” Ağzının kenarları gülümsemesiyle titredi. “Heyecanlı mısın? Ben heyecanlıyım baba, Raoul da öyle. Şimdi açıklamama izin ver. Biz iyi olacağız. Her şeyi yoluna koyacağız. Tıpkı annemle senin yaptığınız gibi. Raoul

üniversiteden tam burs alacak ve ben de oraya taşınacağım. Harika olacak. Anne olacağım için heyecanlıyım. Birazcık korkuyorum ama heyecanlıyım. Raoul gerçekten mutlu. Ve iyi bir okul seçecek. Benim de seveceğim bir okul.”

Hawk sözcükleri duydu, en azından duyduğunu düşündü. Ama hiçbirini anlam ifade etmedi. Başka dilde mi konuşuyordu? Aniden Çince ya da öyle bir şey mi konuşmaya başlamıştı?

Yavaşça ayağa kalkarken, “Hamile misin?” diye sordu, öfkesinin sıcaklığı sadece hissettiği ihanet duygusuyla örtüşürdü.

Brittany geriye doğru bir adım attı. “Babacığım, kızma. Abartılacak bir şey değil.”

Hiçbir şey anlam ifade etmedi. Bunlar nasıl oluyor olabilirdi? “Abartılacak bir şey değil mi? Raoul’la seks yapmadığını söyledin.”

Kız kızardı ve gözlerini yere dikti. “Evet, şeyi yaptık. Sayılır.”

“Sayılır mı? Eğer hamileysen ona sayılır denmez. Bebeğin olacaksa iş yarım kalmamıştır. Lanet olsun, Brittany. Bunu nasıl yapabildin?”

Brittany ona baktı, gözleri yaşlarla doluyordu. “Babacığım, bana bağırma.”

“Başka ne yapmam gerekiyor? Seni tebrik mi edeyim? Daha on yedindesin. Hâlâ lisedesin. Bundan daha akıllı olman gerekiyor. Bana yalan söyledin. Arkamdan iş çeviriyordun.”

“Annemle seks yaparken ailene söylediğin gibi mi?”

O konuyu açmayacaktı. “Bu senin hakkında. İnanamıyorum. Bu kadar aptal olmaya istekli olsan bile, Raoul’un buna uyduğuna inanamıyorum.”

“Neden yapmasın? Birbirimizi seviyoruz. Evleneceğiz.”

“Bok evlenirsin. On yedindesin. Odana gitmekten başka hiçbir şey yapmıyorsun.”

“Ne? Beni odama gönderemezsin.”

“İzle de gör. Şu anda oraya gidecek ve orada kalacaksın.”

Brittany ağlamaya başladı. “Baba, lütfen. Neden anlamıyorsun? Bizim istediğimiz bu.”

“Ne istediğinizi bilmeyecek kadar gençsiniz ve görünüşe göre muhakeme yeteneğiniz olacak kadar da olgunlaşmamışsınız. Senden daha iyisini beklerdim, Brittany.”

“Ben de seninle ilgili aynısını hissediyorum. Korkunç davranıyorsun.”

Hawk *iş işten geçti*, diye düşündü, şu anda her şeyi hissetmediğini, daha da kötüye gideceğini biliyordu. Hamile mi? Bu bir felaketti. Geleceği ne olacaktı? Üniversite ne olacaktı? Bir çocuk her şeyi mahvedecekti. Bu nasıl olmuştu?

Başını iki yana salladı. Nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Aynı yollardan geçmiş, aynısını yapmış, tişörtler almıştı. Ya da bir paket bebek bezi.

“Onu öldüreceğim,” diye homurdandı.

Brittany kolunu kavradı. “Baba, hayır. Raoul’la evlenmek istiyorum.”

“Hiç yolu yok. Açık olalım diye söylüyorum. Odana gidecek ve orada kalacaksın. Raoul’u görmeyecek, onunla konuşmayacak ya da hatta ona mesaj atmayacaksın. Hiç bağlantı kurmayacaksın. Bu evden ayrıldığın zamanlar sadece seni okula götürdüğüm zamanlar olacak. Arkadaşlarınla görüşmeyeceksin.”

Brittany ona dik dik baktı. “Hapsetmek beni daha az hamile yapmayacak. Senden nefret ediyorum.”

“Şu anda sen de benim en sevdiğim insan sayılmazsın.”

Ayaklarını vura vura merdivenden çıkarken, “Nicole hiç böyle değildi,” diye bağırdı. “Hiç bağırıp çağırmadı.”

Her şey soğuk ve karanlık bir hal aldı. Hawk yumruğunu duvara geçirmemek için savaştı.

“Nicole biliyor mu?”

Brittany onu dikkate almadı ve basamaklardan hızla çıktı. Hawk onu takip etti ve yatak odasına girmeden önce yetişti. Brittany çarpmadan önce kapıyı yakaladı.

“Nicole biliyor mu?” diye sordu tekrar.

Brittany ona on yedi yaşındaki birinin üretebileceği kadar tiksintiyle baktı. “Evet, biliyor.”

“Ne kadar zamandır?”

“Yaklaşık bir haftadır.”

Hawk kapıyı serbest bıraktı ve kızı çarptı.

Bir hafta mı? Nicole biliyordu ve ona bir şey söylemedi mi? Onunla birlikte yemeğe çıkmış, onunla gerçekten çıkmak istediğini söyleyişini dinlemişti ve tüm lanet olası zaman boyunca kızının hamile olduğunu bilip ona tek kelime etmemiş miydi?

Gece soğuk ve açıktı. Nicole ön basamaklarda oturmuş gökyüzündeki yıldızlara bakıyordu. Huzursuz ve duygusal olarak sınırdan hissediyor ve sebebini biliyordu. Jesse.

Kız kardeşini özliyordu. Jesse yalan söylemiş, aile pasta tarifini çalmış ve Nicole’ün kocasıyla yatmış olabilirdi ama hâlâ onun kardeşiydi.

Raoul verandaya çıktı. “Sen iyi misin?” diye sordu. “Uzun zamandır buradasın.”

Nicole ona gülümsedi. “Yetişkin olan benim. Asıl benim senin hakkında endişelenmem lazım.”

“Son zamanlarda çok sessizsin.”

“Jesse’yi düşünüyordum.”

Raoul temel hatlarıyla neler olduğunu biliyordu. “Hâlâ ses yok mu?”

“Hiç. Benimle temasa geçmeyecek. Niye geçsin ki? Gitmesini istediğimi gerçekten açıkça söyledim.”

“Ama istemiyor muydun?”

“Ne istediğimi bilmiyorum. Sanırım onun farklı olmasını istedim.” Sanki böyle bir şey olacakmış gibi.

“Peşinden gidebilirsin.”

“O konuda düşündüm. Karar veremiyorum. Kendi başına olgunlaşmasına izin vermeli miyim? Hayatın gerçekten nasıl olduğunu görmesine izin vermek daha mı iyi? Sonra onun kız kardeşim olduğunu ve hamile olduğu gerçeğini hatırlıyorum, bu kadarının çok fazla olabileceğini düşünüyorum.” Düşünülecek bir çocuk vardı. Erkek ya da kız yeğeni. Bir bağı vardı. Sadece sorumluluklarının nerede başlayıp nerede bittiğini veya yüreğinin ne kadar acıya dayanabileceğini bilmiyordu.

“Bazen insanlar kendi yolunu bulmak zorundadır.”

Nicole başını iki yana salladı. “Sakin bende on iki adım şeyini denemeye cüret etme.”

“Yapmam.”

Raoul basamadığın diğer tarafına geçip oturdu. Sheila onu takip etti, hareketleri yavaştı. Veterineri son ziyaret edişlerinde yavrularının doğmasının an meselesi olduğunu söylemişti. Nicole çoktan havluları ve gazeteleri ayarlamıştı.

“Doğru şeyi yapıp yapmadığımı çok geç olana kadar bilmeyeceğim. Eğer onu bırakmak yanlış kararsa, bunu nasıl düzeltirim?”

“Neden senin sorumluluğunda?”

“Çünkü hep öyle oldu. Ona içerlendiğimde bile onunla ilgilendim. Onu yetiştirdim. Keşke daha iyi bir iş çıkarsaydım.”

“Zaten daha kendin çocuktun.”

“Yine de, şimdi olduğu kişi olmasının sebebi benim.”

“Öyle olmak zorunda değil. Belki sadece o şekilde doğmuştur.”

“Bu güzel olurdu,” dedi Nicole, kollarını dizlerine dayadı. “O zaman benim hatam olmazdı.”

“Şimdi de değil.”

“Öyle hissettiriyor.” Raoul’a baktı. “Bazen çok bilge oluyorsun.”

“Sokaklarda büyümek öyle yapıyor.”

“O zaman Brittany ve bebekle ilgili akıllıca davran.”

“O konuda yakamı bırak.”

“Yapabilir miyim emin değilim. Onu sevdiğini biliyorum ama Tanrım, Raoul. Bir düşün.”

Sheila yere uzandı, sonra ayağa kalktı ve Nicole’e doğru yürüdü.

“Sorun ne, bebeğim?” diye sordu genç kadın, köpeğin şişip inen yan tarafını okşuyordu. “Doğum vaktin mi yaklaşıyor?”

Sheila cevaplamadı. Raoul’un gözleri kocaman açıldı. “Yavruları mı olacak?”

“Bilmiyorum. Veteriner dedi ki...”

Bir kamyonet köşeden çığlık atarak döndü ve Nicole’ün evinin önünde duruverdi. Hawk araçtan aşağı atladı ve uzun adımlarla eve doğru yürüdü.

Nicole adamın hareket edişine bakarak onun öfkeli de öte olduğunu söyleyebilirdi.

Nicole ayağa fırlarken Raoul’a, “İçeri gir,” dedi.

“Ne?”

“Hemen içeri gir. Bununla ben ilgilenirim.”

“Ondan korkmuyorum.”

“O zaman salağın tekisin. Hayatta kalmana ihtiyacı olan bir gelecek var. Eve gir.”

Ama çok geçti. Hawk basamakları ikiye ikiye çıktı, Raoul’u tişörtünün yakasından kavrayıp ayağa kaldırdı.

“Kızımla yatarken ne düşünüyordun? Seni öldüreceğim. Bunu anladın mı? İşim bittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacak. En büyük parçan bir zarfı bile doldurmayacak.”

Hiddetle titriyordu.

Nicole aralarına girdi ama Hawk Raoul'un tişörtünü bırakmadı.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Kes şunu. Hawk, geri çekil, hemen. Çok ciddiylim."

Sheila sızlandı ve Nicole'e daha çok yaklaştı. Hawk ikisini de önemsemedi.

"Bu benimle onun arasında. Geri çekil, Nicole. İkimiz ne yaptığını daha sonra konuşacağız."

"Şimdi konuşalım," dedi. Tamamen pişman olacakları bir şey yapmadan önce Hawk'ın dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Biliyordum. İma ettiğin bu, öyle değil mi? Brittany'nin hamile olduğunu biliyordum ve sana söylemedim."

Raoul'u serbest bırakıp ona döndü. En azından Nicole fiziksel tehlike altında değildi. Raoul'un kaçmasını dilerdi ama çocuk fazla onurluydu. Sadece orada durdu.

Hawk'ın gözleri hiddetle parladı. "Nasıl bana söylemezsin? O benim kızım. Bilmeye hakkım vardı."

"İnan bana, ben de tüm bunlardan dolayı mutlu değilim ama hamile olduğunu öğrendim ve benden hiçbir şey söylemememi istediler. Brittany sana kendisi söyleyene kadar sessiz kalmayı kabul ettim."

"Onu yapma hakkını nereden buluyorsun?"

Nicole onun öfkeli olduğunu anlıyordu ve bunların hiçbiri adil görünmüyordu ama kendi sabrının da taşmak üzere olduğunu hissetti.

"Bilmiş ebeveyn olan sensin," dedi adama. "Kızıyla özel bir bağı olan sensin. Sana muhtemelen birlikte oldular dedim ama beni dinledin mi? Haklı olmam mümkün müydü? Elbette hayır. Çünkü benim kendi çocuklarım yok, gizli ve özel kurallara uymuyorum."

Hawk'ın gözleri kısıldı. "Bunu yüzüme vurmak için çok kötü bir zaman."

"İki türlüsüne de sahip olamazsın. Ya sizden biriyimdir ya da değilimdir. Ayrıca, niye bu kadar kıızıyorsun ki? Brittany sadece sizin mükemmel yaşamınızı yaşamaya çalışıyor. Ona anlattın ve ona

Serena'yla senin için işlerin tam olarak böyle olduğunu söyledin. Resmen altından bir levhaya kazıdın. Sana geçmişi öyle güzel resmetmenin iyi bir fikir olmayabileceğini söyledim ama yine, yanıldım. Hepsini biliyordun. Öyleyse işte sana sonuç. Kızın hamile ve şimdi gerçekten büyük bir sorun var."

"Sorun yok," dedi Raoul. "Kızınızı seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

Nicole inledi. Çocuk yardımcı olmuyordu.

Hawk, "Onu öldüreceğim," diye homurdandı. "Onu benden uzak tut."

Nicole ön kapıyı işaret etti. "İçeri git. Bununla ben ilgileneneceğim."

"Benim savaşlarımda savaşmana ihtiyacım yok."

Nicole çığlık atmak istedi. "Hepiniz öyle inatçısınız ve haklı olduğunuza öyle inanıyorsunuz ki. Hiçbiriniz olaylara mantıklı bir şekilde bakmaya gönüllü değilsiniz." Hawk'ı işaret etti. "Kızına bir peri masalını öğretmeye çok kararlıydın. Neden? Zorsa ne olmuş? Serena'yla birbirinizi sevdiğiniz ve harika bir evliliğiniz vardı. Önemli olan bu değil mi?"

Hawk konuşmaya yeltendiğinde Nicole, "Kapa çeneni," diye bağırdı. "Daha bitirmedim." Raoul'a döndü. "Ve sen bir peri masalına çekildin. Evet, zor bir hayatın oldu ve çocuğundan vazgeçmek istemiyorsun ama kendini başarısızlığa sürüklüyorsun. Gerçekçi olmuyorsun."

Sheila tekrar sızlandı ve burnuyla Nicole'ün bacağına dürttü. Nicole başını eğip ona baktı. "Bu iyi bir zaman değil." Köpek inildi ve ön kapıya yürüdü.

Tam o sırada başka bir araba köşeden döndü. Brittany babasının kamyonetinin arkasına park etti. Nicole, spor arabanın kişisel eşyalarla dolu olduğunu gördüğünde inledi.

Hawk küfretti. "Sana odanda kalmanı söyledim. Burada ne yapıyorsun?"

“Senden nefret ediyorum. Acımasısın ve seni asla affetmeyeceğim.”

Nicole gözlerini yumdu ve bunun düşündüğü şey olmaması için dua etti. Görünüşe göre, Tanrı meşguldü.

“Nicole’le Raoul’un yanına taşınmıyorum,” diye duyurdu. “Raoul beni seviyor ve Nicole anlamayabilir ama en azından dinlemeye istekli.”

Hawk kızma, “Hemen şu dakika eve gideceksin,” dedi.

“Hayır, yapmayacağım ve eğer saçımdan sürüklemeyeceksen de beni zorlayamazsın.”

“Yapabilirim ve yapacağım. Bir daha Raoul’u görmeyeceksin. Beni anlıyor musun?”

Nicole, “Önlem alma, ha? İş işten geçtikten sonra,” diye ho-murdandı.

Hawk ona döndü. “Yardımcı olmuyorsun.”

“Ne şaşırtıcı.”

Brittany arabasından çıktı. “Baba, anlamıyorsun ve anlayana kadar seninle bir şey yapmak istemiyorum.”

“Burada kalamazsın,” dedi Hawk. “İzin vermem.”

“Beni sevmiyorsun. Eğer sevseydin benim için mutlu olurdun.”

“Hayatını bir kenara attığın için mi mutlu olacağım? Ah, evet, bu harika. Tüm hayallerim gerçek oluyor.”

Raoul Hawk’a doğru bir adım attı. “Onunla bu şekilde konuşamazsınız.”

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, çocuk? Beni alt mı edeceksin? Kazanabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Nicole, “Kesin şunu,” diye bağırdı. “İkiniz de yardımcı olmuyorsunuz.”

Sheila tekrar sızlandı.

Nicole, Raoul'la Hawk'ın arasına girdi. "Gözden geçirilecek çok şey var ve birbirinizin ağzını burnunu dağıtmaktan iyi bir çözüm çıkmaz. Ayrıca, bu gece birisi şiddet yanlısı olacaksa, o da benim."

Brittany, "Gözden geçirilecek bir şey yok," dedi, sesi sızlanan ve inatçı bir çocuk gibiydi. "Raoul'la evleneceğiz ve birlikte çok mutlu olacağız."

"Evlenmeyeceksiniz," diye hırladı Hawk. "Hâlâ on yedi yaşındasın."

Brittany, Nicole'ü kenara itip babasının karşısına dikilirken, "Neden olmasın?" diye sordu. "Sorun ne? Sen yaptın ve iyiydi. Yoksa yalan mı söylüyordun? Neden bu kadar kızgınsın baba?"

Nicole Hawk'ın gözlerindeki tuzağa düzmüş bakışı gördü. Daha önce onu görmezden geldiği için ne kadar kızgın olsa da, elinde olmadan şimdi onun için üzülmüyordu. Ayrıca, bu adamı seviyordu.

Derin bir nefes aldı. "Hepimizin biraz zamana ve mesafeye ihtiyacı var. Brittany kalabilir ama sadece herkesin öfkesi geçene kadar."

Brittany babasına dilini çıkardı.

Nicole, "Aman, ne kadar da olgunca," diye homurdandı ve Hawk patlamadan önce elini kaldırdı. "Jesse'nin odasında. Eğer ikinizden birinin aynı yatağı paylaşmaya çalıştığını yakalarsam, ikinizi de so-kağa atarım. Bu açık mı?"

Gençler birbirine baktıktan sonra isteksizce onayladılar. Nicole Raoul'un önüne geçti.

"Gözlerimin içine bakmanı ve bana söz vermeni istiyorum," dedi.

Raoul derin bir nefes aldı. "Çatının altında Brittany'yle birlikte yatmayacağıma dair sana söz veriyorum."

"Raoul!" Brittany ayağını yere vurdu.

"Doğru olanı yapmalıyız."

Hawk, "Buna izin vermiyorum," diye homurdandı. "Brittany'nin eve gelmesi gerekiyor."

"Bunun olma şansı ne kadar?" diye sordu Nicole.

“Bana kızımı kontrol edemeyeceğimi mi söylüyorsun?” diye talep ettikten sonra başını iki yana salladı. “Bunu cevaplama.”

“Cevaplamayacağım.” Nicole adamın koluna dokundu. “En azından nerede olduklarını bileceğiz. Raoul bana söz verdi. Ona inanıyorum. Sen inanıyor musun?”

Hawk yavaşça onayladı.

Nicole, “Siz ikiniz, üst kata,” dedi. “Brittany’nin eşyalarını daha sonra alabilirsiniz. Raoul, Sheila’nın karnı mı aç, bir bak.”

Çocuklar içeri gitti.

Nicole Hawk’a dönmeden önce çocuklar gidene kadar bekledi.

Hawk, “Tüm bunlar senin suçun,” diye homurdandı.

Nicole ona dik dik baktı. “Bu nasıl mümkün olur? Brittany senin gözetimindeyken hamile kaldı.”

“Karışmaman gerekirdi.”

“Ne? Hayatlarına mı? Raoul terk edilmiş bir binada yaşıyordu. Bu sorun değil miydi? Tüm bu belanın başladığı yer olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu istemiyorum,” dedi Hawk, ona bakmıyordu. “Hiçbirini.”

Hiçbiri Hawk ve Nicole’ü de içeriyor muydu? Gece aniden çok soğudu.

“Hawk,” diye başladı ama adam başını iki yana salladı.

“Bunu şu anda konuşamam. Onları istedin, onları aldın. Düşünmem gerek.”

Kamyonetine doğru yürüdü.

Nicole, “Bekle,” diye bağırdı. “Öylece yürüyüp gidemezsin.”

“Niye olmazsın. Oldu bitti.”

Deli miydi? Daha başlamamışlardı bile.

Nicole tam arkasından gitmeye yeltendiğinde ön kapı şiddetle açıldı.

Raoul, “Acele et,” diye seslendi. “Sheila. Yavruları oluyor.”



Nicole birkaç saat sonra, Sheila yavrularını yalarken, “Hayatın döngüsü düşündüğümde çok daha pasaklıymış,” dedi. Doğum sorunsuz geçmişti ve şimdi üç yavru annelerine sokulmuştu.

Sheila bir profesyonel gibi başa çıkmış, yavrularken ufak bir eşlikçi dışında hiçbir şey istememişti. Nicole’ün onu temiz bir yatağa taşımasına izin vermiş ve hafif bir yemeği kabul etmişti.

Raoul’la Brittany, Nicole’ün hazırladığı kutunun kenarına toplanmıştı.

Raoul köpeğe, “İyi iş çıkardın,” dedi. Sheila başını kaldırıp baktı, gözleri yarı kapalıydı. Kuyruğunu bir defa salladıktan sonra durdu.

Brittany, “Bebeklerin var,” diye fısıldadı. “Bu tam anlamıyla inanılmazdı.”

Nicole ona katılmak zorundaydı.

Nicole karşısında oturan gençlere baktı. Yüzleşecekleri sorumluluğa hazırlar mıydı? Bu önemli miydi? Öyle ya da böyle, yaklaşık sekiz ay içinde burada olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HAWK NICOLE'ÜN EVİNE dönmeden önce ertesi gün öğlene kadar bekledi. Herkesin bu zamanı sakinleşmek için kullanabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen en çok zamana ihtiyaç duyan kişinin kendisi olduğunu önemsemedi.

Önceki gece uyumamıştı, volta atıp durmayı bile zorlukla bırakmıştı. Olaya dahil olan herkese karşı duyduğu öfke ve ihanet hissinden sıyrılamıyordu.

Brittany ona yalan söylemişti. Gözlerinin içine bakmış ve ona yalanları sıralamıştı. Bu nasıl mümkün olurdu? Her zaman yakın olmuşlardı. Serena'yı kaybettiklerinde kızına yakın olmak için kariyerinden vazgeçmişti. Brittany her zaman akıllı başında gibi görünmüştü ama bu doğru değildi. Raoul'la yatmadığı konusunda yalan söylediği gibi, başka hangi konularda yalan söylemişti?

Raoul'u boğmak istemedi düşünemiyordu bile. Brittany'nin erkek arkadaşı olmak bir şeydi ama onunla yatmak bambaşka bir olaydı. Yine de, Raoul'la konuşamayacağını biliyordu. Ta ki çocuğu dövmek istemedi onunla konuştuğunu hayal edebilinceye kadar.

Gariptir ki canını en çok sıkıan kişi Nicole'dü. Biliyordu ve ona söylememişti. Bu da neyin nesiydi böyle? Durumdaki yetişkin oydu.

Olaylarla daha iyi başa çıkabilmeliydi. Tamam, evet, ondan hiçbir şey söylememesini istemişlerdi ama öyle olsa ne fark ederdi? O Brittany'nin babasıydı ve bilmeye hakkı vardı.

Arabasını Nicole'ün evinin önüne çekti ve binaya gözlerini dikti. Aslında kabul etmek istemediği şey, en çok kendisine öfkeli olduğuydu. Bu onun gözetimi altındayken olmuştu. Kendisinin her zaman ilgilenen, gerçeği bilen bir baba olduğuyla gurur duyardı. Kendisinin aksine soğukkanlı, yakın olmayan ailelere gizlice acırdı. Ama hepsi ona karşı devasa bir şakaya dönüşmüştü. Nerede batırmıştı?

Bir cevap bulamadığında arabasından çıktı ve ön kapıya yürüdü. Daha kapıyı çalamadan Nicole açıverdi.

Yorgun ve evhamlı görünüyordu. İçindeki hırçın duygulara rağmen, kendini genç kadını yakına çekip sarılmak isterken buldu. Hareketin kendini mi yoksa onu mu iyi hissettirmek için olduğundan emin değildi.

Nicole içeri girmesi için geri çekilirken, "Uğrayacağımı düşündüm," dedi. "Büyük heyecanı kaçırdın. Sheila'nın yavruları oldu."

"Kaç tane?"

"Üç. İki dişi ve bir erkek."

Hawk onayladıktan sonra basamaklara doğru bir bakış attı. "Brittany'yle konuşmak istiyorum."

"Tahmin ettim. Ona bağırarak mısın?"

"Muhtemelen."

Nicole içini çekti. "Sohbete başlamak için iyi bir yol değil. Dinlemeyi deneyebilirsin."

"Duymak istediğim hiçbir şeyi yok."

"O zaman niye konuşasın?"

Hawk'ın buna cevabı yoktu. Nicole omzunu silkti, sonra üst kata yöneldi. Birkaç dakika sonra, Brittany'siz geri döndü.

"Çıkmayı reddediyor."

“Ona ne söyledin?” diye ısrar etti.

Nicole’ün yüz ifadesi sertleşti. “Kesinlikle hiçbir şey ama lütfen, bana inanmamakta özgürsün. Yukarı çık ve kapıdan bağır. Sana kendi söyleyecektir.”

Nicole arkasına döndü, sonra tekrar adamla yüzleşti. “Yemin ediyorum, eğer yeterince güçlü olduğumu düşünseydim seni sarsardım. Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi? Ne hissettiğini biraz olsun anladığımın farkında mısın? Buradaki düşman ben değilim. Onların evlenmesinin destekçisi değilim. İkisi de çok genç ve hazırlıksız. Bebeği tutma hırsı mı ondan bile emin değilim. Ama hey, devam et. Bağır bana. Ben kolay bir hedefim.”

Hawk kendini aptal ve güçsüz hissetti. Rahatlatıcı bir kombinasyon değildi. “Üzgünüm,” diye homurdandı. “Bunların hiçbirini beklemiyordum. Bana Raoul’la seks yapmadıklarını söyledi.”

“Ve sen ona inandın mı?”

Hawk onayladı. “Daha önce hiç yalan söylememişti. Bana söyler diye düşündüm.”

“Akıllıca bir varsayım olmamış.”

“Biliyorum.”

Nicole içini çekti. “Yani bana bağırarak işin bitti mi?”

“Evet.”

“Güzel.”

Kadın hâlâ kızgın görünüyordu ama Hawk’ın içinde iyi olacaklarına dair bir his vardı.

Nicole, her zaman Hawk’a uyan Serena’ya hiç benzemiyordu. Kendi bildiğini yapıyor ve kimseyi umursamıyordu. Hawk bundan hoşlanıyor gibiydi.

Oturma odasına giden yolu gösterip kanepeyi işaret etti. “Otur. Bu biraz vakit alacak.”

Hawk başını iki yana sallayıp pencereye doğru yürüdü. “En azından çocuklarla işim bitti. Kendime her zaman erken yaşta aile-

min olmasından memnun olduğumu söyledim ve bu durum sadece fikrimi pekiştirdi.”

Nicole, Hawk’ı kuvvetlendiren edepsiz bir gülümsemeyle güldü. Adam, “Ne?” diye sordu.

“Çocuklardan birazcık hoşlanmayı öğrenmen gerekecek.” Duraksadı. “Büyükbaba olacaksın.”

Hawk soluğunun ardından söverken kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. Nicole’ün sözlerinin ne anlama geldiğini değerlendirirken saçlarının beyaza döndüğünü hissedebiliyordu. “Bebeğimin bebeği oluyor. Bu nasıl mümkün olur?”

“Annen seninle o konuşmayı yapmadı mı?”

“Bu komik değil.”

“Büyükbaba olacaksın, Hawk. Birazcık komik.”

Hawk bunu önemsemedi. Brittany hamile miydi? Kelimeleri daha önce duymuştu ama ne anlama geldiklerini ilk defa şu anda anlıyordu. Bir anne olacaktı. Hayatının sonuna kadar sorumlulukları olacaktı. Her şey değişmişti.

“Bunu yapamam,” diye homurdandı.

“Seçim şansın yok.”

Hawk’a başka bir zamanı ve bunun gibi başka bir sohbeti hatırlatan basit kelimelerdi. Sadece o iyimser, biraz küstah, korkmuş bir gençti.

“Babam ben çok küçükken öldü,” dedi Hawk. “Babam hakkında annemi hep ağlattığı ve annemin güçlü bir kadın olduğu dışında bir şey hatırlamıyorum. Annem beni tek başına büyüttü, istediğim şey için çalışmam gerektiğini ve büyük hayaller kurmanın ne kadar önemli olduğunu öğretti. Benimle hep gurur duydu. Onu hayal kırıklığına uğrattığım tek sefer, Serena’nın hamile olduğunu söylediğim zamandı.”

Annesinin ne kadar üzgün görüldüğünü hâlâ hatırlıyordu, sanki bütün umutları ve beklentileri parçalanmış gibiydi. Hawk annesine işleri tamamen batırmadığını kanıtlamaya kararlıydı.

“Annemden hiçbir şey istemeden geçindik,” dedi sessizce. “Bunu her şeyden daha çok istedim.” Kendini annesine kanıtlamak onun için çok anlam ifade ediyordu. Kendisinin fikri de Brittany için o kadar önemli miydi?

Hawk, “Nerede hata yaptım?” diye sordu.

Nicole içini çekti. “Bir cevabım yok. Ona çok güvendiğini söylemek isterdim ama belki de ne olursa olsun olacaktı. Gençlerin yaptığı şey bu. En azından bazılarının. Jesse yaklaşık on beş yaşındayken erkekleri keşfetti. Ödüm kopuyordu ama odasına zincirlemekten başka bir şekilde onu durduramazdım. Yatış saatleri koymayı, onu cezalandırmayı, gerçekten olacağını söylediği yere gitti mi diye ailelere telefonlar etmeyi denedim. Ama bir yolunu buldu.”

Nicole mindere yaslandı. “Sana olayların yanlış gittiği anı tam olarak söyleyemem ve inan bana, bakmayı denedim. İsteddiği her şeye sahip olmasını istedim ama o konudaki tanımlamalarımız farklıydı.”

Hawk, “Bu durum annemi gerçekten hayal kırıklığına uğrattırdı,” dedi. “Hangisinin onu daha çok inciteceğini bilmiyorum. Brittany’nin batırması mı yoksa benim onu durdurmamam mı?”

Nicole, “Beni dinliyor muydun?” diye sordu. “Onu nasıl durduracaktın ki? Ona güvenmemek için hiç sebebin yoktu.”

“Bilmeliydim.”

“Kendini paralamak sorunu çözmez.”

“Bunu, kendime yüklemememi söylüyorsun yani.”

“Öyle bir şey.”

Hawk soruları bile pek bilmiyordu, yani cevapları yakın zamanda bulamayacaktı.

“Muhtemelen yukarı çıkmamamı ve benimle konuşması için yatak odası kapısını kırmamamı söyleyeceksin.”

“Evet.”

Hawk tavana baktı. Brittany'yle konuşamadığı zaman asla olmamıştı. Her zaman sorunlarının üstesinden gelirlerdi. Niçin bu farklı olmak zorundaydı?

“Raoul’a hâlâ fena halde öfkeliyim,” diye homurdandı, “ama onu öldürmek için gücümü kaybediyorum.”

“Bunu duyunca heyecanlanacağından eminim.”

Hawk öne doğru eğilip kollarını bacaklarına dayadı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Şu anda hiçbir şey yapman gerekmiyor. Biraz daha zaman ver.”

Öylece dönüp gitmek inandığı her şeye tersti ama Brittany'yi fiziksel olarak eve sürüklemek dışında bir seçeneği var mıydı?

“Ona bir gün daha vereceğim,” dedi Hawk. “Sonra benimle yüzleşmesi gerekecek.”

“Bu adil görünüyor.”

Hawk ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Sen iyi misin?”

“Hayır ama hayatta kalacağım. Sheila’nın yavruları iyi bir dikkat dağınıklığı.”

“Daha fazla bebek.”

Nicole onayladı. “Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Emzirmeyi keser kesmez onu kısırlaştırıyorum.”

Brittany elinde bir çubukla çıkıp da dünyaya bebek sahibi olacağını duyurduğundan beri, Nicole bir başlayıp bir kesilen baş ağrısıyla uğraşıyordu. Büyük bir bardak suyla birkaç tane ağrı kesici yuttu, tüm bu süre boyunca çikolata mı yoksa dondurma mı daha iyi cila olur diye merak ediyordu.

“Tatile ihtiyacım var,” diye homurdandı. Pastanenin üç aylık vergilerini halletmenin hiç bu kadar iyi görünmediğini düşünüyordu. Matematik onun olayı olmayabilirdi ama anlıyordu ve sana cevap vermiyor, kapıları çarpmıyor ya da dik dik bakmıyordu.

Nicole üst kata çıktı ve Brittany'nin kapısını çaldı. "Baban gitti," diye seslendi. "Artık dışarı çıkabilirsiniz."

Brittany odasının kapısını açtı. Yüzünde gözyaşlarından izler vardı. "Gitti mi? Benimle konuşmaya çalışmadı mı?"

"Onunla konuşmayacağını söyledin. Sana inandı. Ona Raoul'la yatmadığını söylediğinde sana inandığı gibi."

Brittany kollarını göğsünde bağladı. "Benimle böyle konuşamazsın."

"Burası benim evim, tatlım. Seninle canım nasıl istiyorsa öyle konuşurum. Tüm bu olanlar yüzünden sana biraz müsamaha gösteriyorum ama bir dahaki sefere baban geldiğinde, onunla *konuşacaksın*."

"İstemiyorsam konuşmam."

Raoul koridora çıktı. En azından kurallara uyuyor ve Brittany'nin odasından uzak duruyordu... Nicole'ün bildiği kadarıyla. Nicole artık ikisine de güvenebileceğinden emin değildi.

Raoul, "Brittany," dedi nazikçe. "Nicole bize yardım ediyor."

Brittany ikna olmuş görünmedi. "Bana ne yapacağımı söylüyorsun."

"Evet. Çoğunlukla reşit olmadığın için ve hey, bak burası hâlâ benim evim."

"Tüm bu kurallardan hoşlanmıyorum."

"Evine dönmekte özgürsün."

Brittany'nin yanaklarından yaşlar döküldü. "Benden hoşlandığını sanıyordum."

"Senden hoşlanmanın bu durumla hiç alakası yok. Hamilesin. Bu da artık büyüme zamanının geldiğini söylüyor ve bir parçası da babanla mantıklı, yetişkince bir konuşma yapmaktan geçiyor."

"Bana bağırarak."

"Hak ettiğin bir şey."

Brittany Raoul'a döndü. "Acımasızca davranmasına engel ol."

Raoul çaresiz göründü.

Nicole onun için üzüldü. Eğer bir evlilikleri olursa, babacığının küçük kızıyla zorlu bir yol onu bekliyor olacaktı. Çocuk sahibi olmak Brittany'nin olgunlaşmasına yardım edecek miydi, yoksa her zaman evrenin merkezinde olmak için ısrar eden, ilgi manyağı annelerden biri mi olacaktı? Keşke bunu öğrenmek zorunda kalmasalardı.

Hawk evinin arka bahçesinde bekliyordu, barbekü yanıyor ve bir şişe beyaz şarap buzda soğuyordu. Nicole kapıyı iterek açtı.

“İçeri girmek güvenli mi?” diye sorarken ona doğru yürüyordu.

“Seni davet eden benim.”

“Belki de bir tuzaktır diye düşündüm.”

Hawk bir saat önce aramış ve Nicole'den akşam yemeği için kendisine katılmasını istemişti. Nicole şaşırsa da kabul etmişti. Hiçbir şey olmasa bile, konuşacak birkaç şeyleri vardı.

“Tuzak yok,” derken genç kadını kendine çekip öptü.

Her şeye rağmen onun sarılmasıyla kollarında eridi, ağzının kendi ağzı üzerindeki hissiyle kayboldu. Sıcaklık büyürken dudaklar bastırıldı. Tutku alevlendi, genç kadını aynı anda zayıf ve imkânsız şekilde güçlü yapıyordu. Aralarındaki ateş iyileştireceğine söz veriyor ya da en azından bir an için unutmalarına izin veriyordu.

Daha önce Nicole için hiç böyle olmamıştı. Bu hız onu heyecanlandırıyordu. Nicole onu, birlikte olmalarını ne kadar da istiyordu.

Parmaklarını adamın saçlarına gömdü ve bedenine uzanmaya izin verdi. Adamın kasları da ereksiyonu gibi sertti. Hawk ellerini onun kalçasına indirdi ve sıktı.

Beklemek canlı ve inkâr edilemez bir şeye doğru tırmandı. Nicole söylemeyi planladığı her ne varsa unuttu ve onun yerine adamın çıplak tenine dokunabilmek için ellerini polo tişörtünün altına kaydırды. Hawk güçlü, baştan çıkarıcı ve genç kadının istediği her şeydi. Adamın

dili onunkini sıvazlarken nefesleri birbirine karıştı, her dokunuşla tahrik oluyordu.

Hawk barbeküyü kapatacak kadar uzun süreliğine onu bıraktı, sonra genç kadını evin arka kapısına yönlendirdi. İçeri girdiklerinde, Hawk genç kadının tişörtünün kenarını tutup başından çıkardı. Hatta öpüşürken ve Nicole onun alt dudakını emerken, Hawk sutyenini çözüp kenara fırlattı. Adam kadının kıvrımlarına dokunduğunda Nicole kayboldu.

Hawk'm elleri her yerdeydi. Göğüslerinde, yanlarında, sırtında. Nicole'ün kot pantolonunu aşağı sıyırdı ve sonra parmaklarını bacaklarının arasına itti. Nicole çoktan sıcaktı, ıslaktı ve parmaklarına doğru yükselip alçalıyordu.

Hawk sonunda onun merkezini buldu ve ovalamaya başladı. Genç kadının kasları kasıldı. Tekrar tekrar öpüşürken adam çemberler çizip sürüyordu, sonra parmaklarını içine daldırıverdi. Yeterli değildi. Nicole çılgınca, *hiçbir zaman yeterli olmayacak* diye düşündü. Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

Kalçası ürperiyor ve gittikçe yaklaştığını hissediyor olsa bile, aralarına uzanıp adamın kot pantolonunu açtı. Hawk, Nicole bacaklarına dayanan mutfak masasını hissedene kadar onları garip bir şekilde ilerletti. Nicole'ü sert yüzeyin üzerine yerleştirdi. Nicole kalan kıyafetlerinden kurtulduktan sonra geriye doğru kaydı ve bacaklarını araladı.

Hawk pantolonunu ve çamaşırını aşağı indirip içine girdi. Nicole yay gibi gerilip kollarıyla kendini dengeledi. Gözleri titreyerek kapandı.

Hawk içeri dışarı hareket ediyor, onu gittikçe daha yükseğe çıkarıyordu. Adamın ellerinden biri hâlâ kadının merkezini ovalarken, diğeri göğüsleriyle oynuyordu. Oda nefes sesleri ve kesik solukları dışında sessizdi, Nicole orgazmına daha da çok yaklaşıyordu.

"Hawk," diye soludu ve bacaklarını kalçasının etrafına sardı. "Daha sert."

Nicole dediklerinde ciddiymi. Adamın dokunuşu, onu tekrar tekrar dolduruşu. Daha hızlı ve daha sert; Nicole'ün zevk kasılması ve sıvı rahatlamada kaybolmaktan başka şans kalmayana kadar ona sahip oluyordu.

Hawk anında onun adını haykırıp ve titreyerek onu takip etti. Sonra hareketsizce durdular.

Sakinleştirici birkaç soluğun ardından, Nicole çıplak olduğunun farkına varmaya başladı... onun mutfak masasında. Gözlerini açtığında Hawk'ı onu izlerken buldu.

“Burada kahvaltını ediyorsun,” dedi.

Hawk gülümsedi. “Biliyorum.”

“Yarın sabahdan önce temizlemek isteyebilirsin.”

Hawk kahkaha attı ve onu öptü. “İnanılmazsın.”

“Ben de öyle duydum. Bütün gazetelerdeydi. Kart bastırmayı düşünüyorum.”

Hawk kadının saçını yüzünden çekti. “Teşekkürler.”

“Niçin?”

“Her şey için.”

Nicole içini çekti ve bunu onunla sonsuza kadar yapabileceğini biliyordu. Sadece seksi değil, her şeyi. Adamın gözlerinin içine bakmayı, yakın olmayı, paylaşmayı. Nicole'ün karnı guruldadı.

Hawk sırttı. “Son günlerde pek yemiyor musun?”

“Biraz stresliydim.”

“Somona ne dersin?”

“Kulağa güzel geliyor.”

Hawk geriye çekildi ve Nicole yere indi. Hawk kıyafetlerini bulmasına yardım etti, o üzerini giyerken şarabı açtı. Hawk'ın tüm yapması gereken kot pantolonunu giyip fermuarını çekmek olmuştu. Erkekler için ne de kolaydı. Nicole'ün şikâyet ettiğinden değildi tabii.



Akşam yemeğinden sonra, Nicole kanepede Hawk'ın yanına kıvrıldı.

Adama, "Muhtemelen şimdi kavgaya etmeliyiz," dedi.

"Listemizdeki sonraki madde o mu?"

"Konuşacak çok şeyimiz var.

"Brittany."

"Çoğunlukla." Nicole elini onun bacağına koydu. "Kızın şımarılmış ve biraz da olgunlaşmamış."

"Biliyorum."

Bu genç kadını şaşırttı. "İnkâr edersin sanıyordum."

"İstiyorum ama yapamam. Onun böyle olmasını planlamadım. Serena dengeleme konusunda benden daha iyi iş çıkardı. O gittiği anda, sadece Brittany ve ben kaldık. Bazen doğrudansa kolay olanı yaptım."

Adamın kabullenmesi beklenmedi. "Yani hepsinin senin hatan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir kısmı benim hatam. O kötü bir çocuk değil."

"Katılıyorum ama kendi dediğini yaptırmaya alışmış ve Raoul onu, ne söylerse yapacak kadar seviyor." Nicole iyi ruh hallerini riske ederek konuştu: "Evlenmeleri gerektiğini düşünmüyorum."

"Katılıyorum ama on sekizine basar basmaz onu hiçbir şeyden alıkoyamam."

Nicole o kadar emin değildi. Eğer Hawk Brittany'ye karşı dürüst olma konusunda ciddi olursa, bu bir şeyleri değiştirebilirdi. Raoul'u tehdit etmek işe yaramazdı, çocuk fazla onurluydu.

"Bu tam bir karmaşa," dedi Nicole. "Beni bu işe bulaştırmanı affettirmek için köpek yavrularından birini almak zorunda kalacaksın."

"Erkek olanı alırım."

"Tabii. Hiç şaşırmadım."

Nicole doğrulup oturdu ve şarap şişesine uzandı. Hareket ettiğinde sehpa üzerindeki porselen tavşanlar ve eskimiş ipekten çiçek aranjmanları gözüne ilişti. Bu hâlâ Serena'nın eviydi ve mutfak tezgâhında kaç defa seks yaptıkları bunu değiştirmeyecekti. Hayaletinin her yerde somut bir varlığı vardı. Bunu bilerek mi yapıyordu?

"Buraya çok kadın getiriyor musun?" diye sordu.

Hawk kaşlarını çattı. "Ne?"

"Diğer kadınlar. Serena'yı kaybettiğinden beri birkaç ciddi ilişkin olmuştur. Hanım arkadaşlarından buraya getirdiklerin oldu mu?"

"Birincisi, ben onlara hanım arkadaş demem. İkincisi, Brittany'yle kimi tanıştırdığım konusunda dikkatliydim. Ama evet, bir ya da iki tanesi geldi. Neden?"

"Sadece merak ettim."

Aklındaki soruları öylece sorma konusunda rahat değildi. Mesela, evi bu şekilde tutmasının sebebi erkek olduğu için duvarları boyayıp bazı anıları kutulamanın hiç aklına gelmemesi miydi, yoksa giren herkesi uzak durması için uyarmaya mı çalışıyordu? Buranın hâlâ Serena'nın evi olmasından hoşlanıyor muydu?

Başka şartlar altında, cevapları pek umursamazdı ama Hawk'a âşık olduğu için bu fazlasıyla önemliydi. Kendini bir hayalette kaybeden harika bir adama mı âşık olmuştu, yoksa bir şans var mıydı?

Nicole güvenliği bilgiye tercih edip, "Brittany'ye somurtmak için çok fazla zamanı olmadığını söyledim," diyerek konuyu değiştirdi. "Bir dahaki gelişinde seninle konuşmak zorunda kalacak."

Hawk arkasına yaslanıp burnunun kemerini ovaladı. "Her şey ne zaman değişti? Eskiden benim küçük kızımdı. Dünyası bendim. Hepsi gitti."

"Büyüyor."

"Onu kaybetmek istemiyorum."

"Onu kaybetmedin. Bu, sadece farklı."

"Farklılıktan hoşlanmıyorum."

“Seçme hakkın yok.”

“Ona ne söylemem gerekiyor?” diye sordu Hawk.

“Onu sevdiğini ve bir yolunu bulacağınızı.”

“Raoul’un ağzını burnunu kırmak istiyorum.”

“Üzgünüm, hayır. Bunu yapman ikisini de kaybetmene sebep olur.”

“O benim kızım.”

Nicole bunun her şeyi söylediğini düşündü. Brittany ailesiydi ve o her şeyden daha önemliydi. Nicole göğsündeki sızıyla şaşkınlığa uğradı, sonra sebebini anladı. Birisinin kendisi hakkında böyle hissetmesini istiyordu. Sevilmek istiyordu. Ve sadece herhangi biri tarafından değil, Hawk tarafından.

İmkânsız bir durum olduğunu düşündü. Sadece onu sevmezdi.

“Geri dönmeliyim,” dedi. “Gece onları yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Hasar zaten verildi.”

“Biliyorum ama ben sorumluyum. Elimde değil. Hastalık gibi. Bir gün içsel kontrol manyağımı kucaklamayı öğreneceğim.”

“İçsel kontrol manyağın hoşuma gidiyor.”

Hawk arabasına kadar yürüdü ve onu öptü. Nicole’ün içinde tanıdık istek yükselse de, görmezden geldi. Hawk’la samimi vakit geçirmek hoşuna gidecek olsa da, gerçekten eve gitmek istiyordu.

Nicole, “Sonra kullanma hakkım olsa? Yağmur yüzünden iptal edilen maçların biletleri gibi?” dedi.

Hawk kulak memesini dişledi. “Tabii. Burası Seattle. Burada her zaman yağmur yağar.”

“Hayır, sonradan kullanma hakkı diğer türlü işliyor. Yağmur yağmadığında.”

“Hava durumu umurumda değil.”

Nicole kahkaha attıktan sonra arabasına bindi. Hawk onun yola çıkışını izledi. Biliyordu çünkü Nicole de aynadan ona bakıyordu

Şimdi ne olacağını merak ederek *o iyi bir adam*, diye düşündü. Birinin Serena'nın ardında bıraktığı hatıralara karşı durma şansı var mıydı? Elbette Hawk çıkmak istemişti ama âşık olmakla aynı şey değildi. Hawk zaten istediği her şeyi tecrübe etmişti, niçin bir daha yapmak isteyecekti ki?

Nicole kendine o taraflara gitmemesini söyledi. Yolculuklarının sadece başındaydılar. Bela sarmamalıydı.

Birkaç klişeyi daha atlatmayı başardıktan sonra garaja girip motoru durdurdu ve sonra eve girdi. Sessiz ve karanlıktı ama saat neredeyse on olduğundan bunu bekliyordu. Yolunun üzerindeki Sheila'yı kontrol ederken hiç ışık yakmadı, o yüzden mutfak masasının üzerindeki bir parça not kâğıdını neredeyse görmüyordu. Görür görmez ışıkları açtı.

Notu alıp okudu, sonra bir daha okuduktan sonra kâğıdın yere düşmesine izin verdi. Kör bir şekilde telefona uzandı. Ne düşüneceğini bilemeyecek kadar sersemlemişti. Bu yaşanıyor olamazdı.

Hawk ilk çalışta açtı.

“Gitmişler,” dedi. “Birlikte kaçmışlar. Brittany için sahte bir kimlik yaptırmışlar ve evlenecekler.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NICOLE BİR İPUCU ARAYARAK evin içinde koşturdu. Raoul'un çoğu eşyası hâlâ odasında duruyordu ama Brittany'ninkilerin çoğu gitmişti. Bodrumdaki bavullar kayıptı ve Raoul'un arabası hâlâ evin önünde park halindeyken, Brittany'nin arabası hiçbir yerde yoktu.

Dışarı koşup verandada sabırsızca dururken, "En azından daha yeni, daha güvenilir arabayı almışlar," diye kendi kendine homurdandı. Çoktan Hawk'ı aramıştı ve her an gelebileceğini biliyordu.

Tam da beklediği gibi adamın kamyoneti köşeden döndü ve gıcırdayarak Raoul'un arabasının arkasında durdu.

Hawk arabasından çıkıp ön yolda koşarken, "Bunları biliyor muydun?" diye bağırdı.

Nicole gözlerini kırptırdı. "Ne? Hayır. Sen ciddi misin? Birlikte kaçacaklarını bilip bilmediğimi mi soruyorsun? Sanki bunu senden saklarmışım gibi?"

"Neden olmasın? Brittany'nin hamile olduğunu söylemedin."

Nicole hem öfkeden köpürdü hem de adamın haklılık payı olduğunu farkına vardı. "O farklıydı."

"Nasıl?"

“Öyleydi işte. *Ne zaman* olduğunu öğrenmen senin için gerçekleri değiştirmeyecekti. Bilgiyi sana veren kişinin kendisi olmasına izin vermemi söyledi. Ben de uyum sağladım. Bu plana asla uymazdım.”

“Yani bana yaptıklarından hoşlanmadığın için bana söyleyeceğini söylüyorsun ama eğer onaylasaydın sessiz kalacaktın.”

Hawk'ın hiddetten göz dönmüştü. Nicole gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu ama niye kötü adamın kendisi olduğunu anlayamadı. “Hem bana ne yaptığımı bilmediğimi söylüyorsun hem de sorumlu davranmadığım için şikâyet ediyorsun. Seçmelisin, Hawk. Ya senin takımındayım ya da değilimdir.”

“Gitmelerine izin verdin.”

“Vermedim.”

“Jesse'nin gitmesine izin verdiğin gibi onun da gitmesine izin verdin.”

Nicole tokat yemiş gibi hissetti. “Bu durumları kıyaslamaya hiç hakkın yok. Bir kere, Jesse benim kızım değil kız kardeşim ve diğeri de, o yirmi bir yaşında. Brittany sadece on yedisinde.”

“Onları bulmamız lazım.”

Nicole'ü geçip yürüdü ve eve girdi. Nicole incinmiş ve kafası karışmış hissederek onu takip etti. Daha az önce birlikte birkaç harika saat geçirmişlerdi. Nasıl Nicole'e öyle sarılır, dokunur, sevişir ve ardından da ona böyle davranırdı?

Hawk evin içinde yürüyüp durdu, sanki hâlâ oradalar da, Nicole onları gözden kaçırmış gibi. Adam mutfığa girdiğinde Nicole ona notu uzattı.

“Önemli bir şey değil,” dedi Nicole, “ama geldiğimde bu, burada duruyordu.”

“Ve sen bilmiyordun.”

Nicole iç çekti. “O soruyu bana kaç defa sorarsan sor, cevabımı değiştirmiyorum.”

Hawk telefona doğru yürüdükten sonra ahizeyi kaldırdı ve 911'i tuşladı. "On yedi yaşındaki kızım kayıp. Polisle görüşmem gerekiyor."

Bir saat içinde Nicole'un evi istila edilmişti. Her yerde polis memurları vardı; sorular soruyor, Brittany'yle Raoul'un odalarını inceleyip notlar alarak aramalar yapıyorlardı. Nicole Hawk'ın bu kadar kısa sürede böyle çok hareketi sağlamak için bir iki iyilikten fazlasının karşılığını istediğini biliyordu.

Hawk polislere bildiği her şeyi anlatırken Nicole kahve yaptı. Notlar alındı ve seçenekler tartışıldı.

Soruşturmanın durgunlaştığı sırada Hawk, "Onunla evlenecek," dedi.

Nicole ona biraz daha kahve doldurdu. "Yapamaz. Reşit değil. Sahte kimlik kullanmak evliliği yasal yapmayacak. Raoul'un bunu düşünmediğine şaşırdım."

Hawk, "Belki ikisi de düşündü," diye homurdandı. "Belki sahte bir evliliğin, gerçek evliliklerine izin vermem için beni ikna edeceğini umuyorlardır."

"Öyleyse onlara hayır de."

Hawk ona baktıktan sonra başını çevirdi, genç kadına bir şey için ne sıklıkla kızım reddettiğini merak ettirdi. Hawk sorun olarak onu görüyordu, belki sebebi gerçek sebebi görememesiydi... kendisini. Nicole Jesse'ye belki de çok sert davrandığını düşündü ama Hawk Brittany'ye çok yumuşak davrandığı için suçluydu. Sonuçta iki hatanın da felaket sonuçlara yol açtığı ortadaydı.

Hawk ona, "Raoul'u aramayacaklar," dedi. "On sekiz yaşını geçti ve gönüllü olarak ayrıldı. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Brittany reşit değil, o yüzden öylece kaybolamaz." Sesini alçalttı. "Onlara hamile olduğunu söyledim. Raoul onunla yattığı için suç duyurusunda bulunmak ister miyim diye sordular."

Nicole gözlerini ona dikip baktı, yapmadığını söylemesini bekliyordu. Hawk sessiz kaldığında Nicole masaya yaklaşıp ona dik dik baktı.

Genç kadın, “Aklından bile geçirme,” dedi. Nicole’ün bedeni öfkeyle titriyordu. “Tüm bunlar başladığında Raoul on yedisindeydi. Onun erkek arkadaşı, bir çeşit çocuk tacizcisi değil ve bunu biliyorsun. Zamanın başından beri gençler ne yapıyorsa onu yapıyordu, sen de dahil. Suçlanacak kişi o çocuk değil ve sorun da o değil.”

Hawk ayağa kalkarak, “Yani Brittany mi?” diye sordu.

“Hayır. Onu kastetmedim. Her şey karmakarışık ve hepsi değişmek zorunda, geçmişinden başlayarak. Ona ve kendine karşı dürüst ol. Serena’yla hayatın mükemmel değildi. Brittany bunu bilmeyi hak ediyor.”

Hawk’m gözleri kısıldı. “Karımı bunun dışında tut.”

Karım. Neden böyle söylemek zorundaydı ki? “Onun kötü biri olduğunu söylemiyorum, Hawk. Onun insan olduğunu söylüyorum. Evliliğin harika olduğu zamanlar kadar, birbirinizden nefret ettiğiniz zamanların da olduğunu söylüyorum. Birbirini seven iki insanın gerçeklikte yaşaması budur. İyi zamanlar ve kötü zamanlar. Sabahları şarkı söyleyip giyinmene yardım eden küçük kuşlar belirmedi. O hayattı, bir fantezi değil. Ama Brittany’nin tüm bunları görmesine izin vermeye isteksizdin, o yüzden şimdi sihirli bir şeyler yaşayacağını varsayıyor.”

Hawk, “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedikten sonra döndü ve mutfaktan dışarı çıktı.

Nicole ve Hawk gecenin geri kalanında birbirlerinden saklandı. Polisler gittikten sonra Nicole odasına gidip kapıyı kapadı. Hawk’ın nerede uyuduğundan emin değildi ama sabah hâlâ oradaydı.

Nicole mutfaka girdiğinde onu taze kahve doldururken buldu. Birbirlerine baktılar. Nicole adamın bakışında uzlaşma ya da taviz izi görmeyi umuyordu ama sanki yabancı birine bakmak gibiydi.

“Okula gitmem lazım,” dedi. “Eğer bir şey duyarsan bana haber verir misin?”

Nicole başıyla onayladı.

“Ben de aynısını yapacağım.” Hawk kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra ayrıldı.

Nicole mutfak sandalyelerinden birine çöktü ve her şeyin nasıl böyle berbat bir hal aldığını merak etti. Sonra telefonuna uzanıp tanıdık bir numarayı tuşladı.

“Amy’yi okula bıraktıktan sonra ne yapıyorsun?” diye sordu ikizine.

Claire, “Seni görmeye geliyorum,” dedi.

“İyi cevap.”

Kırk dakika sonra, Claire kanepede yayılarak ayaklarını desteklemiş ve elini de gittikçe büyüyen karnına yerleştirmişti.

“Anlamıyorum,” dedi Claire, sonra bitki çayını yudumladı. “Hawk neden sana sinirli?”

“Çünkü ben kolay hedefim. Çünkü kendini, Brittany’yi ya da şartları suçlayacak gibi görünmüyor. Çünkü gerçeği göremiyor.” Nicole tekli koltuğa yaslanıp içini çekti. “İçlerinden birini seçebilir miyim?”

“O kadar da kötü değil.”

“Kızı hamile ve onunla konuşmuyor. Kızını hamile bırakan oğlan benimle yaşıyor. Hawk onların kaçtığını bildiğimi ve ona söylemediğimi düşünüyor. Jesse’yi öylece bıraktığımı söylüyor. Niye onlar için de aynısını yapmayayım ki?”

“Çünkü aynı şey değil,” dedi Claire. “Bu adamdan hoşlandığına emin misin? Tam bir pislik gibi görünüyor.”

“Değil. O endişeli bir baba.”

“Onun için bahaneler uyduruyorsun. Bunun tek bir anlamı olabilir.”

“Biliyorum.”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

Nicole kız kardeşine baktı. “Ona âşığım.”

Claire sırtıttı. “Eğer kolayca sıçrayabilseydim yapardım. Gerçekten mi? Bu çok harika.”

“Hayır, değil. Bu bir karmaşa ve kıyaslandığında Drew’la yapıp evlilik dediğim felaketi olumlu anlamda başarılı gösteriyor.”

“Buna inanmam.”

Nicole kız kardeşine bağırmadı, ilk dürtüsü o olsa da. İlk olarak, Claire onu samimiyetle seviyordu ve Nicole’ün dünyasında bu niteliğe sahip çok insan yoktu. Bir diğeri de, Claire yüreğini takip ederdi. Ne olursa olsun insanların içindeki en iyi şeye inanırdı. Hayatında şaşırtıcı şekilde kapalı kalmıştı. Ailedeki kötümser Nicole’dü.

“Brittany’yle ne olursa olsun Hawk beni suçlayacak,” dedi. “Çünkü kıymetli kızının, hatta kendi hatası bile olamaz.”

“Bu iş çözüldüğünde, ve çözülecek, siz ikiniz devam edebilirsiniz.”

Nicole başını iki yana salladı. “Hâlâ kaybettiği karısına âşık. Kadın öleli neredeyse beş yıl olmuş ve evleri tam anlamıyla onun bıraktığı gibi. Her yerde eşyaları var. Sanki süt almaya gitmiş de, her an geri dönecekmiş gibi. Karısı var olmamış gibi davranmasını beklemiyorum ama tüm bu zamandan sonra biraz değişiklik olmalıydı.”

“İnsanlar kederleriyle farklı şekillerde başa çıkar.”

Nicole çenesini sıktı. “Sen gezegendeki en sinir bozucu insansın. Ortanca çocuk gibi davranmayı bırak.”

“Benden harika bir ortanca çocuk olurdu.”

“Biz ikiziz. Bir takımız. Benim tarafımı tut.”

“Hawk koca, şişko bir bok kafalı.”

Nicole kendini tutamayıp kahkaha attı. "Ah, şimdi korkup kaçacak. Adama bok kafalı diyorsun."

"Bunu Amy'den öğrendim."

Wyatt'ın kızının bahsinin geçmesi Nicole'e Brittany'yi hatırlattı ve neşesi soldu. "Aslında bunların hiçbirini umursamıyorum," diye itiraf etti. "Beni asıl öldüren şey Hawk'm tavrı. Gerçeği göremiyor ya da görmeyecek. Eğer o da görürse sorunları kabul etmeye gönüllü olurum. Ama bu onun tarzı değil."

"Onu seviyorsun. Bir yolunu bulmak zorunda kalacaksın."

"Sanırım."

"Nicole, âşık olmak büyük bir olay."

"Söz konusu adam ilgilenmiyorsa o kadar da değil."

"Düşündüğün bu mu?"

"Bilmiyorum. Benden hoşlanıyor. Benimle yatmak istiyor."

"Bu bir başlangıç."

"Yeterli bir başlangıç mı emin değilim." İcini çekti. "Drew'la bir sürü yanlış sebep için evlendim. Cinsel azgınlık döneminde olduğumu biliyordum. Sürekli o kadar çok sorumluluğum vardı ki. Bir çocuk olmak için hiç şansım olmadı. Pek değil. Drew bunların tam aksiydi. Hiçbir şey için sorumluluk alamazdı. Bir kar tanesi gördüm ve onun özgür bir ruh olduğunu düşündüm. Hiçbir şeyi yapamama beceriksizliğini gördüm ve içten geldiğini düşündüm. Benim için iyi olduğunu sandım."

"Ve senin kalbini kırdı."

"Sorun orada. Kırmadı. Evlenme teklifi ettiğinde kabul ettim, onu her şeyden daha çok sevdiğim için değil çünkü başka kimsenin teklif edeceğini düşünmedim. Yalnız ölmek istemedim."

Claire hep kız kardeşler arasındaki duygusal olandı ve gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Nicole. Keşke beni arasaydın ve konuşsaydık."

"O zaman senden nefret ediyordum, hatırladın mı?"

Claire parmağının bir fiskeisiyle o gerçeği geçiştirdi. "Olsun, yine de dinlerdim."

Nicole kendisinin aramayacağını söylemeye zahmet etmedi. "İlk birkaç ayda evliliğın hata olduğunu biliyordum ama hiçbir şey söylemeyecek ya da yapamayacak kadar gururluydum. O yüzden birlikte kaldık. Jesse'yle yattığı zaman, zaten duygusal olarak ondan boşanmıştım. Yine de acıttı ama Drew'dan çok Jesse'ye öfkelen dim. Bu da bazı şeyleri açıklıyor."

"Biliyorum. Yani Hawk'la farklı mı?"

Nicole son birkaç aydır tanıdığı seksi, inatçı, zor, harika adamı düşündü.

"Farklıdan daha fazlası. Hawk beni mümkün olan en iyi şekilde çılğına çeviriyor. Sadece etrafında olmam soluğumun kesilmesine yetiyor. Beni güldürüyor, bazı şeylerden konuşuyoruz. Komik ve sorumluluk sahibi. Oyuncularını o kadar çok önemsiyor ki ve buna rağmen *Titanik* büyüklüğünde bir egosu var. O..."

"Mükemmel."

"Hayır ama benim için mükemmel."

Claire çayını sıkı sıkı tuttu. "Yine ağlayacağım."

"Bu gerçekten sıkıcı oluyor."

"Hamile olmayı dene de gör. Hormonlar tam bir kâbus. Bazen korku filmindeki bir karakter gibi hissediyorum. Demek istediğim, bunu aşacaksın. Brittany'yle olan bu sorun çözümlenecek ve sonra Hawk'la sen âşık olmaya geri dönebilirsiniz."

Gerçeği söylemek şöyle dursun, düşünmek bile canını yakıyordu ama Nicole kendine yalan söylemeyecekti. "O âşık değil. Benden hoşlanıyor ama ben Serena değilim."

"Hawk onun yerine birini koymak mı istiyor?"

"Romantik herhangi bir şey istediğini sanmıyorum. Aklında o her şeye sahip. Bir eşe, bir çocuğa, harika bir kariyere. Daha fazla

çocukla ilgilenmiyor ve ciddi olmak istemiyor.” Hawk onun istediği ve sahip olamadığı her şeydi.

“Belki fikrini değiştirir.”

“Belki.” Bu olasılık Nicole’ü heyecanlandırmadı.

“Umudunu kaybedemezsin.”

Nicole başını iki yana salladı. “Sen umudunu kaybedemezsin. Ben süreçten çok rahatım.”

“Arkana bakmadan gidecek misin?”

“Bunun nasıl sonuçlanacağına bakacağım. Tek yapabileceğim bu.”

Nicole huzursuz bir gün geçirdi. En sonunda banyoları temizledi, bu da durumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu. Banyo temizlemekten nefret ederdi. Ama odadan odaya dolaşmayı, Raoul’la Brittany’ye ne olduğunu merak etmekten ve Hawk’ın onu arayıp artık ona kızgın olmadığını söylemesini dilemekten daha iyiydi.

Adamın sesini duymak istemesinin ne kadar da acınası olduğunu düşündü. Nicole kendini idare eden ve ihtiyaçlarını gerçekleştiren bir kadındı. Gençliğinden beri aile işletmesini başarıyla yürütüyordu. Hawk’ın onayına ihtiyacı yoktu. Yani kendine sorumluluk yüklemek yerine Nicole’ü suçluyorsa ne olacaktı? Nicole’ün umurunda değil.

Tabii umurundaydı. Çok umursuyordu ve onu özlüyordu. Ayrıca Raoul’u da özlüyordu ki bu garipti. Çocuk bir aydır burada yaşıyordu. Sheila bile biraz üzgündü.

Kendine acımdan keyif almaktansa temizlik malzemelerini topladı ve Raoul’un banyosuna saldırdı. Küveti pırl pırl yaptı, duşun kapıları çizgisizdi, sonra uzun banyo dolabını düzeltmeye başladı. Çekmecenin dibinde yarı kullanılmış bir kutu kondom vardı. Nicole kutuya baktı.

“Her seferinde kullanılmaları,” diye mırıldandı. Bu birçok sorunu çözerdi.

Elbette kondomlar yüzde yüz etkili değildi. Yani her seferinde kullanmış olabilirlerdi. Nicole gözlerini kutuya dikti. Kondomlar tam etkili değildi. Hawk'la kondom kullanmışlardı. Son seferi hariç. Nicole hamile kalabileceğinden değildi. Ayın yanlış zamanıydı. Bundan emindi.

Panik komik bir şeydi. Bazen büyük dalgalar halinde gelirdi ama bazen öyle ufak başlardı ki hissi tanımlamak zordu. Bazen bir fiskeden fazla olmayan şey büyür, büyür ve nefes almayı imkânsız hale getirinceye kadar odayı doldururdu.

Telefon çaldı.

Nicole sıçradıktan sonra yatak odasına koştu.

“Alo?”

“Ben Raoul.”

Rahatlama ani ve tatlıydı. “Neredesiniz? İyi misiniz? Neler oluyor? Evlenmeye mi çalıştınız? Sahte kimlik kullanmanın evliliği geçersiz kılacağım düşündünüz mü? Eve ne zaman geliyorsunuz?”

Kısa bir duraklamanın ardından Raoul, “Burada epeyce soru var,” dedi.

“Sırasıyla cevap ver. Hayır. Bana iyi misiniz onu söyleyerek başla.”

“İyiyim. İkimiz de iyiyiz. Evlenmedik, denemedik.” Tekrar durdu. “Bebek yok.”

Nicole yatağına çöktü. “Emin misiniz?”

“Evet. Regli başladı. Brittany hamile değil.”

Nicole, *teşekkürler Tanrım*, diye düşündü. “Bu konuda ne düşünüyorsun? O ne düşünüyor?”

“İyiyiz. En başta biraz üzüldü ama artık daha iyi. Ben...” Boğazını temizledi. “Daha önceden söylediğin şeyi düşünmeye başlamıştım. Bir şeylerin ters gitmesiyle ilgili. Dizimi yaralamam falan. Korktum. Bebek olmadığına memnunum. Bu kötü mü?”

“Tabii ki değil. Hâlâ lisedesiniz. Neden o tarz bir sorumluluk almak isteyesiniz ki?”

“Hâlâ bir aile istiyorum.”

Nicole onun sesindeki özlemi fark ederek, *ait olacak bir yer*, diye düşündü.

“Senin ailen benim,” dedi. “Seni özledim. Sheila da öyle. Burası senin evin, Raoul.”

“Hâlâ mı?”

“Demek istediğin, gecenin yarısı çekip gittiğin ve bana saçma bir not haricinde hiç uyarı vermediğin için mi?”

“O konuda üzgünüm. Sana söylemek istedim ama Brittany bizi durdurmaya çalışmaktan korktu.”

“Akıllı bir kız.” Şımarık ama akıllı. “Hâlâ burada hoş karşılanıyorsun. Tabii kurallar konusunda uzun bir konuşma yapacağız. Bazı yeni kurallar olacak. Ne zaman eve geliyorsunuz?”

“Bugün. Brittany cep telefonundan babasıyla konuşuyor. Tekrar anlaşıyormuş gibi görünüyorlar. Evine geri taşınacak.”

Nicole bunun rahatlatıcı olduğunu düşündü. “Orada daha mutlu olur,” dedikten sonra ekledi: “Dikkatli kullan.”

“Kullanacağım.”

“Güzel.”

“Yapardım,” dedi Raoul. “Hem onunla hem de bebekle ilgilenirdim.”

“Biliyorum.”

“Şu anda yapmak zorunda olmadığımı memnunum.”

“Ben de.”

“Teşekkürler, Nicole. Harikaydın. Sen olmadan bunu atlata-mazdım.”

Nicole içinin sıcakık ve yumuşacık olduğunu hissetti. Raoul’un etrafta olması, Jesse’nin daha iyi versiyonuna sahip olmak gibiydi.

“Çabuk dönün,” dedi.

“Döneceğiz. Hoşça kal.”

Telefonu kapadı. Tamamen bir felaket olabilecek şey için iyi bir sondu. Brittany'nin babasının yanına taşınacak olması ayrıca bir artıydı. Bıraksın da küçük prensesiyle Hawk baş etsin. Nicole'ün şu anda elleri doluydu.

Telefonu yerine bıraktıktan sonra koridora çıktı. Keten dolabın en üst rafında Brittany'nin bıraktığı hamilelik testi vardı. İçinde hâlâ iki test duruyordu.

Nicole kondomları ve son zamanlarda şansının nasıl tükendiğini düşündükten sonra, kutuyu banyoya götürdü.

On dakika sonra plastik çubuğa bakıyordu. Haberlere inanmaktan âciz bir halde, *hâlâ bir bebek var*, diye düşündü. *Sadece herkesin sandığı kişinin değil.*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HAWK, KIZI ARABAYI garajın içine sürerken kenarda durdu. Kontrolü elinde tutmasıyla her zaman gurur duyardı ama aklım başında tutmak için hiç bu kadar çok çaba harcamamıştı. Rahatlama ile öfke savaşıyordu. Brittany'nin iyi olduğunu kendine kanıtlamak için ona sınıksız sarılmak, sonra da gelecek yüz elli yıl boyunca onu odasına kilitlemek istedi. Hawk'ın ödünü patlatmıştı.

Brittany arabasından dışarı çıkıp ona doğru yürüdü. Sanki babasının ne kadar kızacağından emin olamıyormuş gibi, yüz ifadesi temkinliydi. Ağzı kararsızlıkla çekildi. Hawk'a karşı en iyi rolü oynamaya çalıştığından şüphe yoktu.

Nicole, Hawk'ın Brittany'ye yumuşak davrandığını söylerken haklıydı. Hawk o gerçeği duymak istememişti ve öfkesini araçlardan çıkarmıştı ama gerçekten kaçması mümkün değildi. Geçmiş birkaç yıl içinde, Brittany şımarık bir vefale dönüşmüştü.

"Ah babacığım, seni gördüğüme öyle mutluyum ki," derken ona doğru koştu. "Seni özledim babacığım. Çok özledim."

Yani sevgi dolu evlat rolünü oynamaya karar vermişti. Hawk onun sarılmasını kabul edip sırtına hafifçe vurduktan sonra onu

eve yönlendirdi. Mutfığa girdiklerinde Brittany buzdolabına doğru yürüdü ve bir kutu kola çıkardı.

“Seni endişelendirdiğim için gerçekten kötü hissediyorum,” dedi kapağını açarken. “Daha erken aramalıydım. Raoul’la kaçmayı planlamamıştık. Öylece oluverdi. Konuşuyorduk ve sonra toplanıp yola çıkıverdik.”

Duraksadı ve kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi. “Hiç olgunca davranmadım.”

Gerçekten de Hawk’ın bu kadar aptal olduğunu düşünüyor muydu? Hawk başını iki yana salladı. Bunun cevabını zaten biliyordu. Tabii ki düşünüyordu, yoksa bu oyun için bu kadar sıkı çalışmazdı.

“Demek kaçma kararı hazırlıksızdı?” diye sordu.

Brittany bir yudum aldı. “Hı hı.”

“Yani arka cebinde öylece sahte bir kimlik beliriverdi?”

Genç kızın gözleri kocaman açıldı. “İı, hayır. Sadece öylece duruyordu.”

“Üzerinde senin adınla fotoğrafının bulunduğu bir sahte kimlik.”

“Nereden geldiğini bilmiyorum.”

Hawk, saçma sapan bir yalandansa masumu oynamasının daha iyi olduğunu düşündü.

“Ya sen ya da Raoul aldı,” diye devam etti. “Raoul’un aldığını tahmin ediyorum. Sen hiç öyle şey yapmazdın, değil mi?”

Gözleri daha çok açıldı. “Hayır, babacığım.” Ağzının kenarlarında ufak bir gülümseme kıpırdadı.

“Yasal değil. Reşit olmayan birine sahte kimlik alınması. Polis hepsini biliyor. Muhtemelen polislerin Raoul’u tutuklamak için uğrayacakları konusunda Nicole’ü uyarmalıyım. Lanet olsun. Finallerde de oynayacağız. Eğer Raoul hapiste olduğu için maçları kaçırırsa, asla kazanamayız. Raoul’un da son senesi. Eğer oynamazsa, üniversiteler onu unutacaktır. Ama hey, hak etti, değil mi? İşleri batırdı ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda.”

Brittany'nin yüzü buruştu. Kolasını tezgâhın üzerine bırakıp babasına uzandı. "Babacığım, hayır. Öyle konuşma. Raoul hapse giremez."

"Üzgünüm, Brittany. Dersini alması gerekiyor."

"Hayır. Bu adil değil."

Gözyaşları daha hızlı düştü. Normalde Hawk onun ağlamaması için her şeyi yapardı ama bu defa değil. Kendini garip bir şekilde andan kopmuş hissetti. Brittany onun kızıydı ve Hawk onu her zaman sevecekti ama Hawk onun sözünün geçip durmasından yorulmuştu.

Dönüp mutfaktan dışarı yürüdü. Brittany peşinden gelip kolunu yakaladı. "Ben yaptım," dedi, hıçkırıyor ve nefessiz kalıyordu. "Benim. Sahte kimliği ben aldım. Evlenebilmek için kullanmak benim fikrimdi. Raoul istemedi. Gerçekten tatlıydı, baba. Sana tapıyor. Seni ya da beni incitecek bir şeyi asla yapmaz."

Hawk, Raoul'un kızıyla yattığını düşünmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Hawk bunu sınırı aşmak olarak görürken, Raoul'la Brittany o şekilde görmüyordu.

"Bana yalan söyledin," derken sesi alçaktı.

"Biliyorum. Biliyorum. Çok üzgünüm. Ben sadece düşündüm ki... Evlenmek istedim. Raoul'la bir hayata başlamak istedim. Mutlu ve bir aile olmamızı istedim. Tıpkı seninle annem gibi."

Hawk kolunu kızına doladı ve onu oturma odasına yönlendirdi. Kızı kanepeye yerleşince kendisi onun önündeki sehpaye oturdu ve genç kızın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Annemi her şeyden daha çok sevdim," dedi yavaşça. "Onu ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyorum. Kahkaha atıyordu ve ses beni biçip geçmişti. Onun aradığın kız olduğunu anladım, her zaman birlikte olacağımızı. onunla evleneceğimi biliyordum. Asla tereddüt olmadı. O da biliyordu."

Brittany gözyaşlarını silerek uzaklaştırdı. "Tıpkı Raoul'la benim gibi."

Hawk bunu dikkate almadı. "Birlikte olduk ve âşık olduk. Planlarımız vardı. Sonra o hamile kaldı."

“Bu kısmı biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Bizim sana anlattıklarımızı biliyorsun. Annenle ben eğer gerçeği bilersen istenmediğini, sevilmediğini düşü-nürsün diye endişelendik. Doğru muydu bilmiyorum ama öyle karar verdik. Hikâyenin sadece yarısını biliyorsun Brittany. Sana anlatmam gereken çok daha fazlası var.”

“Ne gibi?”

“Annenin altı ay boyunca ailesi ona sırtını döndüğü için ağla-dığı gibi. Evlendikten sonra birbirimizi ne kadar az gördüğümüz gibi. Annemin evindeki odamda yaşıyorduk, iki işte birden çalışıp biriktirebildiğim kadar para biriktirmem gerekiyordu çünkü Oklahoma'ya gidip futbol oynamaya başladıktan sonra çalışmam için vakit kalmayacaktı.”

Brittany koltuğunda kıpırdandı. “Ama sadece birkaç haftalığına. Sonra birlikteydiniz.”

“Sonra ben ya antrenmanda ya da sınıftaydım. Annen kimseyi tanımadığı yabancı bir şehirde yalnızdı. Resepsiyonist olarak bir iş verildi ama oradaki en genç insandı. Diğer bekâr ve sürekli dışarı çıkan kadınlarla hiçbir ortak özelliği yoktu. Boş bir eve dönüyor ve benim eve gelmemi bekliyordu. Bekleyerek dört yıl geçirdi.”

“Ama sonra beni doğurdu.”

“Evet, bir bebek doğurdu. Yani artık yalnızdı ve bir yeni doğandan sorumluydu. Hiç arkadaşı, arayacak kimsesi yoktu. Kendi annesi bile bir yılı aşkın süre onunla konuşmadı.”

“Ama ya mezunlar? Yardım ettiklerini söyledin.”

“Ettiler. Yemek yapıp getirdiler ve bazen bebek bakıcılığı yaptılar. Bize doktorların adını verdiler ve faturalara yardım ettiler. Bunu mümkün hale getirdiler ama asla kolay olmadı. Annenle çok kötü kavgalar edip seni ağlattığımız zamanlar oldu. Birbirimizden nefret ettiğimiz haftalar oldu ve eğer paramız olsaydı yüz kere boşanmış olurduk.”

Gözyaşları Brittany'nin gözlerini yeniden doldurdu. "Baba, hayır."

Hawk onun parmaklarını sıktı. "Üstesinden geldik. Birbirimizi sevdiğimizi fark ettik ve daha fazla denemek zorundaydık. Sonra ben NFL'e imza attım ve buraya taşınabildik. Hayat daha kolaylaştı. Sen okula başladın ve Serena'yla ben en sonunda birlikte zaman geçirebildik. Üstesinden geldik ama zar zor."

"Farklı olduğunu sanmıştım. Bir peri masalı sanmıştım."

"Biliyorum. Sanırım bu bir hataydı."

Nicole haklıydı. Serena'yla ikisi bu felakete zemin hazırlamıştı. Resmen hayatını nasıl mahvedersinin el kitapçığını basmışlardı.

"Bebek yok baba," diye fısıldadı. "Daha önce üzgündüm ama belki bu iyi bir şeydir. Sanırım doğum kontrolü kullanmalıyım."

Bu, Hawk'ın yapmak istediği bir sohbet değildi.

"Nasıl başa çıkmak istediğinle ilgili düşünmek için oldukça fazla zamanın olacak," dedi. "Zaten iki hafta sonrası için doktorunla bir randevun var."

Brittany elini geri çekti. "Baba! Bu çok utanç verici."

"On yedi yaşında hamile kalmak da öyle. Yakın zamanda bunun tekrar olacağını göreceğimden değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süreliğine Raoul'la dışarı çıkmayacaksın."

Brittany ona kötü kötü baktı. "Beni ondan ayıramazsın. O erkek arkadaşım ve onu seviyorum."

"Eminim seviyorsundur ama bu onunla ilgili değil. Bana ilişkin hakkında yalan söyledin. Evden taşındın, kaçtın, sahte kimlik yaptırdın. Sana her zaman güvendim ve bir sürü özgürlük verdim. Özgürlükle başa çıkacak kadar olgun olmadığın açık."

"Ne?"

Hawk ayağa kalktı. “Cezalısın, Brittany. Bir süreliğine kimseyle çıkmayacaksın. Okuluna gideceksin, sonra benim işim bitinceye kadar ofisimde oturup ödevlerini yapacaksın.”

“Bu delilik. Eve kendim dönerim.”

“Arabamı elinden alıyorum.”

“Ne? Yapamazsın!” Komşunun köpeklerine zarar vermeye yetecek kadar yüksek sesle cırladı. “Baba, hayır!”

“Bir aylığına araba yok. Altı haftalığına cezalısın. Son iki hafta senin sorumluluk kabiliyetini test edecek. Eğer başa çıkamazsan, on sekizine basana kadar arabamı kaybedeceksin. Şimdilik cep telefonunu ve interneti ayrıcalıklı tutmana izin veriyorum ama açık olmama izin ver. Onlar ayrıcalık. Onları da elinden alabilirim.”

Brittany onu itip geçtikten sonra döndü ve dik dik baktı. “Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim ve yapıyorum.”

“Bu adil değil. O kadar kötü değildim.”

“O kadar kötüydün, hatta daha da fazlasıydım. Annen öldükten sonra nasıl hissettiğinle ilgili çok endişelendim. Senin için işlerin kolaylaşmasını istedim ve bunu sağladım. Çok kolaydı. Sen şımartıldın, Brittany. Eğer bir şeyler değişmezse hiç kimsenin sevmediği tarzda bir insan olacaksın. Bunu istemiyorum. Tekrar seninle gurur duymak istiyorum.”

Brittany tekrar ağlamaya başladı. “Baba, yapma.”

Hawk neyi yapmamasını istediğinden emin değildi ama umursamadı. Yürüyüp onu geçti ve mutfığa girdi. Kızın araba anahtarları tezgâhın üzerinde duruyordu. Onları cebine attı.

Brittany mutfığa koştu. “Bunu yapamazsın. Bana bir çocukmuşum gibi davranamazsın.”

“Bir çocuk gibi davranıyorsun.”

“Bu haksızlık. Senden nefret ediyorum.”

“Şu anda sen de benim en favori insanım değilsin. Seni seviyorum, Brittany ama sınırı aştın.”

Brittany dönüp koşarak odadan çıktı. Hawk basamaklardan gelen ayak seslerini duydu, onu kapısını çarpma sesi takip etti. Sessizlik olduğunda tezgâha yaslandı ve gelecek ayı nasıl atlatacağını merak etti.

Zor olacaktı. Ortaya atılacak daha çok kural vardı ve Brittany hiçbirini iyi karşılamayacaktı. Zora karşı savaşıyordu, bunu yıllar önce yapmalıydı. Ama şanslıysa onu hâlâ değiştirebilirdi.

Çalışma odasına gitti ama oturmadı. Fazla huzursuz hissediyordu. Bir şeyler hâlâ yanılttı ve ne olduğunu çözemiyordu. Rahatsız hissetti. Sanki kendi derisine sığamıyormuş gibi.

Brittany geri dönmüştü, babalık görevini yapmıştı. Her şey yolundaydı. Yapması gereken şey... *Nicole*, diye düşündü. *Nicole*’le konuşması gerekiyordu. Kavgı etmişlerdi ve onu incitmişti. Sadece Hawk’a doğruyu söylemişti, duyması gereken şeyi. Hawk buna saygı duydu ve onu özledi.

Üst kata çıkıp Brittany’nin kapısını tıklattı.

“Git buradan,” diye bağırdı kızı.

“Öyle konuşmaya devam et de telefonunu da kaybet.”

Birkaç dakikalık sessizliği takiben genç kızın yatak odasının kapısı açıldı.

Yüzü solgun ve gözyaşlarından çizgi çizgiydi. “Tamam,” dedikten sonra burnunu çekti.

Her zamanki tepkisi ona endişelenmemesini söylemek, her şeyi arkalarında bırakabileceklerini temin etmektir. Fakat bunun bir hata olacağını biliyordu.

“*Nicole*’ü görmeye gidiyorum,” dedi. “Bir süreliğine yokum.”

“Gidiyor musun? Şimdi mi? Hayatımı parçalara ayırıp beni mahvettikten sonra mı?”

Brittany’nin dramatiklik konusunda becerisini kaybetmediğini bilmek güzeldi. “Sadece gittiğimi bilmeni istedim. Arabanın anah-

tarlarını da yanıma alıyorum, yani sıvışabileceğini düşünme. Burada kalmanı ve yaptığın yanlış düşünmeni bekliyorum.”

“Baba, hayır. Gidemezsin. Şimdi olmaz.” Daha çok gözyaşı yanaklarından döküldü. “Yapma. Nicole’e gitme.”

“Niye gitmeyeyim? Onunla vakit geçirmek istiyorum.”

“Eğer ben çıkamıyorsa sen de çıkamazsın.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu söylemedin.”

Brittany yutkundu. “Üzgünüm. Hayır. Öyle demek istemedim. Sadece şu anda gitmeni istemiyorum. Beni incitiyorsun.”

“Seni cezalandırdım. Arada bir fark var.”

“Ama baba...” Sesi yüksek perdeden bir sızlanma olarak çıktı. Hawk’ın son sabrını da tüketen bir ses.

“Buradaki asıl sorun ne?”

“Bilmiyorum. Sadece... Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?”

İlginç soru. “Ondan çok hoşlanıyorum.”

Brittany’nin gözleri kocaman açıldı. “Yani, ciddi gibi mi demek istiyorsun?”

“Evet.” *Ciddiden daha ötesi*, diye düşündü. “Benim için çok önemli.”

“Ama sadece çıktığınızı söylemiştin. Önemli olmadığını söylemiştin.”

“O öncedendi.” Bir anlaşmaları varken. Ama anlaşma gerçeğe dönüşmüştü.

“Annemden başka kimseyle olmaman gerekiyordu. Söz verdin.”

“Serena’yı her zaman seveceğim ama beş yıl oldu, Brittany. Bir hayatım olmasına iznim var.”

“Hayır, yok. Sen benim babamsın. Kimseye benden daha çok değer veremezsin. Öyle mi? Onu seviyor musun? Seviyor musun?”

Seviyor muydu? Sevmek? Bunu hiç düşünmemişti. Kadınlarla hep eğlenmişti ama hiç hayatlarına dahil olmamıştı. Ciddi anlamda olmamıştı. Aşk.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti, fikri aklında çeviriyordu. Aşk?

Brittany, “Senden nefret ediyorum,” diye çığlık attı. “Senden ve ondan nefret ediyorum.”

Kapısını çarptı. Hawk sesi ve kızının sinir krizini dikkate almadı.

Bunu niçin daha önce görmemişti? Nicole onun için nasıl önemli olmuştu? Hawk onu görmeyi ne kadar çok bekliyordu? Ona nasıl inanıyor, güveniyor ve hayatında ihtiyaç duyuyordu?

Aşk. Bunun mümkün olduğunu kim tahmin ederdi?

Claire, Nicole’ü kollarından kavrayıp yukarı aşağı zıplarken, “Çok heyecanlıyım,” dedi. “Bu harika ve olağanüstü. Nasıl oldu?”

Nicole zıplama ruh halinde değildi. Geriye çekilip mutfığa yürüdü. “Geleneksel yoldan.”

“Hamilesin.” Claire’in sesi fazla mutlu geliyordu.

“Biliyorum. Sana söyleyen benim.”

“Daha mutlu olmalısın. Hamile. Bu bir bebek demek.”

“Olayın biyolojik sonuçlarından haberdarım.”

Claire başını iki yana salladı. “Neden daha heyecanlı değilsin? Bir aile istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum.”

“Artık Hawk’la evlenebilirsin.”

Nicole kendini parçalayıp geçen acıyı görmezden geldi. Keşke olsaydı. Ama bu olmayacaktı.

“Yeni bir yüzyıldayız,” dedi. “Kızlar hamile kaldı diye evlenmek artık revaçta değil.”

“Ama Hawk’tan gerçekten hoşlanıyorsun. Aslında, onu seviyorsun.”

“Konu o değil.”

“Neden?”

Nicole buzdolabına yürüdü ve iki kutu Ben & Jerry çıkardı. Zulasını paylaşmaktan gerçekten nefret ediyordu ama Claire orada

öylece oturup onun tek başına dondurma yemesini izlemeyecekti. Doğal değildi.

Kutuları ve kaşıkları masaya bırakırken, “Karışıklıklar var,” dedi. “Hawk’ın eski eşini aşabildiğini sanmıyorum. Evi Serena’ya bir tapınak gibi. Aklımda onunla ilgili bir görüş var ve yaşayan hiçbir kadın onunla boy ölçüşemez.”

“Başa çıkabilirsin.”

“Daha fazlası var.” Kız kardeşinin karşısına oturdu ve dondurmalarından birini aldı. “Bunların hiçbirini iyi karşılamayacak şımarık prenses bir kızı var.”

“Brittany hazıranda mezun olup üniversiteye gidecek. Kısa süreli bir sorun.”

Büyük ihtimalle. Ama yine de bir şey daha vardı.

Nicole söylemeden önce Claire’in yutmasını bekledi. “Hawk’la gerçekten çıkmıyorduk. Erkek arkadaşım gibi davranması için onunla bir anlaşma yaptım. Herkesin Jesse’yle Drew yüzünden bana üzülmesinden bıkmıştım. Bana asılıyordu, ben de benimle çıkıyormuş gibi davranmasına karşılık seks önerdim. Gerçekten çıkmıyoruz.”

Claire kaşığını düşürdü. “İlişkin hakkında yalan mı söyledin?”

“Evet.”

“Bana?”

“Evet.”

Claire’in yüzü, sanki karnına yumruk yemiş gibi büzüştü. Nicole kendini hasta hissetti.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi çabucak. “Herkes fazla endişeli gibiydi. Bundan nefret ettim. Ve Drew her on beş dakikada bir belirip onu geri kabul etmemi çünkü başka kimsenin beni istemeyeceğini söyleyip duruyordu. Tamamen arzulanmaz olduğumu hissettim. Sonra Hawk’la tanıştım ve o seksle ilgilendi, tam bir aşk birlikteliği değil ama yakışıklı, çekici ve insanların birlikte olduğumuzu düşünmelerinin iyi olacağını düşündüm.”

“Bana yalan söyledin.”

“Biliyorum. Hatalıydım. Üzgünüm.”

Claire yavaşça onayladı. “Eğer beni kandırmak zorunda olduğunu düşündüysen sanırım kötü bir kardeş oldum.”

Nicole çekingenleştiğini hissetti. “Öyle söyleme. Yanlış anlıyorsun. Bunun hepsi benimle ilgili. Sen harika ve sabırlıydın, buna minnettarım.”

“Benden nefret ediyorsun.”

Nicole onun başını masaya vurmak istedi. “Bu seninle ilgili değil,” diye bağırdı. “Görmüyor musun? Bu hayatım hakkında iğrenç hissettiğimle alakalı. Olanlardan dolayı aşağılandım ve sonra sen Wyatt’ı buldun, fena halde mutlusun. Gerçekten sinir bozucuydu. Sonra sen endişelendin, Wyatt endişelendi ve ben dayanamadım.”

Claire kaşığını yaladı. “Seks iyi miydi?”

“İnanılmazdı.”

“O da bir şeydir.”

Nicole derin bir nefes aldı. “Hâlâ kızgın mısın?”

“Üstesinden gelirim. Bana Hawk’tan bahset.”

“Söyleyecek bir şey yok. Seks yaptık, ben hamile kaldım.”

“Ona âşık oldun.”

“Evet, o da var. Pek akıllıca değil, ha?”

“Kalbini kontrol edemezsin.”

“Şu anda hayatımdaki hiçbir şeyi kontrol edemiyorum.”

“Hawk’tan ne istiyorsun?”

“Mutlu bir son. Ama kendimi kandırmıyorum. Bunun olmayacağı biliyorum.”

“Olabilir.”

Nicole, “Mümkün değil,” diye homurdandı. “Daha fazla çocuk istemiyor. Asla ciddi bir ilişki yaşamıyor. Onun hayatı tam. Bana ihtiyacı yok.”

“Görünürde.”

“Bu tükenmez iyimserliğinin sinirlerimi bozduğundan bahsetmiş miydin?”

“Her şey senin sinirlerini bozuyor.”

Bu doğrudu.

Claire, “Bebek konusunda mutlu musun?” diye sordu.

Nicole karnına dokunma ihtiyacı hissetti, sanki bu onu içinde büyümekte olan çocuğa bağlayacak gibi. “Sayılır. Bu nasıl delilik? Sanki hayatımda daha çok sorumluluğa ihtiyacım varmış gibi.”

“Ah, evet. Sorumluluğa bayılırsın. Hep sevdim.”

Nicole ona dik dik baktı. “Neden bahsettiğin hakkında bir fikrin yok.”

“Senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Sorumluluğa uygun şartlarda büyüdün. Başka türlü olsa neden pastaneyi elinde tutasın ki? Yıllar önce satabilir, parayı alıp hayatında başka bir şey yapabilirdin. Dükkân harika bir yerde. Sadece yeri bile birkaç milyon eder. Yani orada olmak istediğin için oradasın. Her ne kadar sinirini bozuyor olsa da Jesse’yi seviyorsun, ondan kurtulmayı asla istemedin. Şimdi bile. Tüm yaptıklarına rağmen, onu özölüyorsun. Bebekle de aynısı olacak. Sen sorumluluğu yiyip bitirirsin.”

Nicole, Claire’in sezgilerinden etkilenmeli mi yoksa tepesi mi atmalı bilmiyordu.

Claire, “Aslında hepimizin hamile olması çok hoş,” dedi. “Üç Keyes kardeş. Zamanlama oldukça harika.”

“Hiçbirimizin evli olmadığı gerçeği de öyle,” dedi Nicole, Jesse’nin hamile kalıp gittiğini düşünmek istemiyordu. “Tabii sen nişanlısın, yani neredeyse evlisin.”

Claire kardeşinin kolunu sıktı. “Bir bebeğin oluyor. Heyecanlı değil misin?”

Her şeye rağmen, Nicole gülümsedi. “Heyecanlıyım. Ayrıca ödüm kopuyor.”

“Benim de. Anne olayı. Ya nasıl yapacağımı bilemezsem?”

“Bilirsin. Sen yüreğini takip ediyorsun. Bazen bu çok sinir bozucu oluyor.”

“Sen de bileceksin. Antrenmanlısın.”

“Jesse’yle harika bir iş çıkarmadım.”

“Çıkardın. Birçok sorunu o kendi başına yarattı. Artı, sen de sadece bir çocuktun.”

Nicole yavaşça onayladı. “Onu özlüyorum. Sürekli gidip onu bulmak isteyip duruyorum.”

“Peki sonra ne oluyor?”

Nicole’ün buna bir cevabı yoktu. “Aklım onu bırakmam gerektiğini söylüyor. Kalbimse asla kendi başına başaramayacağını. Hangisinin haklı olduğunu bilmiyorum.”

Claire tekrar kolunu sıktı. “Bir yolunu bulacaksın.”

“Öyle umarım.”

Claire ayrıldıktan birkaç dakika sonra Raoul geldi. Nicole ona sıkıca sarıldıktan sonra kafasının arkasına vurdu.

“Bir daha kaçayım deme. Beni korkuttun.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Sheila seni özledi. Yavrulara senin nerede olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Bir daha sana kılıf uydurmayacağım.”

“Mecbur kalmayacaksın.”

Birbirlerine gülümseyerek durdular. Nicole sanki omuzlarındaki yükün birazı kalkmış gibi hissetti.

“Git çantanı boşalt,” dedi. “Eğer şansın varsa akşam yemeği pişiririm.”

“Bu hoşuma gider.”

Sırt çantasını üst kata taşıdı.

Nicole onun gidişini izledi. Eğer Brittany'yle görüşmeyi kesseydi hayat çok daha kolay olurdu ama Nicole şansının o kadar iyi olduğundan şüpheliydi. Hawk'ın kızının ortada bitivermesinin sadece an meselesi olduğunu tahmin ediyordu, o yüzden üç kişiye yetecek kadar pişirse iyi olabilirdi.

Mutfağa doğru yöneldi, sonra da zil çalınca tekrar ön kapıya doğru döndü. Kapısında Brittany'yi görmeyi beklerken, onun yerine kendini Drew'a bakarken buldu.

Akşamını kesinlikle böyle geçirmek istemiyordu.

"Selam, Nicole," dedi. "Birkaç dakikalığına içeri girebilir miyim?"

İçgüdücü hayır demekti. Şu anda onun bağırışlarını çekecek ruh halinde değildi. Ama muhtemelen her ne söylemek istiyorsa söylemesine izin verdikten sonra buradan defolmasını sağlamak daha hızlı olurdu.

İçeri girmesi için geri çekildi. Drew kapıyı arkasından kapadıktan sonra ona çekingen bir gülümseme gönderdi.

"İyi görünüyorsun," derken ellerini ceplerine soktu, sonra geri çıkardı. "İyiden de iyi. Harika. Gerçekten harika."

"Bu para hakkında mı?" diye sordu. "Borç paraya mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Parayla ilgili değil. Bu..." Nicole'ün gözlerine baktı. "Üzgünüm. Buraya yanıldığımı söylemek için geldim, biliyorsun, her konuda. Seni incittim. Sen bana karşı harikaydın, Nicole. Sana, yapmam gereken şekilde asla minnettar olmadım. Jesse'yle olanlar konusunda da üzgünüm. Bunun için tüm sorumluluğu alıyorum."

Nicole'ün ilk düşüncesi onun uyuşturucu kullandığı oldu. İkinci- siyse, adamın vücudunun bir çeşit uzaylı tarafından ele geçirildiği-ydi.

Nicole, "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

"O zaman izin ver ben konuşayım. Seni hâlâ seviyorum, Nicole. Seni sevmeyi asla bırakmadım. Jesse'ye asılmam gibi bir şeyin tamamen yanlış olduğunu biliyorum. Kafam karman çormandı. Ama

artık netim ve ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum. Tekrar birlikte olmamızı istiyorum, eskiden olduğumuz gibi.”

En sonunda bir özür. Sorumluluk alıyordu. Nicole bunu takdir etse de, birazcık geç kaldığını biliyordu.

“Birkaç hafta içinde boşanma sonuçlanacak,” dedi.

“Tekrar evlenebiliriz. Harika olur.”

Nicole onu, mavi gözlerini, hafifçe bir yana eğilmiş gülümsemesini inceledi. Bir zamanlar onun aradığı kişi olduğuna kendini ikna etmişti.

“Neden?” diye sordu, öfkeli den çok meraklıydı. “Neden benimle birlikte olmak istiyorsun?”

Drew kaşlarını çattı. “Çünkü seni seviyorum.”

“Benden hoşlanıyor musun?”

“Elbette.”

“Benimle ilgili neden hoşlanıyorsun?”

“Anlamıyorum.”

Nicole omzunu silkti. “Pek fazla ortak yanımız yok. Sen partileri seviyorsun ve o benim tarzım bir şey değil. Sen her gece dışarıya çıkmaktan hoşlanıyorsun ve ben evde kalmaktan. Ben daha çok sabah insanıyım, sen gece kuşusun. Benim pastanede çalışmamdan hiç hoşlanmadın, ben de açıkçası senin arkadaşlarından hoşlanmıyorum. Ortak yanımız yok, Drew.”

Drew yere baktıktan sonra ona döndü. “Ben seninle birlikteyken en iyi halimde oluyorum.”

Bu aslında tatlı sayılırdı ama hâlâ kendisiyle ilgiliydi. “Belki de kendi başınayken en iyi olmayı denemelisin.”

“Ama...”

“Drew, beni gerçekten sevmiyorsun. Benden o kadar hoşlandığından bile emin değilim. Benimle evli olmaktan mutlu değildin. Mutlu muydun? Gerçekten?”

Adamı başını yavaşça iki yana salladı.

“Biz birbirimize âşık değiliz,” diye devam etti. “Bitti artık. Bence gidip senin yaptıklarını yapmaktan hoşlanan, seni anlayan birini bulman gerekiyor.”

“Sanırım.” Drew ona baktı. “Ama sen beni sevdin. Daha önceden yani, değil mi?”

Hawk hakkında nasıl hissettiğini düşündü. O kadar farklı, o kadar güçlüydü ki daha önce hissettiği hiçbir şey gibi değildi. Aşk oydu. Gerçekten derin, kalıcı aşk. Ama Drew’u incitmenin hiçbir kazancı yoktu ve söyleyeceği gerçek sadece bunu yapacaktı.

“Seni sevdim,” diye yalan söyledi.

“Pekâlâ, bu da bir şeydir.” Nicole’e ufak bir gülümseme gönderdi. “Sanırım gitmeliyim.”

Nicole etrafından dolaşip kapıyı açtı. “Hoşça kal, Drew.”

Eğilip genç kadının yanağını öptü. “Hoşça kal, Nicole.”

Ve sonra gitti.

Nicole kapalı kapıya yaslandı. Eğer ilginç değilse hayat bir hiçti.

Odayı yarılamıştı ki kapının tekrar tıklatıldığını duydu. Nicole iç geçirdi. Sadece acımasız olması gerekecekti. Drew’u incitmek istemedi ama durum kontrolden çıkıyordu.

Tekrar dönüp odayı geçti ve kapıyı açtı. Ama verandasında duran Drew değil, Hawk’tı.

Bedeni her zamanki gibi tepki verdi, sıcaklık ve özlemle. Kalbi çırpındı. Kendini adama atmak, onu öpmek ve sonra yatağa götürmek istedi. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

“Bu defa beni neyle suçlamak istiyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şeyle. Bunu o kadar sık mı yapıyorum?”

“Hoşuma gidenden fazla,” diye homurdanırken geriye çekildi ve içeri girmesine izin verdi. “Bunu Brittany eve geldi diye algılıyorum.”

“Birkaç saat önce. Bir konuşma yaptık. Sen nasılsın? İyi misin?”

“Ben iyiyim.”

Nicole’ün yüzünü avuçladı ve kadını öptü. “Brittany cezalı. Arabasını elinden aldım.”

Nicole ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Bu iyi bir şey mi?”

“Benim onun ebeveyni gibi davranmadığım konusunda haklıydın. Sorumluluk almadım ve onun sorumluluk almasını sağlamadım. Durmadan kafamda senin sesini duyuyorum, Nicole. Bana doğru şeyi yapmamı söyleyen sesini. Olan oldu. Dikkat etmiyorken içime giriverdin. Bir daha birine değer vereceğimi hiç düşünmedim. Ama veriyorum. Seni seviyorum.”

Hawk orada öyle umutlu ve gururlu görünüyordu ki. Nicole kendine mutlu olmasını, bunun istediği şey olduğunu söyledi. Sadece o kadar kolay olmayacağını biliyordu. Hawk’ı bu noktaya getirenin ne olduğunu bilmiyordu ama içinde gerçeklik olmadığına dair kötü bir his vardı.

Çaresizce inanmak, ummak, bu anı rüyalarının gerçek olduğu an olarak kabul etmek istedi. Ama o inanç sıçramasını kabul etmek konusunda rahat değildi. Sınırdaki kalbi varken olmazdı.

“Beni sevmiyorsun,” dedi geri çekilirken. “Ne hayatında ne de evinde bana yeterince yer olamaz.”

“Evimin tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Orası Serena için bir tapınak. Onun karın olduğunu biliyorum ve onu sevdin ama ne kadar oldu, beş yıl mı? Altı? Hiçbir şey değişmemiş. Hiç yoluna devam etmemişsin. Herkesi uzak tutmak için hâlâ onu kullanıyorsun ve o işe yaramadığında Brittany’yi kullanıyorsun. İki kişilik bir takımında yer almaktan mutlusun. Başkası için yer yok. Hawk ve olmasını da istemiyorsun. İyi görünüşünden ve cazibenden faydalanıyorsun.”

Hawk ona dik dik baktı. “Eğer ilgilenmiyorsan sadece söyle.”

“Keşke ilgilenmeseydim ama ilgileniyorum. Bu benim seni incitmeye ya da acımasız olmaya çalışmamla ilgili değil.”

“Tabii öyle! Seni seviyorum.”

Sözcükler genç kadını öyle derinden etkiledi ki çünkü onlara fena halde inanmak istedi.

“Seviyor musun?” diye sordu Nicole. “Cidden? Beni seviyor musun? Emin misin? Artık ciddi mi takılacağız? Teklifte mi bulunacaksınız?”

Hawk geriye doğru ufak bir adım attı. “Ciddi olmanızı istiyorum.”

“Ne kadar ciddi? Bir aile olma ne olacak? Benimle çocukların olsun istiyor musun?”

Hawk geriye bir adım daha attı. “Bu konuşmayı yapmak için erken görünüyor.”

“Sanırım. Sadece bunun nereye gittiğini görüyor musun diye merak ettim.”

Nicole bekledi, panik dolu bakışı doğru okumadığını umuyordu. Doğru okuduğunu bilse bile.

“Ne istediğini bilmiyorum,” dedi Hawk. “Sana değer veriyorum. Şimdilik bu yeterli değil mi?”

Sanki aniden Nicole’ün bir kazançtan çok daha fazlası olduğunu fark ettiği için ödüllendirilmeyi ister gibiydi. Bir iç çekişle, özel olmaktan bahsetmişken, diye düşündü. Her şeyi şimdi ortaya dökse daha iyi olabilirdi.

“Ben hamileyim,” dedi, konuşurken gözlerini adamın kollarına dikti. “Bir bebeğimiz olacak.”

Nicole nefesini tuttu, yanılmayı umuyordu, adamın mutlu olması için çaresizdi. Hawk’ın gülümsediğini, sonra kahkaha attığını görmek istedi. Artık birlikte bir bebekleri olacağına göre her şeyi yoluna koyacaklarını söylemesini istedi. Hawk’ın doğruyu bilmesini ve *ondan sonra* Nicole’e onu sevdiğini söylemesini istedi.

Tüm bunların yerine Hawk arkasını dönüp gitti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

NICOLE KANEPEYE KIVRILIP oturmuş, dondurma yiyordu. Gerçekten istediği şey şarap ya da bir margaritaydı fakat hamileliği sağ olsun, bunlar söz konusu değildi.

Bir kaşığı daha sıyrırken, “Buna değsen iyi olur,” dedi karnına.

İçini bomboş hissediyordu. Suyu çekilmiş gibiydi, incinmiş bile hissetmiyordu. Hâlâ uyuşmuş halde olduğundan ve acının daha sonra geleceğinden şüphelendi. Hawk’ın çocuğunu taşıdığı, onu sevdiği ve Hawk’ın onu sevmediği veya sevmeyeceği gerçeklikle daha sonra baş etmesi gerekecekti. Ama o zamana kadar, şeker komasının sorunsuz kaçışına sığınacaktı.

“Nicole?”

Adını haykıran yüksek perdeden çığlığı dikkate almadı.

Brittany hızlı adımlarla mutfaktan geçip salona girdi. “Bunu bana nasıl yapabildin?”

Nicole ona bakmadı bile. “Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok.”

“Hamilesin!” diye bağırdı. “Babamla seks yaptın! Arkadaşım olduğumu sanıyordum. Bunu nasıl yapabildin?”

“Sen cezalı değil misin?” diye sordu Nicole, hâlâ dondurmasına odaklanıyor ve Brittany’nin söylediği şeyin çoğunu dikkate almıyordu. Şu anda hayatında ergen bir drama kraliçesine ihtiyacı yoktu. “Evde odanda olman gerekmiyor mu?”

“O senin meselen değil.”

Nicole sohbet edercesine, “Bu evet demek,” dedi. “Ayrıca babanın arabayı aldığını duydum. Burada bir tahmin yürütüp sana bebekten bahsedenin baban olmadığını söyleyeceğim. Bu da sana bir başkasının söylediği anlamına geliyor.”

Nicole, Hawk’ın haberleri sindirmesinin birkaç saat alacağını tahmin ediyordu. Bu bilgiyi Brittany’ye vermesinin imkânı yoktu. Bunu bilen başka kimse yoktu...

Başını kaldırdı ve Brittany’nin arkasında dolanan Raoul’u gördü. Görünüşe göre Nicole’ün Hawk’la yaptığı konuşmayı duymuştu.

İşte *bu* acıyı hissetti. Tıpkı ihanet gibi hissettiriyordu.

Nicole ona baktı. “Ona söyledin mi?”

Raoul ayaklarını sürttü. “Bir şey yapmam gerekiyordu.”

“Ve onun öğrenmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?”

“Artık öyle düşünmüyorum.”

“Sanki ben burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayın!” Brittany ayağını yere vurdu. “Bundan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Babam seninle tanışmadan önce bana asla kızmazdı. Sen her şeyi değiştirdin. Bunu yapacağını düşünmezdim. Seni sevmiyor. Sevmediğini biliyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Onu benden uzaklaştıramayacağım. O en çok beni seviyor.”

Raoul, “Brittany, kes şunu,” dedi. Kolunu tutup onu mutfaktan çıkarmaya çalıştı. “Nicole’le böyle konuşma. Bunu yapmak istemezsin.”

Brittany ondan kurtuldu. “Bana ne yapacağımı söyleme.” Dönüp Nicole’le yüzleşti. “Seni asla bağışlamayacağım.”

“Aynısını iade ediyorum.”

“Ne?”

“Bir insanın karakterini ortaya çıkarmak için bir krizden daha iyi bir şey yoktur. Seninkinden etkilenmedim. Evlenmediğiniz iyi olmuş, Raoul. Güven bana, gelecek otuz yılda her gün bu yüzü görmez istemezdin.”

Brittany, “Seni sürtük,” diye bağırdı.

Raoul aralarına girdi. “Yeter,” dedi kız arkadaşına. “Onunla bu şekilde konuşmaya hakkın yok.”

“Onun tarafını tutmayacaksın.”

“Tutacağım. Bana karşı iyi oldu. Beni ve Sheila’yı evine aldı.”

“Ama beni seviyorsun.”

“Seviyorum ama Nicole’e saygı duyuyorum ve sen de duymalısın.”

Sözlerinde sessiz bir ağırbaşlılık, Nicole’ün beklemediği bir olgunluk vardı. Raoul’un onu savunması, ihanet yarasını yatıştırdı. Nicole, ilk önce kimin gözünü kırpacığını merak ederek onları izledi.

Brittany omuzlarını dikleştirdi. “Beni eve götürmeni istiyorum. şimdi.”

“Tamam.”

Brittany mutfaktan dışarı çıktı. Raoul Nicole’e baktı.

“İşleri batırıp duruyorum. Üzgünüm.”

“Olma. Ben de pek iyi işler çıkarmıyorum. Hayat ilginç değilse bir hiç.”

“Bebek konusunda mutlu musun?”

Nicole kaşığını bıraktı ve dondurmanın kapağını kapadı. “Mutluyum. Her şeye rağmen.”

“Güzel. Buna sevindim. Hawk yola gelecektir.”

Nicole o konuda konuşmak istemedi. “Babası gittiğini fark etmeden Brittany’yi eve götürsen iyi edersin. Ona karşı sabırlı olacağı bir ruh halinde olduğundan şüpheliyim.”

“Evet, biliyorum.” Tereddüt etti. “Böyle olayların bir insanın gerçek karakterini göstereceğini söyledin. Sen harika gidiyorsun,”

Keşke... “Uzun sürmez. Günün ilerleyen saatlerinde bir patlama planlıyorum.”

“Bana ihtiyacın olursa etrafta olacağım.”

“Teşekkürler ama üstesinden geleceğim.” Tek başına. O işte iyiydi.

Raoul gitti ve Nicole evde yalnız kaldı.

Sessizlik onu o kadar rahatsız etmedi. Kanepeye kıvrılıp kanalları gezdi. Hawk’la yaptığı konuşmayı ve onun hamileliğe verdiği tepkiyi düşünmemesini sağlayacak bir şeyler olmak zorundaydı. Uyuşuk kalmasına yardım edecek bir şeyler.

Ama acı oradaydı, sinsice yaklaşıyordu. Kendine umut etme izni vermiş, âşık olmuştu ve sonra kendini korumaktan âciz hale gelmişti. Elbette bu, ikisinin de seçtiği bir şey değildi ama eğer Nicole’ü gerçekten sevseydi, en azından hamilelik hakkında konuşmak isterdi. Son hızla kaçmazdı. Serena’yı hâlâ ne kadar çok sevdiğini daha açıkça anlatamazdı.

Hawk oturma odasının ortasında durdu, yıllardan beri ilk defa görüyordu. Her şey tam olarak Serena’nın hâlâ hayatta olduğu zamandaki gibiydi. Duvarlardaki boyalar, mobilyalar, fotoğraflar. Kendisinin hep nefret ettiği kahrolası porselen tavşanlar bile.

Şömineye yürüdü ve oradaki fotoğraflara dokundu. Bir sürü vardı. Brittany, Serena, düğün fotoğrafları ve tatil fotoğrafları. Koridorda ve yukarı çıkan merdivenlerde daha çoktu. Evde Serena’nın varlığı hâlâ hissedilirdi, sanki daha düne kadar yaşıyormuş gibi.

Hawk bunu bilerek yapmamıştı. Serena’yı sevmişti; onu hep sevecekti ama ona bir tapınak inşa etmek niyetinde değildi. Hayatını rayında tutmak ya da insanları uzaklaştırmak için onu kullanmayı hiç amaçlamamıştı.

Nicole haklıydı... iyi görünüşü ve cazibesiyle işini görüyordu. İlişkileri daha önce hiçbir yere ulaşmamıştı. Çoğu, söz konusu kadını evine getirdikten sonra bitmişti. Artık nedenini biliyordu.

O zamanlar bunu çözecek kadar ilgilenmemişti. Ama ya Nicole ayrılmış olsaydı?

Bunun hakkında düşünmek istemedi. Onu kaybettiğini düşünmeyi istemedi. Söylediğinde ciddiydi. Onu seviyordu. Nicole'ün ona inanacağından değil tabii.

Brittany koşarak eve girdi. "Babacığım, babacığım, neredesin?" "Buradayım," diye seslendi.

Brittany ona doğru koşturup kendini kollarına attı. "Ah, babacığım, o kadar korkunçtu ki. Raoul, Nicole'le konuşmanızı duymuş ve bana bebekten bahsetti. Babacığım, doğru olmadığımı söyle. O kadınla onu yapmadığınızı söyle. Babacığım, başka bir çocuğun daha olamaz. Olamaz."

Bir bebek. Nicole'ün söylediklerinden o kısmı dikkate almamıştı, aklından çıkarmıştı. Başa çıkamayacağı kadar fazlaydı. Bir bebek mi? Şimdi mi?

Başını eğip genç kızına, çok sevdiği küçük kızına baktı. Sevdicek ve başarısız oldu.

"Cezalısın. Odandan çıkmamış olman gerekiyordu."

"Ah, lütfen." Gözlerini devirdi. "Nicole hamile ve sen benim cezalı olmamı mı konuşmak istiyorsun?"

"Nereye gittin?" Ve sonra anladı. "Oraya gittin, değil mi?"

"Onunla konuşmak zorundaydım. Doğru olup olmadığımı öğrenmek zorundaydım. Ona önemli olmadığını, senin onunla birlikte olmayı ya da başka bir çocuğu asla istemediğini söyledim. Bu iğrenç."

Hawk kızına daha önceden kızmıştı. Ve hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat ona hiç tam anlamıyla öfkelenmemişti. "Nicole sana karşı nazik ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmadı. Raoul'la kaçtığında

bile, anlayış oldu. Ve sen ona böyle mi teşekkür ediyorsun?" Hawk onu itip uzaklaştırdı.

Brittany gözlerini ona dikip baktı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü sen bencil, düşüncesiz bir insansın ve kızımın olacağını düşündüğüm kişiyle alakan yok. Öfkeliyim ve davranış şeklin yüzünden utanıyorum."

Brittany kızardı ve gözleri yaşlarla doldu. "Bunu gerçekten söylüyor olamazsın," diye fısıldadı.

"Kesinlikle söylüyorum. Telefonunu ver."

"Ne?"

Hawk çantasını kavradı ve içinden cep telefonunu çıkardı.

"Babacığım, hayır! Onu alamazsın. Bu delilik."

"Haklısın. Bu delilik. Bir şeyleri batırdım ama onaracağım. Açık olmama izin ver, Brittany. Sen benim kızsınsın. Benim çocuğumsun. Eşitim ya da bir yetişkin değilsin. Şımarıksın ve olgunlaşmamışsın."

"Üzüm üzüme baka baka kararır mış," dedi, kelimeleri resmen tükürmüştü. Görünüşe göre utancı kısa ömürlüydü.

"Haklısın. Ben de en iyi halimde değildim. Ama şu andan başlayarak bu değişecek. İkimiz de yetişkin olacağız. Bence benim için daha kolay olacak ama yanılıyor olmayı istiyorum."

"Senden nefret ediyorum." Yanaklarından yaşlar döküldü.

"Bununla sorunum yok."

"Seni asla bağışlamayacağım."

"Sorun değil."

Brittany odadan çıkıp fırtına gibi üst kata gitti. Kızın cep telefonu yeniden çalmaya başladı. Hawk kapadı.

Asil bir şekilde batırmıştı. Brittany ve Nicole konusunda. Kızının tüm bunlardaki sorumluluğunu öğrenmesi gerekiyordu ve Hawk Nicole'le işleri yoluna koymalıydı. Ama nasıl? Verdiği habere kızmadığına, sadece şaşırdığına onu nasıl ikna edecekti?

Bir bebek. Bir bebekleri olacaktı.

Hawk daha fazla çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti ama neden olmasmdı ki? Nicole harika bir anne olacaktı ve Hawk, Brittany'de olduğundan daha bilgiliydi. Ayrıca Nicole'ü seviyor ve onunla birlikte olmak istiyordu. Eğer Nicole onu severse, o zaman bir aile olabilirlerdi.

Ama söylediğinde ciddi olduğuna genç kadını nasıl ikna edecekti? Doğru adam olduğunu ona nasıl gösterecekti? Onu sonsuza kadar kazanmayı nasıl başaracaktı?

Nicole'ün istediğı son şey bir futbol maçına gitmekti. Fakat sezonun son maçıydı ve Raoul ondan gelip izlemesini istemişti.

Geçen hafta boyunca birlikte çok fazla vakit geçirmişlerdi. Britany cezalı olduğundan, Raoul her akşam evdeydi ve okuyarak ya da televizyon izleyerek sessiz akşamlar geçirmişlerdi. Sanki küçük bir erkek kardeşe sahip olmak gibiydi ve Nicole, Raoul üniversiteye gittiğinde onu özleyeceğini biliyordu.

Tribündeki koltuğuna yerleşirken, hayatının son birkaç ayda ne kadar çok değiştiğini düşündü. Jesse'yi kaybetmişti ve bunun iyi bir şey olup olmadığına hâlâ karar veremiyordu. Kalbi kız kardeşini bulup eve getirmesi için yalvarıyordu. İçgüdüğü ve mantığı, Jesse'nin bunu kendi başına çözmesi gerektiğini söylüyordu.

Başka değişiklikler de vardı. Raoul ve Sheila. Nicole bir köpek almayı hiç düşünmemişti ama eşliğinden hoşlanıyordu. Şimdi bir bebeğı olacaktı.

Çocuğı muhtemelen bir bezelye tanesi kadar olsa bile. Nicole yine de heyecanlıydı. Kız kardeşiyle işleri tamamen berbat ettiğini söyleyen korkuyu görmezden geldi. Sonuçta, kendisi de bir çocuktı. Artık çok daha fazlasını biliyordu. Bir bebek, bir aile olmak istiyordu. Kendini asla bekâr bir anne olarak görmemiş olsa da, tek başına ol-

maktan endişeli değildi. Bunu en iyi şekilde becerebilirdi. Zaten yerli yerinde harika bir destek sistemi olduğundan bahsetmeye gerek yoktu.

Birkaç gündür Hawk'tan bir ses duymamıştı. Eninde sonunda duyacağını biliyordu. Başka bir çocuk fikri adamın ödünü kopardıysa bile, sorumluluklarından kaçacak tarzda biri değildi. Yani Hawk akla yatacak bir ayarlamayı yürütmek isteyecekti. Hawk'ın, geçmişini geride bırakıp bugünü yaşayacak kadar ona âşık olamaması çok kötüydü.

Adam âşık değildi. Hawk'ın ona seni seviyorum demeye gönüllü olmasını takdir etti. Bu da bir anlam ifade ediyordu. Nicole'ü sadece her şeyi istemesine yetecek kadar sevmiyordu.

Ebeveynlerden birkaçı ona seslendi. El salladı ama kimseyle konuşmaya çalışmadı. Sadece oyunu izleyip eve gidecekti. Burada olmak canını yakıyordu. Sahaya bakmamaya çalışmak ve sonra Hawk'ı görebilmek için bakışlarını çevirmek acıyordu.

Ne kadar zaman sonra Hawk'ı gördüğünde acı dolu ihtiyaç ve özlem birleşimini hissetmeyeceğini merak etti. Cinsel çekim her zamanki gibi güçlüydü ama daha kötüsü içine dolan aşktı. Yine felaket bir adama âşık olmuştu ve onu aşmak için hiç acelesi yok gibi görünüyordu.

Belki romantik aştan vazgeçmeliydi. Hayatını başka şeylerle doldurabilirdi. Ah ama Hawk'ı özleyecekti.

Dikkatini sahadaki çocuklara çevirdi ve Raoul'u kolayca buldu. Raoul başını kaldırıp ona el salladı. Gencin gülümsediğinden emin olamayacak kadar uzaktaydı ama gülümsediğini sezdi. Nicole artık hamile olduğundan Raoul kendini ondan sorumlu hissediyordu. Delice ama doğruydı ve Nicole bu yüzden ona bayılıyordu.

“Nicole?”

Nicole döndü ve yanında Brittany'nin durduğunu gördü. Nicole genç kızın neye niyetlendiğinden emin olmayarak alarına geçti. Fakat Brittany çılgık atmak yerine oturdu ve başım aşağı eğdi.

Alçak bir sesle, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Önceki davranışım için. Babam çok olgun olmadığımı söylüyor ve sanırım haklı. Cezalı olduğumda düşünmek için çok zamanım oldu ve Raoul seni nasıl incittiğimle ilgili bana bağırdı."

Gözlerini yerden kaldırıp baktı. "Üzgünüm. Öyle davranmak istemedim. Sadece dışa vurmak istedim. Hâlâ istiyorum ama yapmamaya çalışıyorum."

Nicole ne söyleyeceğini bilmiyordu. Özü takdir etse de, ona tamamen güvenmedi. "Sindirecek çok şey vardı," dedi dikkatle.

Brittany gülümsedi. "Biliyorum. Önce ben, sonra sen. Hâlâ babamın o şeyi, biliyorsun, o şeyi yapması düşüncesinden hoşlanmıyorum."

"Anlıyorum. Ailevi ilişkiler açıkta olmamalı."

"Evet. Ama arkadaş kalmamızı istiyorum. Raoul haklıydı. Sen bana karşı gerçekten harika oldun ve davranışım için üzgünüm."

Nicole özrü önemli bir olay olduğunu biliyordu. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Minnettarım."

"Hâlâ arkadaş mıyız?"

Nicole emin değildi ama onayladı. Brittany hep dramatik olurdu ama Nicole Hawk'tan nasıl kolayca kaçamıyorsa, ondan da kaçamayacaktı.

Genç kız ona doğru eğildi. "Erkek ya da kız kardeşimi doğuracaksın. Bu aslında hoş sayılır. Belki üniversiteden eve geldiğim zaman ona bakabilirim."

"Tabii." Nicole bunun olması için nefesini tutmuş bekliyor değildi ama Brittany'nin çığlık atmak yerine ilgileniyor olması iyiydi.

Brittany sır verir gibi, "Senden gerçekten hoşlanıyor." dedi. "En başta beni çileden çıkardı ama uzun zaman oldu. Annemin ölümünden beri. Sanırım ben gittiğimde babamın birine ihtiyacı olacak."

Bu bir barış teklifiydi, öte yandan nezaketi eksikti. Nicole bunu konuya alışmaya yordu. "Teşekkürler."

Hawk'ın "birine ihtiyaç duyması" duymak istediği şey değildi. Nicole, Hawk'm ona umutsuzca âşık olduğunu söylemesini istiyordu. Nicole'ün önemli olduğunu, gününün en iyi kısmının o olduğunu söylemesini. Onu Serena'dan daha çok sevdiğini iddia etmek zorunda değildi. Diğer kadın her zaman adamın bir parçası olacaktı. O önemli ilişki olmasa, Hawk'm sevdiği adam olmayacağını biliyordu. Ama Nicole'ü de o kadar çok sevebileceğini duymak istiyordu. Sadece farklı şekilde. Onunla yaşlanmak istediğini, bir aile olmak istediğini gösterecek şekilde. Bir uygunluk ya da iyi vakitten daha fazlası olmak istedi.

Bunların hiçbirini Brittany'ye söylemedi. Onun yerine, "Bana bunu söylediğin için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Tamam. Maç için sahaya inmem lazım. Görüşürüz."

Nicole onun gidişini izledi. Bakışının tekrar Hawk'a kaydığını hissetti, adam onu izliyordu. Hawk el salladığında el sallayarak karşılık verdi. Ne anlama geliyordu bu? Bir cevabı yoktu.

Maç birkaç dakika sonra başladı. Hawk'm oyuncuları ilk iki çeyrekte kolayca üç sayı yaptı. İlk yarının bitmesine beş saniye kala skor yirmi bire ondu. Oyuncular sahadan ayrılmaya hazırlanırken bando bir trampet temposu olarak başlayıp çabucak düğün marşına dönüştü.

Nicole kaşlarını çatı. Ne halt oluyordu? Sonra kalabalığın nefesi kesildi.

"Nicole, bak!"

Nicole skor tabelasına baktı ve rakamların bir mesaja dönüşüğünü gördü.

"Nicole, evlen benimle."

Bedeni dondu. Bu olmuyordu. Kaçmak istedi ama hareket edemiyor gibiydi. Sonra başım eğip sahaya baktı ve Hawk'ın sanki bu dünyadaki en harika şeymiş gibi ona sırtıttığını gördü.

Öylece? İnsanların içinde evlenme teklifi mi ediyordu? Konuşmadan, onu bırakıp gittiği için özür dilemeden, durumlarının ger-

çekliğiyle ve kendi hayatı, onun hayatı ve birlikte yarattıkları hayatın karmaşıklıklarıyla nasıl başa çıkacaklarıyla ilgili konuşmadan? Sadece bir teklif çünkü hey, eğer Hawk onunla evlenmeye gönüllüyse her şey iyi olmak zorundaydı?

Nicole acının daha da kötüleşeceğini düşünmemiştii ama kötüleşti. Eğer Hawk onu gerçekten sevseydi onunla konuşurdu. Nicole'ün sözcükleri duymaya ve onlara inanmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu anlamıyor muydu?

Nicole Hawk'ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Aslında, herkesin onu izlediğini hissedebiliyordu. Yanaklarını ateş bastı. Sadece yok olmak istedi. Onun yerine çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı, sonra da stadyumdan dışarı çıktı. Doğrudan arabasına gidip oradan uzaklaştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NICOLE PASTANEDEKİ bitmeyecekmiş gibi gelen bir günün ardından eve döndüğünde, evi içinde güçlükle hareket edilebilir halde buldu. Duvardan duvara kadar futbolcularla doluydu. Kibarlardı, sayılarının beş katına yetecek kadar yiyorlardı ve garip biçimde Nicole'e karşı korumacıları.

Mutfakla salon arasındaki arka kapıdan eşige gidene kadar geçen sürede, taşıdığı ufak çantaya minnettardı. İki defa kendini nasıl hissettiği soruldu ve bir defa da arabasına benzin doldurma teklifi geldi.

“Ben iyiyim,” dedi hepsine.

“Evet, hanımefendi. Biliyoruz,” dedi Kenny adındaki çocuk. “Sessiz olacağız. Burada olduğumuzu fark etmeyeceksiniz bile.”

En azından on tanelerdi. Nicole fark edecekti.

“Kilerde kurabiye var,” dedi. “Ve mikrodalgada oldukça iyi olan büyük bir kutu donmuş mini *taco* var. Keyfinize bakın.”

Futbolcuların arasından yoluna devam ederken Costco'ya şükretti ve basamaklardan yukarı çıktı. Raoul taşınmadan önce dört yüzlük için satın almanın mantığını görememişti. Şimdi anlıyordu.

Yatak odasının kapısını kapatıp yatağa yürüdü. Çocukların neden orada olduğunu biliyordu. Çarşambaydı ve bu hafta her öğleden son-

rayı onun evinde takılarak geçirmişlerdi. Raoul pastanedeki işinden eve döndüğünde ayrılacaklardı. Bir sebepten, Raoul onun yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu. Bir yönden tatlıydı. Nicole'e göz kulak olmaya çalışıyordu.

Kendi kendine, olağanüstü bir adam olacak, dedi. Bir gün kendine denk harika birini bulacak ve milyonları gıpta ettirecek bir evlilik yapacaktı. Nicole de dahil. Çünkü Nicole'ün aşk hayatı hâlâ tuvalette yitiliyordu.

Nicole, Hawk'a öfkeden köpürürken, aynı zamanda adamı onun için üzülecek kadar çok seviyordu. Adamın hamlesi tamamen saçmaydı. Bebek hakkında ya da birbirleri hakkında nasıl hissettiklerini konuşmamışken niye onunla evlenmeyi kabul edecekti ki? Hawk'ın onu sevdiğini söylemesi, Nicole hamileliğinden bahsettiğinde kaçmasının gölgesinde kalmıştı.

Ama Hawk'ı insanların içinde küçük düşürdüğü için kötü hissediyordu. O büyük egosu olan bir adamdı. Belki de fazla büyüktü. Belki olanların ardından toparlanamayacaktı.

Kendine, geç olacağına şimdi olması daha iyi, dedi. Eğer Hawk bir ilişkinin gerçekliğiyle başa çıkamıyorsa, Nicole'ün bunu bilmesi gerekirdi. Ama sözcükleri düşünmek karnındaki düğümü çözmiyordu.

Yan tarafına kıvrıldı ve dizlerini göğsüne çekti. Durmadan Hawk'm belirmesini ve söylediği şeye onu ikna etmesini bekliyordu. Ama adam dört gündür mesafesini korumayı başarmıştı.

Birkaç saat sonra birisi yatak odasının kapısını tıklattı.

Raoul, "Ben geldim," diye seslendi. "Çocuklar gitti."

Nicole doğruldu ve içeri girmesine izin vermek için kapıya gitti. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Arkadaşlarının kendi hayatlarına bakması lazım. Ben mükemmel şekilde kendime yetiyorum."

Raoul onu dikkate almayarak köşesinde Washington Üniversitesi'nin logosu olan geniş, kalın bir zarfı uzattı. "Gerçekten iyi bir

teklif yapıyorlar,” dedi. “İlk yılımda kampusta yaşamamı istiyorlar ama yine de yakın olacağım ve bana ihtiyacın olduğu an gelebilirim.”

Yalnızca on sekizindeydi. Bu onun bebeği değildi ve Nicole sadece ona kalacak yer veren biriydi. Ama Raoul sadıktı, sorumluluk sahibiydi ve onunla ilgilenildiğinden emin olmak istiyordu.

“Seni tokatlasam mı yoksa sana sarılsam mı bilmiyorum,” dedi, ellerini kalçasına yerleştirdi. “İki türlü de, ben hamileyim diye hayallerini askıya almayacaksın.”

“Hâlâ Amerikan futbolu oynuyor olacağım. İyi bir takımları var ve iyi bir ligdeler. Dikkate almam gereken bir teklif.”

“Benim hamile olmamı temel alarak bir üniversite seçmeyeceksin. Buradaki yetişkin benim. İyi olacağım.”

“Emin olmak istiyorum.”

Bu dediği çok tatlıydı. “Raoul, ben dünyayla ilgilenmek için doğdum. Bunu kabul ettim. Teklifleri ve kararım senin için en iyisi olana göre değerlendirmen gerekiyor. Ben yokmuşum gibi davran.”

“Yapamam. Sen benim yanımda oldun.”

“Bunun hakkında sonra konuşacağız,” dedi. “Tamam mı?”

Raoul onayladı.

Nicole konuşabileceğinden daha fazla etkilendi ve onun bilmesini istediğinden daha çok acı çekti. Onun yürekte gelerek konuştuğunu biliyordu ve bu anı hep hatırlayacaktı, ayrıca Raoul’un endişelendiğini de anlıyordu. Hawk’ın geleceğini düşünmüyordu. Nicole’ün içinde genç adamın haklı olduğuna dair kötü bir his vardı.

Hawk’ın Claire’i onun evindeki akşam yemeğinde gördüğü son zamandan bu yana, kadının karnı büyümüştü. Serena’nın Brittany’yi taşıdığı zamandan beri, hamile kadınların geçirdiği değişimlere dikkat etmenişti ve bu da uzun zaman önceydi. Şimdi kendini Claire’e nasıl hissettiğini ve doğumunun ne zaman olduğunu sormak isterken buluyordu. Bu doğal değildi.

Ama bir süredir hiçbir şey doğru değildi ki. Nicole'ü bugüne kadar kimseyi özlemediği kadar çok özlemişti. Ayrıca Hawk'ı ortada bırakıp gittiği için kızgın ve aşağılanmıştı.

Sakinleşmek ve olayları Nicole'ün bakış açısından görmeye çalışmak birkaç gününü almıştı. Ama utanç hâlâ yakıyordu.

Claire onu oturma odasına yönlendirirken, kadına, "Ne yapacağımı bilmiyorum." dedi.

Nicole'ün kardeşi, "Seni görmeyi kabul etmemin sebebi de o," dedi. Kanepeye oturmasını işaret ederken, karşısındaki tekli koltuklardan birine oturdu. "Cuma akşamki oyunda ne olduğunu duydum. Gerçekten de bunun iyi bir fikir olacağını mı düşündün?"

"Bu gayet açık, yoksa yapmazdım. Ciddi olduğumu bilmesini istedim."

Claire gözlerini ona dikip uzun bir an boyunca baktı. Hawk, kardeşinde Nicole'den birçok parça görebiliyordu, tabii Nicole çok daha güzeldi.

"Sana hamile olduğunu söylediğinde kaçın tutuşmuş gibi kaçtın," dedi Claire. Sesi eğleniyormuş gibi çıkmıyordu.

Hawk kıvrınma ihtiyacına direndi. "Beklemiyordum. Neler olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım vardı."

"Bir kadına onu sevdiğini söyledikten sonra tepelere doğru kaçtırmek, tam olarak bizim beklediğimiz ispat yöntemi değildir."

"Sindirecek çok fazla şey vardı. Hiç uyarı almadım." Öne doğru eğilip Claire'e baktı. "Ona âşık olmayı beklemiyordum, tamam mı? Serena'yı sevdim ve o öldüğünde aşkla işimin bittiğini düşündüm. Bazılarıyla randevulaştım ama asla ciddileşemiyor gibiydim. Bunda bir amaç göremedim. Kimse Nicole gibi bana ulaşamadı."

İlk tanışmalarını anımsayarak duraksadı. "Dışarıdan öyle sert ki. Akıllı ve ağız laf yapıyor. Kırılgan bir yanının olduğunu göstermektense cam yemeyi tercih ederdi ama ayrıca gördüğüm en büyük

yüreklerden birine sahip. Nazik, cömert ve hatalı olduğumu düşünüyorsa doğrudan yüzüme söyler. Tanrım, onu seviyorum.”

Kollarını bacaklarına dayadı. “Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Büyük romantik bir jest olacağını düşündüğüm şeyi seçtim ve yüzüme gözüme bulaştırdım.”

Claire’in yüz ifadesi yumuşadı. “Hawk, bunu sana söyleyen olmaktan nefret ediyorum ama yaptığının hiçbir romantik yanı yoktu. Nicole ve ihtiyaçlarıyla ilgili değildi. Sen ve egonla ilgiliydi. Sadece evlenme teklifi etmek istemedin, bir yıldız olmak istedin. Çoğu kadını kazanmanın yolu o değildir ve Nicole’ü kazanmanın yolu olmadığı da kesin.”

“Onu artık biliyorum,” diye homurdandı. “Yolu ne peki?”

“Bana söylediğin şeyi ona söyle. Onu neden sevdiğini söyle. Onun özel olduğunu ve onun gibi birini hiç tanımadığını söyle. Ona, onu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğini söyle.”

Hawk onu o şekilde sevmeyeceğini söylemeye başlayacaktı. Kalbinde Brittany’nin hep özel bir yeri olacağını. Sadece, kızı için olan hislerinin, Nicole için olan hisleriyle alakası yoktu. Tamamen farklı ilişkilerdi.

“Onu kaybetmek istemiyorum,” dedi yavaşça. “Kaybedemem.”

“Kaybetmemelisin. Bence senin ona ihtiyacın olduğu kadar, onun da sana ihtiyacı var. Yapman gereken ona bunu kabul ettirmek.”

Hawk ona teşekkür edip ayrıldı. Nicole’ü görmek istese de, onun yerine evine sürdü ve çalışma odasına girip Nicole’ü kazanabilmesinin olası yollarından bir liste yapmaya başladı.

Çarşamba günü, okuldan sonra Brittany uğradı.

Eve girerken, “Uzun süre kalamam,” dedi ve Nicole’e gülümsekti. “Hâlâ cezalıyım, tam bir saçmalık. Babam tüm o sahte kimlik olayından pek hoşlanmadı. Bence Raoul’la seks yapmanınla uğraşmaktan daha kolay olduğu için. Bu babalarla ilgili bir durumu mu?”

Nicole genç kızı gördüğüne şaşırdı. “İı, eminim öyledir.”

Brittany taşıdığı sepeti uzattı. “Bu senin için. Her şey için bir özür gibi.” İç geçirdi. “Son zamanlarda bir sürü özür diliyorum ve bu işte gerçekten iyi olmaya başlıyorum. Bunun bir gelişme olup olmadığından emin değilim. Bence özür dilemek zorunda kalmadığımı bir yere gitmem gerekiyor sanırım. Ah, babam tüm bunlar için beni alışverişe çıkardı. Gizlice çıkmadım. Aslında, onun fikri sayılırdı.”

Nicole ne düşüneceğini bilmiyordu. Hawk’tan hâlâ haber almamıştı ve bu dile getirebileceğinden daha çok acıyordu. Eğer evlilik teklifinde ciddi olsaydı, onunla temas kurmaya çalışmaz mıydı? Tabii adamı reddeden kendisi olduğuna göre, belki de iş ona kalıyordu. Asıl sorun ne istediğini bilmemesiydi ve kendini riske atarak duygularım itiraf etmekten ödü kopuyordu. Yani ikisinden biri ilk hamleyi yapmayı başarana kadar ikisi de sessizliğe tutsak olacak anlamına geliyordu.

Brittany sepeti kanepeye bıraktı. “Tamam, açsana.”

Nicole kanepeye yerleşti ve hafif boyalı plastiği tutan kurdeleyi çekti.

İçinde hamilelikle ilgili birkaç kitap, bir oyuncak ayı, bebek battaniyesi, ıslak mendiller, bir tane bebek ismi kitabı, Brittany’nin bebek bakıcılığı yapacağı on saatlik bir hediye kartı, plastik ördek ve bir çingirak vardı.

Ufak hediyeler, aptalca hediyeler ama öyle düşünceliydiler ki.

“Bu gerçekten çok tatlı,” dedi, bir duygu dalgasıyla savaşıyordu. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Brittany sırttı. “Bebek eşyaları almak hoşuma gitti. Ben küçükken babam bir sürü şey anlatırdı, tabii bu güzeldi. Babam da heyecanlı, daha fazla çocuğu olması konusunda. Bana anlattı.”

Genç kız tereddüt etti. “Annemle babamın birbirlerini gerçekten sevdiklerini biliyorum ve babamın tekrar evleneceğini düşünmek benim için zor. Ama o gerçekten harika bir adam ve özel birini hak ediyor. Senin gibi birini, Nicole.”

Bunu duymak harikaydı ama mesaj Brittany'den mi yoksa Hawk'tan mıydı? Ve eğer Hawk'tansa ne demeye bunu kızı aracılığıyla yolluyordu?

"Teşekkürler," dedi Nicole. "Bu çok şey ifade ediyor."

"Evdeki bazı şeyleri değiştiriyoruz. Badana yapıp yeni mobilyalar alıyoruz. Babam bana bir sürü fotoğrafı toplattı. Çoğunu bana annemi hatırlatması için saklıyorum. Bir şekilde zor ama iyi de. Bilirsin ya. Değişiklikler yapmak. Babam artık devam etmemizin vakti geldiğini söylüyor."

Nicole, "Memnun oldum," dedi, devam etmesinin ona doğru olduğunu umuyordu. Hawk'm onun düşünmesini istediği şey bu muydu? Ve eğer öyleyse, niçin bizzat kendi söylemiyordu?

Hawk stratejisini şekillendirirken, *bir maçı kazanmanın anahtarı detaylardır*, diye düşündü. Ana hatlar, diğer takımın çantada keklik sayacağı esas yetenekler üzerinde pratik yap. Herkesten daha çok iste, vakit ayır ve başarı için bir plan yap.

Telefonu eline aldı. Maçın ilk hamlesini yapmanın vaktiydi.

Perşembe sabahı pastaneye çiçekler geldi. Pembe ve beyaz güllerle birlikte güzel yıldız yağmuru zambakları vardı. Kartta "Seni düşünmeden duramıyorum" yazıyordu.

Nicole kusursuz yapraklara dokundu ve önceki cumadan beri ilk defa, rahatladığını hissetti. Teklifini o şekilde reddederek onu kendinden uzaklaştırmamıştı. Bu iyiydi. Neden yeterli olmadığını anlamış mıydı? Nicole'ü gerçekten seviyor muydu?

Hawk'ı arayıp sormayı isteyerek gözlerini telefona dikti ama onunla konuşmaya hazır değildi. Emin olana kadar olmazdı.

Saat on bir gibi bir emlakçı aradı.

"Bayan Keyes? Ben GERALYN WILDER. Size göndermek istediğim bazı materyaller var."

Nicole telefona baktı. "Tamam, sanırım yanlış kişiyi aradınız. Yeni ev aramıyorum."

"Bay Eric Hawkins açık konuştu. Bir aile için mükemmel evi bulmamı istedi. Sizin işinize ve onun okuluna yakın, epeyce yatak odası ve büyük bir bahçesi olan bir yer. Geçerken bırakmak istediğim birkaç listem var. Yarın sabah müsait olur musunuz?"

"Sanırım," dedi, bilgiyi nasıl değerlendireceğinden emin değildi. Aile için mükemmel büyük bir ev kulağına iyi geliyordu. Elini göğsüne dayadı ve belki, sadece belki, umut etmenin sorun olmadığına karar verdi.

Saat birde çikolata geldi, onu takiben saat iki gibi asker tıraşlı, kısa bir adam geldi.

"Bayan Keyes, ben Don Addison. Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Nicole Bay Addison'ı ofisine yönlendirirken epeyce endişeliydi. Adam kapıyı kapadı.

"Ben özel dedektifim, Bay Hawkins tarafından işe alındım. Birkaç gün önce bana geldi ve kız kardeşinizi anlattı. Başka yere taşındığını. On sekiz yaşından büyük olduğundan bunu yapmak için her hakkı var ama aile üyeleri birbirleri için endişelenir. Onu buldum."

Nicole sandalyesine çöktü. "Jesse'yi buldunuz mu?"

"Evet. Bay Hawkins açıkça belirtti. Eğer bilmek istemezseniz, gideceğim. Öğrenip öğrenmemek size kalıyor."

Nicole ne düşüneceğini bilmiyordu. Jesse konusunda öyle parçalara ayrılmıştı ki. Gitmesine izin vermekle, peşinden gitmek arasında gidip geliyordu. Akıl ve kalp arasındaki eski savaşı.

"Anlatın bana," diye fısıldadı.

Adam ona bir dosya uzattı. "Spokane'e kadar ulaşmış. Bir barda çalışıyor. Sahibi onu kanadı altına almış gibi görünüyor. Adam yaşlı, toplumun sevilen bir üyesi. Aralarında romantik ya da cinsel bir ilişki yok. Daha çok koruyucu baba gibi davranıyor. Kızın sağlığı

yerinde. Kısa süre önce hamileliği için bir doktorla görüştü ve her şeyi normal görünüyor.”

Nicole bunu nasıl bildiğini ya da Jesse'nin tıbbi kayıtlarına nasıl ulaştığını sormadı. Nesi önemliydi ki? Önemli olan kız kardeşinin iyi olmasıydı. Kendine bir yer bulmayı başarmıştı, Nicole'ün tek istediği buydu.

“Bunun için çok teşekkür ederim,” derken dosyayı göğsüne bastırdı.

“Rica ederim. Bay Hawkins üç aylık raporlar için ön ödeme yaptı. Haberlerin doğrudan size getirilmesini ister misiniz?”

Nicole başıyla onayladı.

Adam izin isteyip ayrıldı.

Nicole saate baktı ve hâlâ öğlenin erken vakitleri olduğunu gördü. Hawk lisede finaller için antrenmanda olacaktı.

Çiçekleri, evi ve en önemlisi Jesse'yle ilgili raporu düşündü. Hawk onu tanıdığını ve onun için neyin önemli olduğunu anladığını fazlasıyla kanıtlamıştı.

Araba anahtarlarını kaptığı gibi pastaneden dışarı fırladı.

On beş dakika sonra futbol sahasına doğru yürüyordu. Hawk oyuncularıyla duruyordu, elinde bir dosya tutuyordu. Hawk düdüğünü çaldı ve çocuklar ikili sıra oldular.

Nicole sahanın kenarından hareket etti, Hawk ara verinceye kadar beklemeye hazırlandı. Fakat Hawk başını kaldırıp onu görünce resmen her şeyi çimlerin üzerine bıraktı ve ona yöneldi. Nicole aceleyle ona doğru gitti ve tel örgüde buluştular.

Nicole, “Üzgünüm,” derken, aynı anda Hawk, “Her şeyi batırdım,” dedi.

Genç kadın ona, “Batırmadın,” dedi.

“O şekilde teklif etmemeliydim. Anlamadım. Sen bana bebeği söylediğinde kaçtığım için konuşmamız gerekiyordu. Daha fazla çocuk istemediğimden değil. Sadece şaşırdım.”

Nicole gözlerini onun kara gözlerine dikti, kendine orada yanan aşkın iyi haber olduğunu söylüyordu. "Emin misin? Daha önce başka bir aile istemediğini söyledin."

"Onun sebebi Brittany'ydi. Bu farklı. Seni seviyorum, Nicole. Seninle çocuklarımız olsun istiyorum. Sonsuza kadar seni sevmek istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum."

"Ediyorsun."

"Etmiyorum ama edeceğim."

Nicole ellerini onun omuzlarına koydu. "Benim için Jesse'yi buldun."

"Benim için ne anlam ifade ettiğini göstermek istedim. Ne yapacağın konusunda parçalara bölündüğünü biliyordum. Bir riskti. Kızabilirdin."

"O iyi. Dedektif sana söyledi mi? Jesse iyi. Bunu bilmeye ihtiyacım vardı."

Hawk çenesini avuçlayıp onu öptü. "Tanrım, seni seviyorum. Bana inanıyor musun? Seni seviyorum, Nicole. Sadece güzel ya da yatakta harika olduğundan değil. Benimle yüz yüze gelip bana gerçeği söylüyorsun. Asla geri adım atmadın. Sadıksın, sertsin, yumuşaksın ve bağışlayıcısın. Senden ayrı bir gece daha geçirmeyi hiç istemiyorum. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

Sözcükler genç kadını sıcak, iyileştirici bir yağmur gibi yıkadı. "Ben de seni seviyorum."

Hawk gözlerini ona dikti, bakışında parlak ve canlı bir umut vardı. "Emin misin?"

"Çok eminim. Sanırım pastaneme girdiğin ilk andan beri sana âşığım. Öyle fena halde ateşliydin ki."

"Biliyorum."

Nicole kahkaha attı. "Tanıdığım herkesten daha büyük egoya sahipsin."

Hawk yaklaştı. "Tek büyük olan o değil."

Nicole ona dayandı ve adam onu sıkıca tuttu. Sanki asla gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sarıldı.

“Karmaşıklıklarımız var,” dedi genç kadın. “Bence Raoul’la Britany aynı çatı altında yaşamamalı.”

“Seninle evlenmek için beklemek istemiyorum. Tabii sen beklememi istiyorsan.”

Nicole onu inceledi. “Yani ben mi sorumluyum?”

Hawk rahatsız görünse de, onayladı.

Nicole sırttı. “Nasıl da yalan söylüyorsun.”

“Sorumlu olmayı deneyebilirsin. Belki hoşuma gider.”

Bu genç kadını tekrar güldürdü.

Hawk, “Gitmene asla izin vermeyeceğim,” dedi. “Bir yolunu bulacağız.”

Sonra onu öptü. Genç kadının kanını kaynatan ve ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlayan uzun, yavaş, seksi bir öpücüktü. Nicole arka taraflardan bir yerden, oyuncuların gelen ışıkları ve alkışları duydu.

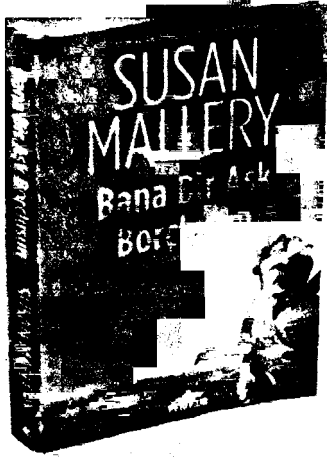
Hawk dudaklarına doğru, “Onları boş ver,” diye mırıldandı. “Bırak kendi kızlarını bulsunlar.”

**AŞKA BİR ŞANS VERMEK
İSTEYEN İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKÂYESİ...**

"Seksi bir olay örgüsü ve karakterleri olan harika bir roman, okunması gerçekten eğlenceli."

The Romance Readers
Connection

"Harika... Tutku ve aile sırlarıyla dolu ve ayrıca çok duygusal."
Pink Hearts Society Reviews

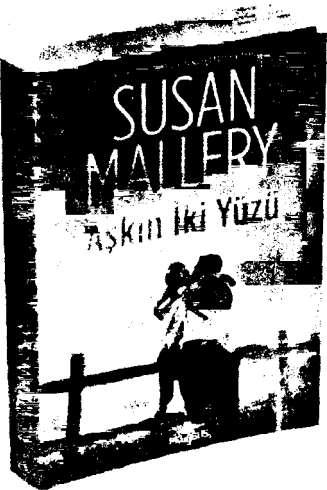


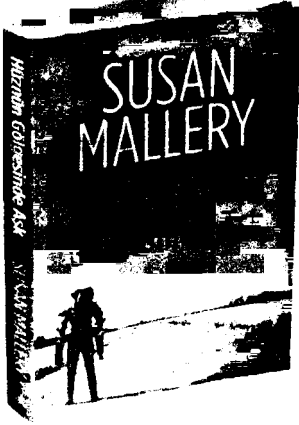
**ENTRİKALARLA
ALEVLENEN, TUTKULU
BİR AŞK...**

"Mallery bir kez daha ne kadar iyi bir yazar olduğunu ispatlamış. Bir romans bundan daha iyi olamaz."

Booklist

"Susan Mallery güçlü ve tutkulu temeli olan, harika bir romans yaratmış."
Harriet Klausner

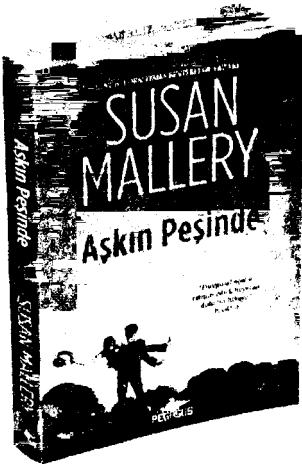




AŞKLA AÇILAN GÖZLER, GERÇEKLER KARŞISINDA KÖRLEŞEBİLİR Mİ?

“Yazar, inatçı karakterlerin duygusal gelişimlerini anlatırken harika bir iş çıkarmış. Bu muhteşem eser dram dolu!”
Romantic Times Book Reviews

“Susan Mallery en sevdiğim yazarlardan biri.”
Debbie Macomber

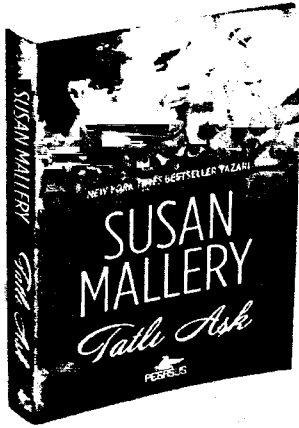


DÜŞMANLA YAKINLAŞMAK BAZEN BEKLENMEDİK SÖNÜÇLER DOĞURABİLİR

“Teksas sosyetesini ve iş dünyasının karanlık yüzünü gözler önüne seren, baştan sona keyifli bir macera.”
Publishers Weekly

“Duygusal açıdan tatmin edici, heyecan dolu bir hikâye.”
Booklist

İLK AŞKTAN DAHA TATLI
BİR ŞEY OLABİLİR Mİ?



“Mallery’nin şimdiye kadarki en iyi kitabı. Karakterler ve birbirleriyle kurdukları ilişkiler, hikâyenin temelini sağlamlaştırıyor.”

Likesbooks.com

“Bundan daha dâhiyane ve seksi bir romans yazılamaz.”

Debbie Macomber